

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் -பன்முக ஆய்வு

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.,)

பட்டத்திற்காகப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு (Thesis)

ஆய்வாளர்
திருமதி. வே. லதாலட்சுமி
(பதிவு எண். 0019)

நெறியாளர்
முனைவர் மா. கருணாகரன்

தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்
(தேசியத்தர நிர்ணயக்குழுவின் மறுதர மதிப்பீட்டில் 'A' மதிப்பு பெற்றது)
காரைக்குடி 630 003.
தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2013

முனைவர் மா. கருணாகரன்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
மேலூர் - 625 106.

‘சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு’ என்னும் பொருளில் அமையும் இவ்ஆய்வேடு என்னுடைய நெறிகாட்டுதலில் அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்தின் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகத் **வே. லதாலட்சுமி** என்பாரால் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும் இதற்கு முன்னர் இவ்ஆய்வேட்டிற்காக வேறு எவ்விதப் பட்டமும் வழங்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

நெறியாளர் கையொப்பம்

வே. லதாலட்சுமி,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003

‘சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு’ என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள இவ்ஆய்வேடு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தின் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக என்னால் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இதற்கு முன்னர் இவ்ஆய்வேட்டிற்காக வேறு எவ்விதப் பட்டமும் வழங்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

ஆய்வாளர் கையொப்பம்
(வே. லதாலட்சுமி)

நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர் மா. கருணாகரன்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
மேலூர் - 625 106.

நன்றியுரை

‘சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு’ என்னும் பொருளில் ஆய்வு நிகழ்த்த ஒப்புதல் வழங்கிய காரைக்குடி, அழகப்பா பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர் ஆகியோருக்கு என் நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அழகப்பா பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை வாயிலாக முனைவர் பட்ட ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பு வழங்கிய துறைத்தலைவர், பேராசிரியர், முனைவர் மு. பாண்டி அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

பல்துறை அறிவுப் பெருக்கும் கூர்ந்த ஆய்வுப் பார்வையும் கொண்டு என் ஆய்வுத் தேடலை விரிவடையச் செய்து, ஆய்வில் சிக்கல் ஏற்பட்டபொழுதெல்லாம் தமது மதிநுட்ப விளக்கத்தால் என் புரிதலை எளிமைப்படுத்தி ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து என்னை நல் ஆய்வாளராய் உருவாக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் என் ஆய்வினைத் தொகுத்தும் விரித்தும் பகுத்தும் வகுத்தும் ஆய்வின் பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கண்டறிய நெறிப்படுத்திய நெறியாளர், பேராசிரியர், முனைவர் மா.கருணாகரன் அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் பணிவான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

‘நீ காணும் பொருள் யாவும் நானாக வேண்டும்’ என எண்ணி என்னைவிட என் ஆய்வின் மீது தாளாத பற்றுக் கொண்டு, ‘பாயும் ஒளியாயும் பார்க்கும் விழியாயும்’ திகழும் என் வாழ்க்கைத் துணைவர் து.பாலாஜி அவர்களுக்கும் ‘சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே’ என்னும் கூற்றுக்கு ஏற்ப எப்பொழுதும் என்னால் என் தந்தையின் இடத்தில் வைத்துப் போற்றப்பெறும் சக்கம்பட்டி, இந்து மேனிலைப்பள்ளிச் செயலர் க.ச.இரவீந்திரன் ஆகியோர்க்கும் என் நெஞ்சம் நிறை நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்ட புதினங்கள் தொடர்பான விளக்கங்களும் ஐயங்களும் எழும்போதெல்லாம் தொலைவில் இருக்கும் நிலவு நமக்கு அருகில் வந்து ஒளியும் குளிர்ச்சியும் தந்து மகிழ்விப்பது போல, தொலைபேசி மூலமே

பேருதவிகள் புரிந்து ஆய்வை வளப்படுத்திய படைப்பாளி **சு. தமிழ்ச்செல்வி** அவர்களுக்கு நன்று கூறுதல் நற்செயல் எனக் கருதுகின்றேன்.

கணிப்பொறியில் வேண்டும் தகவல்களை வேண்டிய போதெல்லாம் எடுத்துத்தந்து உதவிய சகோதரர்கள் **ப.சரவணன், ப.முருகன்** ஆகியோருக்கும், நெறியாளரைச் சந்திக்கச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் பரிஷடன் உடனிருந்து உபசரித்த என் நெறியாளரின் வாழ்க்கைத் துணைவி திருமதி. **சுதா கருணாகரன்** ஆகியோர்க்கும் என் நன்றிகளைத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

ஆய்விற்கு வேண்டிய அரிய நூல்களைத் தந்து ஆர்வமுட்டிய காரைக்குடி, அழகப்பா பல்கலைக் கழக நூலகத்தார், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழக நூலகத்தார், தமிழ்நாடு நூலக ஆணைக் குழுவின் கீழ் இயங்கும் பெரியகுளம், வடுகபட்டி கிளை நூலகத்தார், சக்கம்பட்டி இந்து மேல்நிலைப் பள்ளி நூலக உதவியாளர் ஆகியோர்க்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்விற்குரிய ஒளி, ஒலிப் பேழைகளை எடுத்துதவி ஆய்வேட்டினை உரிய நேரத்தில் அச்சாக்கம் செய்தும், நகல்கள் எடுத்தும் நூல் வடிவம் தந்த சு.பாலாஜி அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் நன்றி உரியது.

(வே. லதாலட்சுமி)

ஆய்வாளர்

உரை.	உரையாசிரியர்		
உரையா.	உரையாசிரியர்கள்		
கழக வெளியீடு	திருநெல்வேலி தென்னிந்திய நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,	சைவ	சித்தாந்த
கு. எண்.	குறள் எண்		
தொல்.	தொல்காப்பியம்		
நூ.	நூற்பா		
செய்.	செய்யுளியல்		
தொ.	தொகுதி		
தொகு.	தொகுப்பாசிரியர்		
ப.	பக்கம்		
பக்.	பக்கங்கள்		
பதி.	பதிப்பாசிரியர்		
பதிப்.	பதிப்பாசிரியர்கள்		
ப.ஆ.இ	பதிப்பு ஆண்டு இல்லை		
பா.	பாடல்		
பொருள்	பொருளதிகாரம்		
மேலது.	மேற்குறித்த நூல்		
மொழி.	மொழி பெயர்ப்பாசிரியர்		
வ.	வரி		
வரி.	வரிகள்		
Ed.	Editor		
Edn.	Edition		
p.	Page		
pp.	Pages		
Vol.	Volume		
Vols.	Volumes		

பொருளடக்கம்		
இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	ஆய்வு அறிமுகம்	1-12
ஒன்று	வாழ்வியலும் படைப்பியலும்	13-27
இரண்டு	நாட்டார் பாட்டியல்	28-70
மூன்று	உவமைகள்	71-110
நான்கு	பழமொழிகள்	111-154
ஐந்து	நம்பிக்கைகள்	155-195
	ஆய்வு நிறைவுரை	196-205
	துணை நூற்பட்டியல்	206-227
	பின்னிணைப்பு	

ஆய்வு அந்முகம்

ஆய்வு அறிமுகம் இலக்கியம் என்பதன் விளக்கம்

மனிதனின் நாகரிக வளர்ச்சிகளுள் மிகச் சிறந்தது மொழியாகும். மனிதனின் மனக் கருத்தைப் பேச்சு வடிவிலும் எழுத்து வடிவிலும் புலப்படுத்தப் பயன்படும் மொழி இல்லையாயின் நாகரிகம் இல்லை. எனவேதான், மொழியை நாகரிகக் கருவி எனக் கருதுகின்றனர். இம்மொழியின் வடிவே இலக்கியம் எனப்படும். மனித வாழ்வின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பெறும் மொழியால்தான் இலக்கியம் அமைகின்றது. எனவேதான் பிறகலைகளைவிட இலக்கியம் பெரிதெனவும் சிறந்தது எனவும் கருதப்படுகின்றது.

உலக சமுதாயத்தை வடிவமைப்பதிலும், இயக்குவதிலும், மாற்றியமைப்பதிலும், புதுமைகளைப் புகுத்துவதிலும் இலக்கியம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. சமுதாயத்தினைச் சமைப்பதும் வளர்ப்பதும் அதன் விருப்பு, வெறுப்பு, நம்பிக்கை, சடங்கு, பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் போன்றவற்றைப் புலப்படுத்துவதும் போற்றிப் பேணிக் காப்பதும் இலக்கியமாகும்.

ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் அரசியல், அறிவியல், புரட்சி, சட்டம் போன்றவற்றைவிட, இலக்கியம் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. எனவேதான், ஷெல்லி என்பவர், “தத்துவ ஞானிகளை விடவும் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாய் மனிதனின் உள்ளத்தை ஆள்பவர்கள் இலக்கியவாதிகள்”¹ எனவும், ஷெரீப் என்பார், “பாட்டு, காவியம், நாடகம், கதை முதலியவற்றை இயற்றித்தரும் புலவர்கள் சட்டம் இயற்றும் ஆட்சியாளரைவிட ஆற்றல் மிக்கவர்கள்”² எனவும் கூறினர்.

இதே இலக்கியம் குறித்து எமர்ஸன் கூறுகையில், “இலக்கியமாவது சிறந்த கருத்துகள் அடங்கிய நூலாகும்”³ என்பார்.

இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் வகையில் சி.டி. வின்செஸ்டர், “இலக்கு அல்லது குறிக்கோள் மனித எண்ணங்களில் இலக்கிய வடிவம் பெற்றதால் இலக்கியம் முகிழ்த்தது. இலக்கியத்திற்கு இதுதான் இலக்கணம் என்று வரையறுத்துக் கூறுதல் எளிதன்று. அழகு, கவிதை, கற்பனை, குறிக்கோளியல்

முதலியவற்றை எங்ஙனம் துல்லியமாக விளக்க இயலாதோ அவ்வாறே இலக்கியத்தையும் விளக்க இயலாது”⁴ என்கின்றார்.

இன்பம் தருவது இலக்கியம் என்னும் பொருள்பட ஹட்சன், “தன்கண் அமைந்த நுவல் பொருளும் அதனை விளக்கும் முறையும் பொதுவாக மக்களைக் கவரும் முறையில் அமைந்து வடிவம் இன்றியமையாததாகி அதன் வாயிலாக இன்பம் நல்குவது இலக்கியமாகும்”⁵ எனக் கருதுகின்றார்.

இலக்கியமே சமுதாயத்தின் அடிப்படை என்ற பொருளில், ரேமண்ட் வில்லியம்ஸ் “ஒரு சமூகம் நிலைபெறுடைய நிறுவனமாக இயங்குவதற்கும் அவ்வாறு இயங்கியுள்ளது என்பதை அறிவதற்கும் இலக்கியம் மிக முக்கியமானதாகும். இதனாலேயே இலக்கிய உருவாக்கமில்லாது சமூக உருவாக்கமில்லை”⁶ என மொழிகின்றார்.

தனிமனித அனுபவங்களின் உட்பொருளை இலக்கியம் உணர்த்துகின்றது, என்னும் பொருளில் லியோ லொவந்தல் என்பார்,

“இலக்கியம் மனிதனின் சமூகவயப்பட்டப் பண்பொழுக்கத்தைக் கூறுவதுடன் அவன் சமூகவயமாகும் முறைமையையும் எடுத்தியம்புகிறது. தனிமனிதனின் அனுபவங்களை மட்டுமின்றி அவ்வனுபவங்களின் உட்பொருளையும் இலக்கியம் தெளிவுறுத்துகின்றது”⁷ எனச் சுட்டுகின்றார்.

சமுதாய வாழ்வின் உணர்ச்சிக் குறியீடே இலக்கியம் என்ற பொருளில் கா. சிவத்தம்பி, “இலக்கியம் என்பது சமூக உணர்வுகளையும், சிந்தனைகளையும் அச்சமூகத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையிலே தோன்றும் உணர்ச்சிகளையும் மொழிக் குறியீடு கொண்டு தருவதாகும்”⁸ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கியம், அழியாச் சான்றான கல்வெட்டுப் போன்றது, என்பதனை, “இலக்கியப்படைப்பு ஒரு தனிமனிதனது கற்பனையினால் மட்டும் முகிழ்ப்பதன்று. உணர்வால் ஊக்கப்பட்ட ஒரு தனிப்பட்ட மூளையின் உழைப்பால் மட்டும் விளைவதன்று. சமகாலப் பழக்க வழக்கங்களின் கல்வெட்டாக விளங்குவது இலக்கியமாகும். இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையுடைய உள்ளத்தின் பதிவேடு ஆகும்”⁹ என்பதனால் அறியலாம்.

இலக்கியம் சமூகத்தின் நிலையையும், மனித மனத்தின் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது என்பதை, “வாழ்க்கையின் சமூக பரிமாணங்களையும், மனித மனத்தின் ஆழத்தையும் சித்திரிப்பனதான் இலக்கியமாகும்”¹⁰ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

மேற்குறித்தக் கருத்துகளின் பின்புலத்தில் சிந்திக்கையில் இலக்கியமானது, தனித்துவமாக இருப்பதோடு சமுதாயத்தோடும் நெருங்கியத் தொடர்பு கொண்டதாகவும் இருக்கின்றது என எண்ணலாம். இலக்கியம், மனிதனோடும் மனிதன் வாழும் சமுதாயத்தோடும் பின்னிப்பிணைந்ததாகும். ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்திலும் ஒவ்வொரு இலக்கியமும் அதன் உட்பிரிவுகளாகப் பற்பல இலக்கிய வகைமைகளும் தோன்றியுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்க காலம் முதல் 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இலக்கிய வகைமைகளுள் பாட்டே முதன்மை இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியம், அற இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என்ற பல்வேறு வகைமைகளும் பாடல் வடிவிலேயே இயற்றப்பெற்றன. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாட்டு என்ற பழைய பாதையில் இருந்து விலகி உரைநடை வடிவத்தில் புதியபாதையில் இலக்கியம் தோன்றியது. இப்பாதையில் உருவான ஒரு இலக்கிய வகையேப் புதினம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

புதினம் என்பதன் விளக்கம்

புதினம் எனத் தமிழில் அழைப்பதனை ஆங்கிலத்தில் நாவல் (Novel) எனச் சுட்டுவர். இதை, புனைகதை (Fiction), புதியகதை (New Story), கதை (Story), நெடுங்கதை (Long Story) என்ற சொற்களாலும் குறிப்பர்.

ஹென்றி ஜேம்ஸ், புதினம் என்றழைக்கப்பெறும் நாவல் குறித்து விளக்கம் கூறுகையில், “வாழ்க்கையில் தான் காணும் நிகழ்ச்சிகள் தன் மனத்தில் பதிந்தபடி அதற்குரிய தன் மதிப்பீடு, ஆழம் இரண்டையும் வைத்து ஓர் உருவங் கொடுத்துப் புதினத்தை உருவாக்குவது நாவல்”¹¹ என விளக்குகின்றார்.

இதயத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் தாம் எழுத்து வடிவிலே புதினமாக உருவாகிறது என்ற கருத்தை இராஜம்கிருஷ்ணன், “மனித வாழ்க்கையில் பல்வேறு

பிரச்சினைகளிலும், நிலைகளிலும் ‘பிரத்தியட்சங்கள்’ எனப்படும் உண்மை வடிவங்களைத் தரிசித்த பின்னர் அந்த அனுபவங்கள் எனது இதய வீணையில் மீட்டிவிட்ட கரங்களைக் கொண்டு நான் இசைக்கப்படும் புதிய வடிவையே நான் நாவல் எனக் கருதுகிறேன்”¹² என்பார்.

நாவலின் - புதினத்தின் - பன்முகத் தன்மையினை விளக்கிடும் நோக்கில் சேதுமணிமணியன், “மனிதனின் அன்றாட வாழ்வில் இறைந்துகிடக்கும் தேவைகளை, தேவை மறுப்புகளை, ஆசைகளை, ஆசைக் கருக்கல்களை, உணர்வுகளை, உணர்வுப் பொசுங்கல்களை, அவலங்களை, நம்பிக்கை இழைகளை, கொடுமைகளை, கொடுமையின் மூல வேர்களை, குமுறல்களை, குமுறலில் சிதறும் நெருப்புத் துண்டங்களை, கோணங்களை, கோணங்களை நேராக்க முயலும் இணைப்புகளை எல்லாம் பன்முக அனுபவங்களாகத் தொலை நோக்கோடு எளிமையாகப் பலரது கருத்தையும் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் விதத்தில் புலப்படுத்தும் ஆற்றல்மிக்க சாதனமே நாவல் இலக்கியமாகும்”¹³ என்கின்றார்.

இவ்வாறு மனித உறவுகளில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் யாவற்றையும் சித்தரிப்பது புதினமாகும். எனவே, புதினம் வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பை இலட்சியப் புனைவாகக் காட்டாமல் நடப்பியல் உணர்வோடு காட்ட முயல்வதாகும்.

ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பாளிக்கும் வாழ்க்கையை பற்றிய தனித்ததொரு பார்வை உண்டு. இப்பார்வையின் நோக்கம் புதினத்தில் படியும்போதே அது புதுமை அடைகின்றது. பிற இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் புதின இலக்கியமே வாழ்வின் இயல்பினை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாவலின் பன்னோக்குப் பயன்பாட்டினை முர்ரே, “நாவல் பொதுமக்களுக்கு வெறுங்கதையாகவும், அறிஞர்க்குக் கருத்து விளக்கக் கதையாகவும் கற்று ஆழ்ந்து உணர வல்லவருக்கு அனுபவத்தில் தெளியும் உண்மை விளக்கமாகவும் அமைய வேண்டும்”¹⁴ என விளக்குகின்றார்.

புதினத்தைப் புகைப்படக் கருவியோடும், ஓவியத்தோடும் ஒப்பிட்ட இரா. தண்டாயுதம், “நாவல் என்பது உண்மையான வாழ்க்கையை அப்படியே காட்டும் புகைப்படக் கருவியன்று. அ.து ஓர் ஓவியம்”¹⁵ என்பார்.

கவிதைக்கும் உரைநடைக்கும் இடைப்பட்ட இயல்புகளை வேற்றுமைப்படுத்தி உரைநடையில் அமையும் புதின வகையினை தா.வே. வீராசாமி, “ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்வும் ஒரு கதைதான். அக்கதையை அப்படியே கூறாமல், மனித மனங்களில் படியும் படியான ஒரு நாவலாக்கித் தருகிறார் நாவலாசிரியர். நாவல் தோன்றுவதற்கு முக்கிய காரணம் உரைநடை வளர்ச்சியே. கவிதையில் ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துவது அழகாக இருப்பினும் படித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியும்படியாக உள்ளது. ஆனால் உரைநடையில் எழுதப்படுகின்ற நாவலோ எல்லோரும் படித்து எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படியாக அமைந்துள்ளது. கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களையும் நிகழ்காலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களையும் பற்றிய உண்மை வாழ்வினை வெளிப்படுத்துவது நாவல்”¹⁶ என்பார்.

புதினம் குறித்த இவ்விளக்கங்களை நிரல்படச் சிந்திக்கையில் கீழ்க்காணும் கருத்துகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. புதினம், வெளிநாட்டினர் தமிழுக்குத் தந்த கொடையாகும்.
2. புதினம், கற்பனையை மூலதனமாய்க் கொண்டு அமைந்துள்ளது.
3. புதினம், உரைநடை இலக்கியத்தின் ஒரு வளர்ந்த பிரிவாகும்.
4. புதினம், ‘வாழ்கின்ற மக்களுக்கு வாழ்ந்தவர்கள் பாடமடி’ என்ற கொள்கையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.
5. புதினம், சமுதாயச் சிக்கல்களைத் தீட்பமாகவும் நுட்பமாகவும் அலசிக் காட்டும்.
6. வாசகரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்ததை, கண்டதை, உணர்ந்ததை, கேட்டதைப் புதினம் சித்திரிக்கும்.
7. நடப்பியல் சித்திரிப்பு புதினத்தின் மையப் புள்ளியாக அமைகின்றது.
8. தனி மனிதர்களின் அனுபவங்களை வாசகரே அனுபவித்ததுபோல, காரண காரியங்களோடு சித்திரித்துக் காட்டும்.

இவ்வாறாக புதினம் நடப்பியல் சமூக வாழ்வியலோடு பிரிக்க இயலாததாய் அமைகிறது. எனவேதான், சமூக வாழ்வின் மிக முக்கியமான வாய்மொழிப் பாடல்கள், உவமைகள், பழமொழிகள், நம்பிக்கைகள் போல்வனவும் இவை போன்ற பிறவும் புதினத்தின் கதைப் போக்கிற்கு ஏற்ப பல்வேறு பரிமாணங்களில் இடம்பெறுகின்றன. இத்தகையப் பரிமாண நிலைகளைப் பற்றிய ஆய்வாக, ‘சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு’ என்ற இவ் ஆய்வு அமைகிறது.

ஆய்வுப் பொருள்

புதினப் படைப்பாளி, சமூக வாழ்க்கையின் பன்முக உண்மைகளைச் சித்திரிக்கின்ற நடப்பியல் கால படைப்பாளி ஆவார். சமூகம், பன்முகத் தன்மைகளைக் கொண்டதென்பதால், புதினத்தின் அடிப்படைக் கருத்துகளும் சமூகம் சார்ந்த பன்முகத் தன்மைகளைக் கொண்டதே ஆகும். எனவே, இவ் ஆய்வு, 'சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு' என்னும் பொருளில் அமைகின்றது. இவருடைய புதினங்களில் காணலாகும் கருத்தியலைப் பன்னோக்கில் ஆராய்ந்து புலப்படுத்துவதனால் இவ் ஆய்வுப் பொருள் குறிக்கின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

உண்மை அரிதானது. எப்போதும் தேடப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பதுமாகும். அப்படித் தேடப்படுவதனால் புதிய புதிய ஆய்வுகளுக்கு இடமளிப்பதாகவும் அமைகின்றது. சமுதாயம் சார்ந்த புதினங்களை ஆராயும் போது அது பன்முகத் தன்மை கொண்டதாக விரிவடைகின்றது. அத்தன்மைகளின் மூலமும் மானுடவியல், உளவியல், முருகியல் போன்றவற்றின் துணையுடனும் சமூக வாழ்க்கையின் உண்மைகள் பல கோணங்களில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் காணப்பெறும் பன்முகத் தன்மைகளை அவருடைய புலப்பாட்டு நெறிவழி நின்று கண்டறிவது இவ் ஆய்வின் தலையாய நோக்கமாகும். இவர், தம் புதினங்களின் புனைவுப் போக்கினை வளப்படுத்துவதற்கும் வலுப்படுத்துவதற்கும் எத்தகையப் பன்முகத் தன்மைகளை கையாண்டுள்ளார் என்பதனை முறையாகக் காண்பதும் இவ் ஆய்வின் நோக்கமாகும். அப்பன்முகத் தன்மைகள் காட்டும் சமுதாய உண்மைகளைக் கண்டறிவதும் இதன் நோக்கமாகும்.

கருதுகோள்

மனித மனங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றபோது சமுதாய அமைப்புகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த அமைப்புச் சரியான வழியில் செல்லாத போது ஏற்றத்தாழ்வான சமூகம் உருவாகிறது. அதனால் பல சிக்கல்களும் உருவாகின்றன. இத்தகையச் சமுதாயச் சூழல்களின் பின்னணியில் மக்கள் வாழ்க்கைப் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிறது. சமுதாயத்தில் தனி

மனிதர்களும் பல்வேறு வகை ஆளுமைத் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் குடும்பம், சாதி போன்ற அமைப்புகளும் சிதைவு அடைகின்றன. இதனால் மனித உறவுகளுக்கிடையே சிக்கல்கள் உருவாகின்றன. இவ்வாறாக மனித வாழ்க்கை தன் தகுதியை இழந்து நிற்கும் நிலை உண்டாகின்றது. இவையாவும் நவீன காலச் சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதனைக் குறித்த உண்மைகளாகும். இவ்வரலாற்றுக் கூறுகளைக் கருதுகோள்களாகக் கொண்டு, சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களை நோக்குகையில் அவற்றின் பன்முகத் தன்மைகள் (உத்திகள்) நிகழ் சமுதாயத்திற்கு விழிப்புணர்வுகளைச் தந்து வழி நடத்தும் வகையில் புதுத்தடம் வகுக்கும் என்பது இவ் ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வுப் பயன்

சு.தமிழ்ச்செல்வி, படைப்பாளர் என்ற நிலையில் தமிழ்ப் புதினத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் பங்களிக்க முயலும் பெண் சிந்தனையாளர் ஆவார். தமிழைக் கற்பிக்கும் முதுகலை ஆசிரியர் என்ற நிலையிலும் சமுதாயத்தில் வாழும் படைப்பாளர் என்ற நிலையிலும் இவருடைய புதினங்கள் பல பரிணாம வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளன. இப்புதினங்களில் இடம்பெறும் பன்முகத் தன்மைகளைப் (உத்திகள்) புலப்படுத்துவதன் மூலம் நடப்பியல் சமுதாய நிகழ்வுகளை அறிந்து கொள்ளும் பயனைப் பெற முடியும்.

ஆய்வு எல்லை

சு.தமிழ்ச்செல்வி படைத்து, 2002-ஆம் ஆண்டு முதல் 2006-ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலக் கட்டங்களில் வெளியான,

1. மாணிக்கம்
2. அளம்
3. கீதாரி
4. கற்றாழை
5. ஆறுகாட்டுத்துறை

ஆகிய ஐந்து புதினங்கள் இவ் ஆய்வின் எல்லையாகும்.

ஆய்வுப் பரப்பு

மேற்குறித்த ஐந்து புதினங்களின் வழியே சு. தமிழ்ச்செல்வி தம் பன்முகப் புலப்பாட்டு நெறி மூலம் வெளிப்படுத்தும் கருத்தியலைக் கண்டறிந்து திறனாய்வு செய்தலே இவ் ஆய்வின் பரப்பாக அமைகின்றது.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

இவ் ஆய்விற்குரிய ஆதாரங்களை,

முதன்மை ஆதாரங்கள்

துணைமை ஆதாரங்கள்

என இருவகைப்படுத்தலாம்.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

இவ் ஆய்விற்குரிய முதன்மை ஆதாரங்களாக சு. தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளானப் பின்வரும் ஐந்து புதினங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப் பெறுகின்றன.

புதினம்	வெளியான ஆண்டு
1. மாணிக்கம்	2002
2. அளம்	2002
3. கீதாரி	2003
4. கற்றாழை	2005
5. ஆறுகாட்டுத்துறை	2006

துணை ஆதாரங்கள்

இவ் ஆய்வின் துணைமை ஆதாரங்களாக இவருடைய புதினங்களின் உள்ளடக்கப் பொருட் புலப்பாடுகளோடு தொடர்புடையனவும், அவற்றை விளக்கப் பயன்படுபவையுமான இலக்கண நூல்கள், பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள், திறனாய்வு நூல்கள், கட்டுரை நூல்கள், ஆய்வுக் கோவைகள், இதழ்கள், மலர்கள், ஆய்வேடுகள் மற்றும் ஆங்கில நூல்கள் ஆகியன எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களைப் பன்முக நோக்கில் (உத்திகள்) ஆராய்வதால் (Multiple Approach) முதல் இவ் ஆய்வு பகுக்கப்பட்ட நிலையினை விளக்குவதற்கு, விளக்க முறைத் திறனாய்வும் (Descriptive Approach) சமுதாயவியல் அணுகுமுறை (Sociological Approach), பாராட்டு முறைத் திறனாய்வு (Appreciative Criticism) முதலிய திறனாய்வு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுக் கட்டமைப்பு

ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு நிறைவுரை நீங்கலாக இவ் ஆய்வு பின்வரும் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டு அமைகின்றது.

1. வாழ்வியலும் படைப்பியலும்
2. நாட்டார் பாட்டியல்
3. உவமைகள்
4. பழமொழிகள்
5. நம்பிக்கைகள்

ஆய்வு அறிமுகம்

இப்பகுதி இலக்கியம் என்பதன் விளக்கம், புதினம் என்பதன் விளக்கம், ஆய்வுப் பொருள், கருதுகோள், ஆய்வுப்பயன், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுப் பரப்பு, ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வுக் கட்டமைப்பு, இயல் விளக்கங்கள், துணை நூற்பட்டியல் என அமைந்து ஆய்வேட்டின் அமைப்பை விளக்குகின்றது.

இயல் விளக்கங்கள்

இப்பகுதி ஒவ்வொரு இயலின் உட்கட்டமைப்பை விளக்கி நிற்கின்றது.

இயல் : ஒன்று

‘வாழ்வியலும் படைப்பியலும்’ என்னும் இவ்வியல், வாழ்வியல், படைப்பியல் என்ற இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டு அமைகின்றது. வாழ்வியல் என்னும் பகுதியில் சு. தமிழ்ச்செல்வியின் வாழ்க்கைக் குறித்தச் செய்திகள், பிறப்பு, பெற்றோர், கல்வி, இளம்பருவம், பணி, மணவாழ்க்கை, கவிதை ஆர்வம், புதின

ஆர்வம், எழுத்தார்வம், வாசிக்கும் ஆர்வம், படித்தவைகளுள் பிடித்தவை என்னும் பல உட்தலைப்புகளுடன் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

‘படைப்பியல்’ என்னும் பகுதியில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களான மாணிக்கம், அளம், கீதாரி, கற்றாழை மற்றும் ஆறுகாட்டுத்துறை என்னும் ஐந்து புதினங்களும் தோன்றிய குழல் குறித்து சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறும் கருத்துகளும் இவற்றின் மீது ஆய்வாளர் கூறும் கருத்துகளும் நிரல்படக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

இயல் : இரண்டு

‘நாட்டார் பாட்டியல்’என்னும் இவ்வியலில் பாட்டின் சிறப்பு, தொல்காப்பியமும் நாட்டார் பாடல்களும், நாட்டார் பாடல்கள் என்னும் பொதுத் தலைப்புகளில் அமைந்து நாட்டார் பாடலின் தோற்றம், தன்மை, இயல்பு போன்றனவற்றை விளக்குகின்றன. தவிர, சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெறும் நாட்டார் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், தாலாட்டுப் பாடல்கள், விளையாட்டுப்பாடல்கள், கேலிப்பாடல்கள், எதிர்ப்பாட்டுகள், மீன்பிடிப்பாடல்கள், நீர் விளையாட்டுப்பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள், குடும்பப்பாடல்கள், ஒப்பாரிப்பாடல்கள், விவசாயப்பாடல்கள் மற்றும் பல்வகைப்பாடல்கள் என்ற பகுப்புகளில் வகைமைப்படுத்தி விளக்கப் பெறுகின்றன. இப்பாடல்களின் மூலம் வெளிப்படும் கருத்துகளும் அக்கருத்துகளின் வழியே சு.தமிழ்ச்செல்வி புலப்படுத்தும் கருத்துகளும் இவ்விரண்டின் மீதும் ஆய்வாளர் கொண்ட கருத்துகளும் செறிவுடன் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

இயல் : மூன்று

‘உவமைகள்’என்னும் இவ்வியலில், இறைவன், நிலம், நீர், நெருப்பு, வானம், பயிரினம், மாந்தர்கள், ஊர்வன, பறப்பன, விலங்குகள், கடற்பொருள்கள், உண்பொருள்கள், மரப்பொருள்கள், பாத்திரங்கள், கருவிகள் மற்றும் பலவகைகள் என்னும் தலைப்புகளில் உட்பிரிவுகளுடன் அமைகின்றன. இவ்வகை உவமைகளின் வழியே படைப்பாளர் புலப்படுத்தும் கருத்துகளும் இக்கருத்துகளின் மீது ஆய்வாளர் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளும் விரிவாக ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

இயல் : நான்கு

‘பழமொழிகள்’ என்னும் இவ்வியலில், பழமொழி குறித்துத் தொல்காப்பியர், பழமொழி குறித்து இலக்கியங்களின் குறிப்புகளும் படைப்பாளரின் புதினங்களில்

இடம்பெறும் பழமொழிகளை இயற்கை, ஆண்-பெண், உறவுகள், உடல்உறுப்புகள், உண்பொருள்கள், கருவிகள், விலங்குகள் மற்றும் பொது என்னும் பெருந்தலைப்புகளிலும் இதனுள் பல்வேறு உட்தலைப்புகளிலும் இவை உணர்த்தும் கருத்துகள் குறித்தும் விரித்துரைக்கப்பெறுகின்றன. படைப்பாளரால் பயன்படுத்தப் பெற்றப் பழமொழிகள் குறித்து ஆய்வாளர் கருதும் கருத்துகளும் விளக்கமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

இயல் : ஐந்து

‘நம்பிக்கைகள்’ என்னும் இவ்வியலில் இலக்கியங்களில் நம்பிக்கைகள், இறைநம்பிக்கைகள், இயற்கைப்பொருள் நம்பிக்கைகள், விவசாய நம்பிக்கைகள், மருத்துவநம்பிக்கைகள், குறி, சோதிடம், சாதகம் குறித்த நம்பிக்கைகள், பேறுகாலம் குறித்த நம்பிக்கைகள், இறப்புக் குறித்த நம்பிக்கைகள், விலங்குகள், பறவைகள் குறித்த நம்பிக்கைகள் மற்றும் பல்பொருள் குறித்த நம்பிக்கைகள் என்ற பொருள்களுள் வகைமைப்படுத்தப் பெற்று விரிவாகவும் செறிவாகவும் விரித்துரைக்கப்பெறுகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கைகளின் மீது படைப்பாளர் கொண்ட கருத்துகளும், ஆய்வாளரின் முடிவுகளும் தெளிவுபடக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஒவ்வொரு இயல்களிலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பெற்ற நூல்களின் விவரங்கள் மற்றும் அடிக்குறிப்புகள் என்னும் தலைப்பில் இடம்பெறுகின்றன.

ஆய்வு நிறைவுரை

இப்பகுதியில் இயல்கள் தோறும் திறனாய்வு அடிப்படையில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகளும் நிரல்படத் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன.

மேலாய்வுக் களங்கள்

ஆய்வு நிறைவுரையினை அடுத்து இடம்பெறும் இப்பகுதியில் இனிவரும் ஆய்வாளர்களுக்கு இவ் ஆய்வு முன்வைக்கும் மேலாய்வுக் களங்கள் ஏராளமாக அமைந்துள்ளன எனலாம்.

துணை நூற்பட்டியல்

மேலாய்வுக் களங்கள் பகுதியினைத் தொடர்ந்து இவ் ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட தமிழ் மற்றும் ஆங்கில நூல்கள் வகைதொகைப்படுத்திப் பகுக்கப்பெற்றும் அகரவரிசைப்படுத்தப் பெற்றும், ‘துணை நூற்பட்டியல்’ மற்றும் படைப்பாளருடனான நேர்காணலும் இத்தலைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

குறிப்புகள்

- 1.. மேற்கோள்: மு. வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப. 58.
2. மேலது., ப. 57.
3. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொ-4, ப. 264.
4. மேலது., ப. 263.
5. மேலது., ப. 264.
6. மேற்கோள்: கா. சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும், ப. 16.
7. மேற்கோள்: சி.இ. மறைமலை, திறனாய்வில் வரிசை இலக்கியமும் சமூகவியலும், பக், 4-5.
8. மேற்கோள்: கா.சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும், ப. 16.
9. மேற்கோள்: சி.இ. மறைமலை, திறனாய்வில் வரிசை இலக்கியமும் சமூகவியலும், ப. 6.
10. எச்.பி. ராஜ்குமார் (பதி.), தற்காலத் தமிழிலக்கியங்களில் வறுமையும் சாதீயமும், ப. 16.
11. Henry James, The art of fiction, p. 352.
12. மேற்கோள்: எஸ். தோதாத்ரி, தமிழ் நாவல்கள் சில ஆய்வுகள், ப. 132.
13. எச்.பி. ராஜ்குமார் (பதி.), தற்காலத் தமிழிலக்கியங்களில் வறுமையும் சாதீயமும், ப. 120.
14. மேற்கோள்: மு. வரதராசன், இலக்கிய மரபு, ப. 119.
15. இரா. தண்டாயுதம், நாவல் வளம், ப. 13.
16. தா.வே. வீராசாமி, தமிழ் நாவல் வகைகள், ப. 9.

இயல் - ஒன்று

வாழ்வியலும் படைப்பியலும்

இயல் : ஒன்று

வாழ்வியலும் படைப்பியலும்

முன்னுரை

உரைநடையில் அமைந்த தமிழ் இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று, 'புதினம்' ஆகும். இப்புதினத்திற்குக் களனாக அமையாத கருத்தோ, மனிதர்களோ இல்லை என்று கூறலாம். மனித வாழ்வின் எல்லா நிலைகளும் செயல்பாடுகளும் புதினத்திற்குப் பொருந்தியே வரும். இதைப்பற்றி,

“புதினத்தை எழுதுபவர் அதன் முறை அல்லது அமைப்பு பற்றிய மரபான எந்த விதிகளையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில்லை. அவர் மூன்று பெரும் பகுதிகளைக் கொண்ட கதையோ மூன்று பக்க அளவுடைய கதையையோ எழுதலாம். அவர் எத்துணை அளவு சிறப்பாகக் கதையைக் கூற முடியுமோ அத்துணையளவு அதைக்கூற வேண்டியதே அவர் கடமை. மனிதத்தன்மை அல்லது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் முழுமையுமே அவருடைய கதைக் கருவுக்கு நிலக் களனாகும். ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைவிடப் புதினம் எழுதுதற்குரிய விதிகள் மிகச் சிலவேயாகும்.”¹ என சி.வி.வின்செஸ்டர் என்பார் புதினத்திற்கு விளக்கம் கூறுவார். இவர் கூறுவது போல சு.தமிழ்ச்செல்வி எத்துணைச் சிறப்பாகக் கதை கூற வேண்டுமோ அத்துணைச் சிறப்பாகக் கதை கூறுபவர் ஆவார். இவருடைய கதைக் கருவிற்கு நிலக்களன்களாக, மனித இயல்புகளும் அவர்தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் அமைந்து உள்ளன எனலாம்.

மனித இனத்தின் வரலாறு பொதுவாக ஆடவர்களின் வரலாறாகவே உள்ளது. மனித இனத்தின் சரிபாதியாக உள்ள பெண்டிர் வரலாற்றில் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். இதனால் சமூக மதிப்புகளையும் மாற்றங்களையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத சூழல் நிலவியுள்ளது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் பெண்கள் நிலை மிகவும் தாழ்வுற்ற, உரிமைகள் அற்ற நிலையில் காணப்பட்டது. இந்நிலை நீங்கிப் பெண்கள் சமத்துவம் பெறச் சமூகச் சிந்தனையாளர்கள் பலர் தோன்றினர்.

தற்போது சமூகம், பொருளாதாரம், நாகரிகம், பண்பாடு ஆகிய நிலைகளில் பெண்கள் பெரும்பான்மைச் சமத்துவத்தை அடைந்துள்ளனர். கற்றல், அனுபவங்களைப் பெறல், பணியாற்றல், சேவை செய்தல், பொருளிட்டல் எனப் பல்வேறு மாற்றங்கள் பெண்களிடையே ஏற்பட்டுள்ளன. சான்றாக,

“ஒரு பெண் தன்மானத்துடன் உரிமை வாழ்வு வாழ்ந்தால் தான் வீடும் நாடும் விடுதலை வாழ்வு வாழ முடியும். வீட்டில் கணவன் தன் மனைவியை வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கொண்டு அவளது எண்ணம், சொல், செயல் முதலியவற்றை மதித்து, அன்பும் அறமும் பேணி கணவனுக்கு அடிமையல்ல, இருவரும் வாழ்வுக்கு இரு கண்கள். ஆகவே இவர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுக்கு இடமேயில்லை”² என்று வேதநாயகம்பிள்ளை குறிப்பிடுவதைக் கூறலாம்.

பெண்களுக்குள்ள இயற்கையான அறிவை உணர்ந்து அதை வளர்த்தால் சமுதாய வேறுபாடு மறைந்து சமத்துவம் மலரும் என்பதை,

“பெண்கள் அறிவை வளர்த்தால் - வையம்

பேதைமை அற்றிடும் காணீர்”³

என்று சி.சுப்பிரமணியபாரதி பாடுவார்.

சமுதாய விடுதலைக்குப் பெண் விடுதலை இன்றிமையாதது என்பதை,

“பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டில்

மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே”⁴

என்று பாரதிதாசன் பாடுகின்றார். மேலும்,

பெண்ணாகப் பிறப்பதற்கு பெருந்தவம் செய்திடல் வேண்டும் என்றும் அவர்களால் நாட்டில் அறம் வளரும் என்பதை,

“மங்கைய ராகப் பிறப்பதற்கே – நல்ல

மாதவம் செய்திடல் வேண்டு மம்மா

பங்கையக் கைநலம் பார்த்தலவோ இந்தப்

பாரில் அறங்கள் வளருதம்மா”⁵

என்று தேசிக விநாயகம்பிள்ளை பாடுகின்றார். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக,

“பெண்ணிற பெருந்தக்க யாவுள”⁶

என்று வினவி திருவள்ளுவர் பெண்ணின் பெருமையினைப் போற்றுகின்றார்.

இதன் மூலம் பெண்டிர் வளர்ந்தால் சமுதாயம் வளரும்; சமுதாயம் வளர்ந்தால் எதிர்காலம் நலம் பெறும். எதிர்காலம் வலிமையும் வளமும் பெற

அறிவும் அறமும் தழைக்க வேண்டும். இந்நிலை எய்த பெண்டிர்நிலை நன்னிலை பெற வேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துகள் புலனாகின்றன.

இவை யாவும் பெண்ணின் பெருமையினை நிலை நிறுத்துகின்றன; பறை சாற்றுகின்றன. சமூக வளர்ச்சிக்குப் பெண்டிரின் பங்களிப்பை வலியுறுத்துகின்றன. எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி, பிறரைப்போல் பிறந்தோம், வளர்ந்தோம், இருந்தோம், வாழ்ந்தோம் என்றில்லாமல் சமூக ஆர்வத்தோடு தமிழ் இலக்கிய வகைகள் ஒன்றான புதினத்துறையில் தடம் பதித்துத் தொண்டாற்றி வருபவர்.

இவருடைய வாழ்வியல் குறித்தும் படைப்பியல் குறித்தும் இவ்வியல் ஆராய்கிறது. மனிதர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களை, குறிப்பாகப் பெண்டிரின் சிக்கல்களை ஓர் ஆண் அணுகுவதைவிட, பெண் அணுகுவது எத்தகையச் சிந்தனைகளையும் சிறப்புகளையும் வெளிப்படுத்தும்; சமூகத்தை வளப்படுத்தும் என்ற கருத்தாக்கத்தின் பின்புலத்தில் இவ்வியல் அமைகின்றது.

வாழ்வியல்

இப்பகுதியில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் பிறப்பு, பெற்றோர், கல்வி, இளம் பருவம், பணி, மணவாழ்க்கை, ஆர்வமுள்ள துறைகள் ஆகியன பற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

பிறப்பு

திருவாரூர் மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டி என்னும் ஊருக்கு அருகில் உள்ள கற்பகநாதர்குளம் என்னும் சிற்றூரில் 04.05.1971 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவ்வூர் நெய்தல் தன்மையும் மருதநிலப் பண்பும் இணைந்த ஊராகும்.

கல்வி

சு.தமிழ்ச்செல்வி எட்டு முதல் பத்தாம் வகுப்புவரை வேதாரண்யம் குருகுலத்தில் பயின்றார். தொடர்ந்து இரண்டு ஆண்டுகள் திருத்துறைப்பூண்டியில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார்.

இளம்பருவம்

“எனது இளம்பருவம் வேடிக்கை, விளையாட்டுகள், கதைகள், நூலகப் படிப்பு என இனிய அனுபவங்களால் நிரம்பியது”⁷ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுகின்றார். இதன் மூலம் எல்லாருடைய இளம் பருவம் போலல்லாது இவருடைய இளம்பருவம் சற்று வேறுபட்டு இருந்ததனை உணரலாம்.

பணி

முதுகலைத் தமிழ் பயின்ற இவர் தற்பொழுது ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருகின்றார்.

கவிதை ஆர்வம்

“கவிதைகள் என்றால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். வாலி, அப்துல்ரகுமான் நூல்கள் இடும்பாவனம் நூலகத்தில் கிடைத்தன. இவற்றைப் படித்துவிட்டு நானும் கவிதையெழுதுகிறேன் என்று எதையாவது எழுதிக்கொண்டு போய் ஆசிரியர் சங்கக் கூட்டத்திலும் கவியரங்குகளிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என்னைத் தெரிந்தவர்கள் யாராயிருந்தாலும் கவிதைப் புத்தகம் கிடைத்தால் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுத்து விடுவார்கள். இந்தக் கவிதை ஈடுபாடு என் வாழ்க்கைத் துணைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது வரை என்னைச் செலுத்தியது”⁸ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுகிறார். இதன் மூலம் இவருடைய இலக்கிய ஈடுபாடு இவ்வாழ்வோடு தொடர்புள்ள ஒன்றாக இருந்தது என்பதை அறியலாம்.

புதினஆர்வம்

மேலும், அவர் “... மகாஸ்வேதா தேவி, உருப், பஷீர், ஹெமிங்வே, தகழி இன்னும் வங்காளம் என்று மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களை நிறையப் படித்தேன்”⁹

என்று கூறுவதன் மூலம் பிறமொழி புதினங்களைப் படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டவர் என்பது புலப்படுகிறது.

எழுத்தார்வம்

“நான் எழுதத் துவங்கியபோது எனக்கிருந்த தயக்கங்களைப் போக்கி என்னைப் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்தினார் என் கணவர்”¹⁰ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுகின்றார். இதன் மூலம் ஒவ்வொரு பெண்ணின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் அவருடைய கணவர் இருக்கிறார் என்பது புலப்படுகிறது.

வாசிக்கும் ஆர்வம்

“வேதாரண்யம் குருகுலத்தில் அச்சகம் உள்ளது. நூல்களை அச்சடித்து மூங்கில் தட்டியடைத்த கொட்டகைக்குள் அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். ஓரம் வெட்டி ஒழுங்கு செய்யாத, அட்டை வேலை செய்யாத நூல்களைத்தான் அப்படி அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். படிக்கும் பிள்ளைகள் யாரும் அச்சகத்தின் பக்கம்

விளையாடக்கூட போக மாட்டார்கள். நான் மட்டும் அங்குபோய் யாருக்கும் தெரியாமல் தட்டிக்குள் கைவிட்டு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவேன். பிளேடால் ஓரம் கிழித்து ஊசிநூல் போட்டுத் தைத்து பாடப்புத்தகத்தின் அட்டையைப் போட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் படிப்பேன். ஒன்பதாம் வகுப்பில் தொடங்கிய இந்தப் பழக்கம் பத்தாம் வகுப்பு இறுதித் தேர்வு முடித்து கடைசியாய் எடுத்து வந்த ‘மகாபாரதம்’ நூலோடு முடிவுக்கு வந்தது”¹¹ என்று கூறுவார். இதன் மூலம், பாடப்புத்தகங்களைப் படிக்கத் தயங்கும் இளம்பருவத்தில் பாடங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட கதைப் புத்தகங்களை வாசிப்பதும், பாடங்களை மட்டுமே படிக்க வலியுறுத்தும் பள்ளிப் பருவத்தில் கதைகளை வாசிப்பதும் இவருக்கு இயல்பாக இருந்துள்ளது என்பது புலப்படுகிறது.

படித்தவைகளுள் பிடித்தவை

சு.தமிழ்ச்செல்வி வாசிக்கும் பழக்கத்தில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் மிக்கவர் ஆவார். மக்களால் அதிகம் அறியப்பட்ட படைப்புகளையும், அதிகம் அறியப்படாத படைப்பாளர்களின் படைப்புகளையும் வாசிப்பவர் என்பது இவர் பின்வருமாறு கூறுவதன் மூலம் புலனாகும்.

“இரமேசு-பிரேமின், ‘குருவிக்காரச் சீமாட்டி’, கீரனார் ஜாகிராஜாவின், ‘மீன்காரத்தெரு’ போன்றவை சமீபத்தில் படித்தவை. இரமேசு-பிரேமின் ‘குருவிக்காரச் சீமாட்டி’ உள்ளிட்ட இக்கதைகள் சிறந்த சிக்கல்களைக் கலாப்பூர்வமாகப் பேசுகின்றன. இமையத்தின் ‘செடல்’, கண்மணி குணசேகரனின் ‘கோரை’ போன்றவையும் அண்மையில் படித்த குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள்.”¹²

சிலர் வாசிப்பதில் மட்டும் ஆர்வம் காட்டுவர். இன்னுஞ்சிலர் வாசித்ததை விமர்சனம் செய்வதில் ஆர்வம் காட்டுவர். மேலுஞ் சிலரோ எழுதுவதில் மட்டும் ஆர்வம் காட்டுவர். ஆனால், சு.தமிழ்ச்செல்வி வாசிப்பதிலும் வாசித்தவற்றை விமர்சனஞ் செய்வதிலும் இவ்விரண்டால் உண்டான சிந்தனைகளை படைப்புகளாகப் பதிவு செய்வதிலும் ஈடுபாடு உடையவராகக் காணப்படுகின்றார்.

படைப்பியல்

இப்பகுதியில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட ஐந்து புதினங்கள் குறித்த செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன.

புதினப் படைப்புகள்

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினப் படைப்புகள் அவை வெளியான ஆண்டின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புதினம்	வெளியான ஆண்டு
1. மாணிக்கம்	2002
2. அளம்	2002
3. கீதாரி	2003
4. கற்றாழை	2005
5. ஆறுகாட்டுத்துறை	2006

1. மாணிக்கம்

சு.தமிழ்ச்செல்வி எழுதி வெளிவந்த முதல் புதினம் ‘மாணிக்கம்’ ஆகும். இந்நாவல் 2002-இல் வெளிவந்தது.

“முதல் நாவலை 25 நாட்களில் எழுதி முடித்தேன்.”¹³

என்ற இவருடைய கூற்று இவருடைய எழுத்தாற்றலுக்கும் எடுத்துக் கொண்ட பணியை ஈடுபாட்டுடன் செய்யும் ஆர்வத்திற்கும் சான்றாகும்.

2002-ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த புதினத்திற்கான தமிழக அரசின் விருது, ‘மாணிக்கம்’ புதினத்திற்குக் கிடைத்ததன் மூலம் இவருக்கு எழுத்துலகில் அங்கீகாரம் கிடைத்தது எனலாம். இவ்விருது தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் சார்பில் வழங்கப்பட்டது ஆகும்.

சுயநலம், அன்பு, சாகச உணர்வு, மூர்க்கம், சூதாட்டம், குடி, உழைப்பு போன்றவைகளின் கலவையாகத் திகழும் மாணிக்கம் என்ற ஆடவனைச் செல்லாயி என்னும் கிராமத்துப்பெண் தன் வாழ்வில் எதிர்கொள்கின்றாள். சிதைவை நோக்கிப் பயணிக்கும் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற இவள் நடத்தும் துன்பியல் போராட்டத்தை இப்புதினம் விவரிக்கின்றது.

குடும்ப அமைப்பில் பெண்ணின் பாதுகாப்பற்றச் சூழல்களைப் புலப்படுத்தும் இப்புதினம், குடும்பத் தலைவனின் தவறானப் போக்கால் குடும்பம் அடையும் சீர்கேடுகளையும் சித்தரிக்கின்றது.

“வாழ்க்கையில் நாம் காணுகின்ற சில மனிதர்கள் எவ்வாறு குறிப்பிட்டச் சூழ்நிலையில் செயல்படுகிறார்கள் என்பதைக் கதையின் பாத்திரப் படைப்புகளாக்கி இயல்பாக உண்மைத் தோற்றத்தோடு நீண்ட கதை வடிவில் புனையப்படுவது நாவலாகும்”¹⁴ என்ற கூற்றுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவர்களாக மாணிக்கமும் செல்லாயியும் விளங்குகின்றார்கள் என்றே கூறலாம்.

2. அளம்

இப்புதினம் இவருடைய இரண்டாம் புதினமாகும். இது 2002-இல் வெளியானது.

“இந்நாவலை எழுத நான்கு மாதங்களானது”¹⁵ என்று இவர் கூறுவது எழுத்தின் மீது இவருக்குள்ள ஈடுபாட்டினையும் தனியாத தாகத்தினையும் புலப்படுத்துகின்றது.

பொருள் தேட வெளிநாடு சென்ற கணவன் இறுதிவரை திரும்பாத நிலையில் தனது மூன்று பெண்களுடன் வாழ்வை எதிர்கொள்ளும் சுந்தரம்பாள் என்ற தாயின் போர்க்குணத்தைக் காவியத்தன்மையுடன் இப்புதினம் விவரிக்கின்றது.

“வாழ்க்கையில் தான் காணும் நிகழ்ச்சிகள் தன் மனத்தில் பதிந்தபடி அதற்குரிய தன் மதிப்பீடு, ஆழம் இரண்டையும் வைத்து ஓர் உருவங்கொடுத்துப் புதினத்தை உருவாக்குவது நாவல்”¹⁶ என்ற கூற்றுக்கு ஏற்ப சு.தமிழ்ச்செல்வி, வாழ்வில் தான் கண்ட நிகழ்ச்சிகளை தன் மனத்தில் பதிவுசெய்து கொண்டு அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுத்து படைக்கப்பட்டதே, ‘அளம்’ புதினமாகும் என்று துணிந்து கூறலாம்.

இப்புதினம் மதுரை, தியாகராசர் கலைக் கல்லூரியின் இளங்கலைப் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இது படைப்புக்கும் படைப்பாளருக்கும் கிடைத்த பாராட்டாகும்.

3. கீதாரி

இந்நாவல் இவருடைய மூன்றாம் புதினமாகும். திருச்சி ஈ.வெ.ரா. கலைக் கல்லூரியின் முதுகலைத் தமிழ்ப் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெற்ற இப்புதினம் 2003-இல் வெளியானது. இது இந்நூலுக்குக் கிடைத்தச் சிறப்பிடத்தை உணர்த்தும்.

“தென் மாவட்டங்களிலிருந்து ஆடு மேய்ப்பதற்காக மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி வந்தவர்கள் நீண்ட வருடங்களாக இப்பகுதியில் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சில குடும்பத்தினர் எங்கள் குடியிருப்புப் பகுதிக்கு அருகில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களோடு ஏற்பட்ட பழக்கம் இந்நாவலை எழுதுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது”¹⁷ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி, ‘கீதாரி’ புதினம் தோன்றிய காரணத்தைக் கூறுகின்றார். இதன் மூலம் இவருடைய உற்றுநோக்கும் திறன் வெளிப்படுகிறது. மேலும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள மாந்தர்தம் இயல்புகளையும் செயல்பாடுகளையும் கூர்ந்து நோக்கும் திறனும் வெளிப்படுகின்றது.

“நாவல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கட் கூட்டத்தினருடைய செயல்களின் வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல. அது ஒரு காலகட்ட உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடும் கூட. அந்த அளவிற்கு மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது நாவல் இலக்கியம்”¹⁸ என்று இரா.தண்டாயுதம் கூறுவது, ‘கீதாரி’ புதினத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தும். ஏனெனில் இப்புதினம் ஆடு மேய்க்கும் மக்கள் கூட்டத்தின் செயல்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. அவர்களின் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆயர்களின் வாழ்வோடு தொடர்பு கொண்ட நிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வாழ்வதற்காக இடம் பெயரும் அனுபவத்தின் வேதனைகளையும் மனித குலத்தின் வரலாற்றில் காணக்கிடைக்காத தீராத அலைச்சலையும் மனக்கொதிப்பையும் இப்புதினத்தில் பரவலாகக் காணமுடியும்.

மொ.இளம்பரிதி, ‘கீதாரி’ என்னும் புதினத்தை கி.ராஜநாராயணின் ‘இடை’ எனும் புதினத்தோடும், சு.தமிழ்ச்செல்வியை கி.ராஜநாராயணனோடும் ஒப்பிடும் வகையில், “புனைகதையாளர்களில் கி.ராஜநாராயணன் ஆயர்தம் புலம்பெயர் வாழ்வியலை மையமிட்டுப் புனைந்ததுபோல சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் கீதாரி நாவலைப் படைத்துள்ளார்.”¹⁹ எனக் கூறியதைப் படிக்கும்போது சிந்தனையாளர்களின் பார்வையும் எண்ணமும் ஒரே பாதையில் செல்லும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

“பெண்களை இச்சமூகம் அடிமைத்தனமாகவும் அறியாமைத்தனமாகவும் சிந்திக்கக் கூடாத நிலையையும், பெண் கொலை புரியும் சமுதாயமாகவும், பெண்ணைப் போகப் பொருளாக்கும் சமுதாயமாகவும், சுயமாகச் சிந்திக்கும் திறனற்றவராகவும், கணவனை எதிர்த்துப் பேசாத மனைவிமார்களாகவும்

காட்டுவதை இந்நாவல்வழி ஆசிரியர் காட்டியுள்ளது சிந்திக்கத்தக்கதாகும்”²⁰ என்று அ.நடராசன் கூறுவது, ‘கீதாரி’ புதினத்தின் உள்ளடக்கத்தைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

4. கற்றாழை

சு.தமிழ்ச்செல்வியால் படைக்கப்பெற்ற நான்காம் புதினம் இதுவாகும். 2005-ஆம் ஆண்டில் வெளியான இப்புதினம் இதே ஆண்டிற்கான, ‘தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’ வழங்கிய சிறந்த புதினத்திற்கான விருதினைப் பெற்றுள்ளது.

“எத்தகைய வறட்சியிலும் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டு உயிர் வாழும் இயல்புடையது கற்றாழை. இந்நாவலில் இயங்கும் மணிமேகலையும் கற்றாழை போன்றவள்”²¹ என்று தம் புதினம் குறித்துக் கூறுவார். ‘கற்றாழை’ வறட்சி நிலத்தில் முளைத்தாலும் உடலுக்கு குளிர்ச்சி தரும் தன்மையை உடையது. தனக்குத் தானே பயன்படாவிட்டாலும் பிறர்க்குப் பயன்படக்கூடியது பார்ப்பதற்குச் சற்று கடினமாக இருந்தாலும் உபயோகிப்பவர்க்கு மென்மையை ஊட்டக்கூடியது. தண்ணீர் ஊற்றாமல் தானே வளரக்கூடியது. வேலி கட்டிப் பாதுகாக்காமல் தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கூடியது. மண்ணில் ஊன்றி வளராது தானே முளைத்து தானே வளரக் கூடியது. கற்றாழைத் தாவரத்தின் இவ்வியல்புகள் அனைத்தும் புதினத்தின் மணிமேகலைக்கும் பொருந்தும்.

“நாவல் என்பது தனிப்பட்ட மனிதனின் உள்ளத்தில் பிறந்தது. நேரடியான வாழ்வு பற்றிய எண்ணப் பதிவுகளாகும்”²² என்று தா.வே.வீராசாமி கூறுவது, ‘கற்றாழை’ புதினத்திற்கும் பொருந்தும்.

அளம், கீதாரி, கற்றாழை ஆகிய புதினங்களில் பெண்களின் அவலமும் பெற்றோர்களின் அழகையும் குழந்தைகளின் பிரிவாற்றாமையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் ஒரு படைப்பாளியின் அடுத்தடுத்த புதினங்களில் எவ்வாறு அமைந்தன? இந்த வினாவிற்கு சு.தமிழ்ச்செல்வி,

“நம்முடைய குடும்ப அமைப்பு சீர்குலையும் போது அதன் தீவிரமான விளைவுகளை அனுபவிப்பவர்கள் குழந்தைகளே. குழந்தையின் வளர்ச்சியில் தாய்-தந்தை இருவருக்குமே சம பொறுப்புகள் இருக்கின்றன. ஆனால் நம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் குழந்தை வளர்ப்பு என்பது பெரிதும் பெண்ணையே சார்ந்துள்ளது.

இந்த நிலையும் மாறவேண்டும். குழந்தைகள் மனித சமூகத்தின் தொடர்ச்சியினுடைய குறியீடு. இத்தகையச் சிந்தனைகளின் விளைவாக எனது படைப்பின் முடிவுகள் அமைந்திருக்கக் கூடும்”²³ என்று பதில் கூறுவது பொருத்தமான விளக்கம் எனலாம்.

ஏனெனில், இன்றைய குழந்தை நாளைய மனிதன் ஆவான். நாளைய மனிதன் எதிர்காலச் சமூக உறுப்பினன் ஆவான். எதிர்காலச் சமூக உறுப்பினன், தமக்குப் பிந்தைய சமூகத்தை உருவாக்க முயலும் போது அவன் குழந்தையாக இருந்து பெற்ற அனுபவங்கள் பயன்படக்கூடும். எனவே, குழந்தையானது ஆண்-பெண் இருவரையுமே சார்ந்து வாழப் பழக வேண்டும்; பழக்க வேண்டும். இதனால் சமூகத்தின் வன்மை மென்மைகளை அனுபவித்து அறிய வாய்ப்பு ஏற்படும். இத்தகையோரின் அனுபவங்கள் எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்குப் பயன்படக்கூடும்.

படைப்பாளி என்ற நிலையிலும் சமூகத்தின் ஓர் அங்கம் என்ற முறையிலும் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் உலகம் குறித்த எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் எண்ணிப் பார்க்கையில், “நாவல் என்ற சொல் உலகானுபவங்களை ஒட்டிச் செல்லும் இலக்கியவகையைக் குறிக்கும்”²⁴ என்ற க.கைலாசபதியின் கருத்து இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாகும்.

5. ஆறுகாட்டுத்துறை

சு.தமிழ்ச்செல்வி படைத்த ஐந்தாம் புதினமான இது 2006-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது.

ஆறுகாட்டுத்துறை என்பது வேதாரண்யத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு கடலோரச் சிற்றூர் ஆகும். கடலோரம் என்பதால் அங்கு வாழும் மக்கள் மீன்பிடித்தொழிலைச் செய்து வருகின்றனர்.

ஆறுகாட்டுத்துறை என்கிற சிற்றூர் உருவாக்கம் அதன் நிர்வாகம், அறம் என்ற பின்புலத்தில் சமுத்திரவல்லி எனும் இளம் பெண்ணின் காதல், திருமணத்திற்குப் பின் அவள் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத வகையில் ஏற்படுகின்ற நெருக்கடிகள், மனத் துணிவோடு அவற்றை அவள் எதிர்கொள்கின்றவிதம் என புதினம் விரிந்து செல்கிறது.

“என்னையும் தங்களின் ஊரில் பிறந்த ஒருத்தியாக பாவித்து என்மீது அன்பு காட்டி, தங்களின் வாழ்வையும் வளர்ச்சியையும் துக்கங்களையும் சோகங்களையும் என்னோடு பகிர்ந்து கொண்ட ஆறுகாட்டுத்துறை சனங்களால்தான் இப்புதினம் உருவாகியிருக்கிறது”²⁵ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுவதன் மூலம் இந்த புதினத்திற்கான கருவினை தம் வாழ்வியல் பின்புலத்திலிருந்தே எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதை உணரமுடிகிறது. மேலும் இவர் தம் அனுபவங்களில் இருந்து இப்படைப்பை உருவாக்கியிருப்பதனால் செயற்கைத் தன்மைகள் மிகக் குறைந்தும் இயற்கை நிகழ்வுகள் மிகப்பெரும்பான்மையும் நிரம்பி வழிவதை நூல் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கக் காணலாம்.

இங்கு, இப்புதினத்தின் உள்ளடக்கம் குறித்து கு.லலிதா, “ஆறுகாட்டுத்துறை நாவலில் நெய்தல் திணை சார்ந்த செய்திகளை சு.தமிழ்ச்செல்வி மிக யதார்த்தமாகக் கையாண்டுள்ளார்”²⁶ என்று சுட்டுவது நினைவூட்டத்தக்கதாகும்.

“இலக்கியப் படைப்பு ஒரு தனிமனிதனது கற்பனையினால் மட்டும் முகிழ்ப்பதன்று. உணர்வால் ஊக்கப்பட்ட ஒரு தனிப்பட்ட மூளையின் உழைப்பால் மட்டும் விளைவதன்று. சமகாலப் பழக்க வழக்கங்களின் கல்வெட்டாக விளங்குவது இலக்கியமாகும். இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மையுடைய உள்ளத்தின் பதிவேடு ஆகும்.”²⁷ என்று சி.இ.மறைமலை கூறுவது சு.தமிழ்ச்செல்விக்கு மட்டுமன்றி அவருடைய, ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்திற்குப் பொருந்தி வருவதாகும். இவ்வாறு கூறக் காரணம், படைப்பாளி வாழ்ந்த காலத்தின் சமகாலப் பழக்க வழக்கங்கள், ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் கல்வெட்டுகளாகப் பதியப்பட்டுள்ளன. மேலும் படைப்பாளி தம் உள்ளத்தின் பதிவுகளை பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் புதினமாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளார் என்று கருதவும் இடமுண்டு.

படைக்கும் காலத்தின் சமூக உணர்வினைப் பிரதிபலிக்கும் எந்தப் படைப்பும் காலத்தின் கண்ணாடியாக மாறும். இத்தன்மை சிறந்த இலக்கியத்தின் இயல்புகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும். இக்கருத்தாக்கத்தின் பின்புலத்தில் நோக்குகையில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் காலக் கண்ணாடியாக திகழ்கின்றது. சிறந்த புதின இலக்கியத்தின் இயல்புகளையும் அவை பெற்றுத் திகழ்கின்றன என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

ஒரு சிறந்த புதினம் அதனை உருவாக்கிய படைப்பாளியிடமிருந்து ஏனெனில் வேறுபட்டு விலகி நிற்பதில்லை.

“ஒரு சிறந்த நூல் அதனைப் படைத்த ஆசிரியருடைய மூளையிலிருந்தும் இதயத்திலிருந்துமே பிறக்கிறது. அவர் தம்மையே அந்த நூலின் பக்கங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்”²⁸ என்று எடிசன் கூறுவது ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ப் படைப்பாளருக்கு முழுவதும் பொருத்தமே எனலாம். காரணம், இவர் தம் படைப்புகளில் இருந்து வேறுபட்டும் நிற்பதில்லை; விலகியும் ஓடுவதில்லை. தமது பார்வையில் படுவதனை இதயத்திற்கு ஏற்றி அங்கிருந்து மூளைக்குச் செலுத்தி அதனையே புதினமாகப் படைக்கின்றார்.

உண்மைகளைக் கூற வேண்டிய வரலாறு பல பொய்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. சு.தமிழ்ச்செல்வியால் புனையப்பட்டப் புதினங்களோ பல சமூக உண்மைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது.

“யதார்த்தம் குருரமாகவும் வக்கிரமாகவும் இருக்கிறபோது அதை மிகைப்படுத்தவோ சிதைக்கவோ நான் விரும்புவதில்லை. மாறாக எனக்குக் கிட்டிய அனுபவங்களை அதற்குண்டான கச்சாத் தன்மையோடு அருகருகே அடுக்கிக் கொண்டு நாவலை உருவாக்குகிறேன். ஒரு மலையைப் போலவோ அடர்ந்த வனத்தைப் போலவோ உருப்பெறுகிறது என் நாவல். நாவல் தன்னுள்ளே கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைப் பரப்பை அதன் கதியில் இயக்கம் கொள்ள அனுமதிக்கிறது. ஒரு மலையையோ காட்டையோ அதிநுட்பமாக யாரும் வடிவமைப்பதில்லை. இருப்பினும் அது இயற்கையுடன் ஒத்திசைவு பெறுகிறது. என்னுடைய நாவல்களும் இப்படித்தான் இவ்வாழ்வோடு இணைகின்றன”²⁹ என்று சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுவதன் மூலம் இவருடைய புதினங்கள் குறித்த உள்ளக்கிடக்கையினை உணரமுடிகிறது.

மேலும் இவர், உண்மையை உள்ளபடி உரைக்கிறார். அனுபவங்களைப் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்றபடி வடிக்கிறார். பாத்திரங்களின் உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் அவரவர் குண இயல்புகளுக்கு ஏற்பத் தொகுக்கிறார். அடுத்து, இவருடைய புதினங்கள் மலை, காடு போன்ற இயற்கைப் பொருள்கள்போல இயல்பாகத் தம் இயக்கத்தினைத் தொடர்கின்றன.

தமிழ்ப் புதினங்களின் கதையமைப்பை ஒரு பருந்துப் பார்வையில் கூர்ந்து ஆய்ந்தால் இன்றைய சமுதாய வாழ்க்கைப் பகுதிகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதில் அதன் செல்வாக்கை உணர முடியும். வாழ்வின் மேல்மட்ட மக்களைப் பற்றி மட்டுமல்லாது நடுத்தர, கடைக்கோடி பகுதி மக்களையும் அங்கு தொடரும் அவலங்களையும் பேராட்டங்களையும் தமிழ்ப் புதினங்கள் சித்திரிக்கின்றன.

இக்கருத்துக்களுக்குச் சான்றாக சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களைக் கூறலாம். இவருடைய புதினங்கள் சமூகத்தின் பொதுவான வாழ்வியல் முறைமைகளையும் அதன் போக்குகளையும் காட்டாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களின் சிக்கல்களையும் வாழ்க்கை அமைப்பையும் காட்டுகின்றன.

“நாவல் காலத்தின் இலக்கியக் குழந்தைகளுள் ஒன்று. எவ்வெக்காலத்திற்கு எவ்வகை இலக்கியம் தேவையோ அவ்வக் காலத்திற்கு அவ்வகை இலக்கியத்தைக் காலமே உருவாக்கித் தருகின்றது”³⁰ என்று இரா.தண்டாயுதம் கூறுவதுபோல சு.தமிழ்ச்செல்வி காலத்திற்கேற்ற புதினங்களைப் படைக்கின்றார் எனலாம்.

குறிப்புகள்

1. தா.ஏ. ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப.296
2. ச.சாமிமுத்து, தமிழ் வளர்த்த வேதநாயகர், ப. 59
3. சி.சுப்ரமணியபாரதி, பாரதியார் கவிதைகள், ப. 75
4. பாரதிதாசன், சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல், வரி. 56, 57
5. தேசியவிநாயகம்பிள்ளை, மலரும் மாலையும், பா. 674
6. மு.வரதராசன் (உரை.), திருக்குறள் தெளிவுரை, கு.எ. 54
7. தமிழ் ஓசை (நாளிதழ்), 'களஞ்சியம்', ஞாயிறு இலவச இணைப்பு, ப. 8
8. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'முகுந்தரிப்பும் நன்றியும்', அளம், ப. 3
9. மேலது, ப. 3
10. மேலது, ப. 3
11. மேலது, ப. 3
12. தமிழ் ஓசை (நாளிதழ்), 'களஞ்சியம்', ஞாயிறு இலவச இணைப்பு, ப. 8
13. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'முகுந்தரிப்பும் நன்றியும்', அளம், ப. 3
14. Novel is defined in Cassets English Dictionary as 'a fictions narrative in prose usually a sufficient length to fill a volume, portraying characters and situations from real life-Marjorie Boulton, The Anatomy of the Novel, p. 13
15. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'முகுந்தரிப்பும் நன்றியும்', அளம், ப. 3
16. A Novel is in its broadest definition a personal a direct impression of life, that is begin with constitutes value which is greater or less according to the intensity of the impression – Henry James, The art of fiction, p. 352
17. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'நாவலும் ஆசிரியரும்', கீதாரி, ப. 7

18. இரா.தண்டாயுதம், தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம், ப. 30
19. மா.கருணாகரன், சு.சந்திரா, (பதிப்.), ஆய்வுச் சிந்தனைகள், தொ.2, ப. 796
20. அ.நடராசன், மா.கருணாகரன், ஆ.பாப்பா, (பதிப்.), ஆய்வுச் சிந்தனைகள், ப. 592
21. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'கற்றாழை குறித்து', கற்றாழை, ப. 7
22. தா.வே.வீராசாமி, தமிழ் நாவல் இயல், ப. 28
23. தமிழ் ஓசை (நாளிதழ்), 'களஞ்சியம்', ஞாயிறு இலவச இணைப்பு, ப. 8
24. க.கைலாசபதி, தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ப.
25. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'முன்னுரையாகச் சில பகிர்வுகள்', ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 6
26. அ.நடராசன், மா.கருணாகரன், ஆ.பாப்பா, (பதிப்.), ஆய்வுச் சிந்தனைகள், ப. 126
27. மேற்கோள்: சி.இ.மறைமலை, திறனாய்வியல் வரிசை இலக்கியமும் சமூகவியலும், பக். 4-5
28. மேற்கோள்: இரா.தண்டாயுதம், ஓர் இலக்கிய ஆய்வு (தற்காலம்), ப. 43
29. சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'நாவலும் ஆசிரியரும்', கீதாரி, பக். 7- 8
30. இரா.தண்டாயுதம், ஓர் இலக்கிய ஆய்வு (தற்காலம்), ப. 45.

இயல் - இரண்டு

நாட்டார் பாட்டியல்

இயல் : இரண்டு நாட்டார் பாட்டியல்

முன்னுரை

மொழி தோன்றிய காலத்தை வரையறுக்க முடியாது. அதுபோல, 'வாய்மொழி இலக்கியம்' என்றும், நாட்டுப்புற இலக்கியம்' என்றும், அழைக்கப்படும், 'நாட்டார் இலக்கியம்' தோன்றிய காலத்தையும் வரையறுக்க இயலாது. மனிதன் தோன்றியபோதே மொழி தோன்றியது. மொழி தோன்றியபோதே, 'நாட்டார் இலக்கியம்' எனப்படும், 'நாட்டார் பாடல்கள்' தோன்றி இருக்கலாம். எனவே, மனிதன் தோன்றிய சமகாலத்திலேயே நாட்டார் பாடல்களும் தோன்றின என்று கூறலாம். நாட்டார் மக்களின் பாடல்கள், கதைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், பண்பாடுகள், நாகரிகங்கள், பழமொழிகள் போன்றவற்றினைப் புலப்படுத்துவதே, 'நாட்டார் இயல்' ஆகும். இதனை, 'நாட்டுப்புறவியல்' எனவும் கூறுவர்.

எழுத்திலக்கியங்களைக் காலக் கண்ணாடி எனின் நாட்டார் இலக்கியத்தைச் சமுதாயக் கண்ணாடி என அழைக்கலாம். இவ்விலக்கியம், நாட்டாரின் அனுபவங்கள், உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் போன்றவற்றை உள்ளது உள்ளபடியும், உணர்ந்ததை உணர்ந்தபடியும் வெளிப்படுத்துவனவாகும். அனுபவங்களின் குவியல்களாக அறியப்படும் இவை நாட்டார் மக்களின் கருத்துச் சேமிப்புக் கிடங்குகளும் ஆகும்.

படைப்பாளிகளே பாத்திரங்களாக அமைவது நாட்டார் பாட்டியலின் சிறப்புக் கூறுகளுள் ஒன்றாம். இத்தகையச் சிறப்புகளைப் பெற்ற நாட்டார் பாட்டியல் குறித்து, இவ்வியல் சு.தமிழ்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெற்ற நாட்டார் பாடல்களின் உள்ளீடுகளை விளக்குகின்றது. இங்கு, 'பாட்டியல்' என்னும் சொல் 'பாடல்களைக் கொண்ட இயல்' என்ற பொருளில் கையாளப்படுகிறது.

பாடல்கள்

“பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை யில்லையடா”¹ என்றும்,

“பாட்டு முடியும்வரை பாரறியேன் விண்ணறியேன்”²

என்று பாரதியார் கூறும் கருத்தோடு தொல்காப்பியர், செய்யுளியலில் யாப்பின் ஏழு உறுப்புகளுள் முதலாவதாகப் ‘பாட்டு’ எனக் கூறும் கருத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் பாட்டின் தனித்துவம் தெளிவாகப் புலப்படும். மேலும்,

“ஏற்றநீர்ப் பாட்டி னிசையினிலும், நெல்லிடிக்குங்
கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சு மொலியினிலும்
சுண்ணமிடிப் பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்,
வேயின் குழலோடு வீணைமுத லாமனிதர்
வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும், நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்”³

எனவும் பாடுவதன் மூலம் நாட்டார் பாடல்களின் பல்வேறு கூறுகள் பாரதியாரை கவர்ந்துள்ளன என அறியலாம்.

பாட்டும் தொல்காப்பியமும்

தொல்காப்பியர் யாப்பின் ஏழு வகைகளை,

“பாட்டு உரைநூலே வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்”⁴

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிடுவார். ஏழினுள் முதலாவதாகச் சுட்டப்பெறுவது, ‘பாட்டு’ ஆகும். இதன் மூலம், ‘பாட்டு’ என்று அழைக்கப்படும், ‘பாடல்’ எத்தகையச் சிறப்புடையது என அறியலாம். இப்பாட்டு வகையுள் ஒன்று, ‘நாட்டார் பாடல்’ ஆகும்.

நாட்டார் பாடல்களும் தொல்காப்பியமும்

நாட்டார் பாடல்களைத் தொல்காப்பியர், ‘பண்ணத்தி’ என்ற சொல்லால் புலப்படுத்துவதை,

“பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டின் இயல பண்ணத்தி இயல்பே”⁵

என்ற நூற்பாவால் உணரலாம். ‘பண்’ என்ற இசையோடு இணைந்த பாடலை, ‘நத்தி’ அதாவது விரும்பி வருவதால், ‘பண்ணத்தி’ என்ற சொல் பொருத்தமானதே ஆகும். இசையோடு இணைந்த பாடலை மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்படுவதும் ஆகும். இவை, பண்டைக்கால மக்களால் விரும்பிப் பாடப்பட்டவையும் ஆகும்.

நாட்டார் - விளக்கம்

‘நாட்டார்’ என்று வழங்கும் சொல்லிற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி,

“1. தேசத்தார்

2. நாட்டு மகாசனம்

3. நாட்டாண்மைக்காரர்

4. கள்ளர், செம்படவர், முதலிய சில சாதியினரின் பட்டப்பெயர்கள்”⁶

என்று விளக்கம் தருகின்றது.

மாணிக்கவாசகர் தமது திருவாசகத்தில், “நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த”⁷ என்று பாடுகின்றார். “Folk Songs என்பதற்கு ‘நாட்டார் பாடல்கள்’ என்ற சொல் மிகப் பொருத்தமானதாகும்”⁸ என்று தே.லுர்து கருதுவார். இக்கருத்துக்களின் மூலம், ‘நாட்டார்’ என்ற சொல், ‘நாட்டுப்புறத்தார்’ என்னும் பொருளில் கையாளப்படுவதனை உணரலாம். இங்கு, ‘நாட்டார்’ என்னும் சொல் தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியின் பெயராகவும் வழங்கி வருகின்றது என்ற செய்தி சுட்டத்தக்கது. உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராக ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் சிறந்து விளங்கினார்.

கிராமத்தை ‘நாட்டுப்புறம்’ எனவும், கிராமத்தாரை ‘நாட்டுப்புறத்தார்’ எனவும் சுட்டும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் உள்ளது. எனவே, ‘நாட்டுப்புறத்தார்’ என்ற சொல்லே நாட்டார் எனச் சுருங்கி வழங்கி வருகிறது எனலாம்.

நாட்டார் பாடல்கள்

நாட்டார் இயல்புகளைக் குறிக்க ‘Folklore’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினர். இதில், “Folk என்ற சொல் படைப்பவர்களையும் Lore என்ற சொல் படைக்கப்படுவனவற்றையும் குறிக்கின்றன”⁹ என ஆறு. இராமநாதன், கூறுவார்.

ஆனால், சங்கர்சென்குப்தா, 'Folk' என்பதற்கு இருவகைப் பொருள்களைக் கூறுகின்றார். அவை, “ஒன்று, நாட்டுப்புற மக்களைக் குறிப்பது; இரண்டு, மொழி, தொழில், சமயம் ஆகியவற்றை அடிப்படைக் கூறுகளாகக் கொண்ட எந்தவொரு குழுவையும் குறிப்பது”¹⁰ என்பனவாகும். இவ்விரு கருத்துகளை ஒப்பிடுகையில் 'Folklore' என்ற சொல் நாட்டாரைக் குறிக்கின்றது என்ற பொதுத்தன்மை அடங்கியிருக்கக் காணலாம்.

“ஆங்கிலத்தில் நாட்டுப்புற இயலை Folklore என்று அழைக்கின்றனர். இச்சொல்லை 1846ல் தான் வில்லியம் தாமசு என்பவர் முதன் முதலில் பயன்படுத்தினார். அதற்கு முன்னர் இதற்குப் பதிலாக Popular antiquities அல்லது Popular Literature என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. இச்சொற்களில் நாட்டுப்புற இயலைப்பற்றிய முழுமையான பொருள் விளக்கம் இல்லை. எனவே தான் இச்சொற்கள் கைவிடப்பட்டு Folklore என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது”¹¹.

“நாட்டுப்புற இயலானது, பழங்கால – தற்கால மக்களின் மரபுவழிப்பட்ட படைப்புத் தொகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றை, ஒலிகளையும் வார்த்தைகளையும் யாப்பிலும் உரைநடையிலும் பயன்படுத்துவதன் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இது நாட்டுப்புற நடனங்களையும், மூட நம்பிக்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், நடனங்களையும், கூத்துகளையும் கொண்டிருக்கின்றது” என்று ஜோனஸ் பால்ஸ் கூறுகிறார்”¹²

மேலும் நாட்டார் பாடல்கள், குறித்து “எழுத்தறிவில்லாத நாட்டுப்புறத்து மக்களிடையே தொன்று தொட்டு வழங்கி வருபவை. இவற்றை இயற்றியவர் யாவர்? அவை தோன்றியகாலம் யாது? என அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. செவி வழியாகவே தலைமுறைதோறும் அவை நீடித்து வந்துள்ளன. இசை என்ற சிறகுகள் இருப்பதாலேயே எளிதில் பரவும் தன்மை பெற்றிருக்கின்றன. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை நடத்தும் மக்களின் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளை வெளியிடும் தன்மை வாய்ந்தவை”¹³ எனக் கூறப்படும் செய்திகள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுவனவாகும்.

இப்பாடல்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களாலோ, இலக்கண-இலக்கியம் புலமை பெற்றவர்களாலோ பாடப்படுவன எனக் கூற இயலாது. நா. வானமாமலை கூறுவது போல, “நாட்டுப்பாடல் என்றால் ஆராய்ச்சி செய்பவருக்காக யோசனை செய்து பாடப்படுவது அல்லது எழுதப்படுவது அல்ல. நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கத்தால் எழுகிற உணர்ச்சியும், சிந்தனையும் பாடல் உருவத்தில் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன”¹⁴ என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே ஆகும்.

குழந்தைப் பாடல்கள்

குழலினும் யாழினும் இனிய குழந்தையின் பாடல்கள் கேட்போர் நெஞ்சிற்குக் கிளர்ச்சியூட்டும்.

“குழந்தை முதன்முதலில் உலகில் தோன்றிய அத்தொன்மையில் எவ்வாறு புதுமையும் மென்மையும் கொண்டிருந்ததோ, எவ்வாறு மடமையும் மதுர சுபாவமும் கொண்டிருந்ததோ, அவ்வாறே இன்றும் உள்ளதைக் காணலாம். இந்த அழியாப் புதுமைக்குக் காரணம் குழந்தை இயற்கையின் படைப்பு” என்பார் கவிதாசூர். இந்த இயற்கையின் படைப்பிலிருந்து பறக்கும் இனிய பாடல்கள் சில உள. அவை, எண்ணிட இனிப்பவை, எழுதிட மணப்பவை.

குழந்தைகள் தாங்களாகப் பாடிக் கொள்வது போன்று, குழந்தைகளுக்காக தாயும், தகப்பனும், தமக்கையும் பாடி வரும் பாடல்களும் உள. அவையும் குழந்தைப் பாடல்களே அவற்றிலும் குழந்தைமை கொழுந்து விடுகின்றது. தாயின் தாலாட்டிலே துயின்ற குழந்தை, விழித்ததும், தானே பாட ஆரம்பிக்கின்றது. தொட்டில் ஒரு பள்ளி என்றால், பயின்ற பாடங்களே இப்பாடல்கள். தாயின் பாடலைக் குழந்தை சுவைத்தது. அதே பாடலை இக்குழந்தை திருப்பிச் சொன்னபோது, தான் பாடிய போது இல்லாத சுகங்களும் சுவர்க்கங்களும் தாய் நிழலாடக் காண்கிறாள். ‘ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஈடான, எதிர்ச் செயல் உண்டு’ என்பது நியூட்டனின் மூன்றாவது விதி. இங்கேயும் அவ்விதிதான் பொருந்திக் கொள்கின்றது. ஆனால் ஈடான எதிர்ச்சொல்’ அல்ல ‘ஈடில்லா இனிய செயல்’¹⁵

எனவே பொருளற்ற சொற்களால் குழந்தைகள் பாடுவது பெரும்பான்மை என்றால் பொருள் பொதிந்த கருத்துக்களோடு குழந்தைகள் பாடுவது சிறுபான்மை எனலாம்.

‘மாணிக்கம்’ என்ற புதினத்தில், செல்லாயி வீட்டுப் பசுமாடு கிடாரிக்கன்றுக் குட்டியை ஈன்றது. அதனால் இனி தன் வீட்டில் செல்வம் பெருகும் என்ற மகிழ்ச்சியில் செல்லாயியின் மகள் மணி பாடுவதைப் படிக்கும்போது குழந்தையிடம் நாட்டுப்பற்று, பாடல் மூலம் எப்படி புகுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை உணரலாம்.

“அய் . . . சக்க அய்

அரப்புடி நெய்

வெள்ளக்காரஞ் சட்டயில

தீயக் கொளுத்தி வை”¹⁶

இதன் மூலம், பெற்றோர் குழந்தைகளிடம் நாட்டுப்பற்றை நெஞ்சினில் விதைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

குழந்தைப் பாடல்களை இருவகையாகப் பிரிப்பர். ஒன்று குழந்தைகள் பாடுவது, இரண்டாவது குழந்தைகளுக்காகப் பாடுவது. வளரும் குழந்தைகளுக்கு கதை சொல்லும் முகமாக மற்றும் அறிவுறுத்தும் முகமாக பாடல்கள் சிறுவர்களால் பாடப்பட்டது. அறிவு வளர்ச்சியின் காரணமாக சமுதாயத்திலிருந்து பெறக்கூடிய பொது செய்திகளையும் குழந்தைகள் பொருள் தெரியாமலேயே பாடத் தொடங்குகின்றன. இதற்குச் சான்றாகவே மேற்கூட்டிய பாடல் வரிகளைக் கூறலாம். இதையே படைப்பாளர் தம் படைப்பில் கையாண்டுள்ளார்.

மேலும், ‘வாணி’ என்ற குழந்தை பாடுவதாக,

“ஒரு மூட்ட அரிசி வருது கதவத் தொறங்க

ஒரு வூடும் ரொம்பப் போவுது கதவத் தொறங்க

பத்து மூட்ட அரிசி வருது கதவத் தொறங்க

பஞ்சமெல்லாந் தீர்ப்போவுது கதவத் தொறங்க

அம்மா... நடு வூட்ட கூட்டி வைய்யி

நல்ல வெளக்க கொளுத்தி வைய்யி

பனம் பாய விரிச்சி வைய்யி

பத்தாயத்த தொடச்சி வைய்யி”¹⁷

என்னும் பாடல் இடம் பெறுகின்றது. இப்பாடல் மூலம் கிராமச் சூழலில் வளர்ந்த குழந்தையின் மனமகிழ்ச்சி புலப்படுகின்றது. அறுவடைக்குப்பின் அரிசி முடைகள்

வீட்டிற்கு வரும்போது வீடு தூய்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற பண்பும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

குழந்தைகளின் ஆனந்தத்தை அதிகப்படுத்த பலர் பல பாடல்களைப் பாடி வைத்திருக்கின்றனர். அந்தப் பாடல்களைச் சிறுவர்கள் பாடும்போது, அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல அருகிலிருந்து கேட்பவர்களுக்கும் அளவில்லாத ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது. இப்பாடல்களின் தன்மையே பாடுபவர்களையும் கேட்பவர்களையும் மகிழ வைப்பதுதான்.

இப்பாடலில் வரும், ‘பத்தாயம்’ என்னும் சொல்லிற்கு “தானிய முதலியன இட்டு வைக்கும் களஞ்சியம்”¹⁸ என கழகத்தமிழ் அகராதி விளக்கம் கூறுகின்றது. ‘பத்தாயத்த தொடர்ச்சி வைய்யி’ என்ற அடி அறுவடை செய்யும் விவசாயியின் வீட்டில் அரிசி இல்லாத வறுமை நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“குழந்தைகளால் பாடப்படும் பாடல்கள்.... தாளமும் ஓசையும் உடையனவாக இருக்கும். விளையாட்டுகள், எண்ணிக்கைகள், தெய்வத்திடம் வேண்டுதல், வாழ்க்கை அறிவு இவற்றை உணர்த்துவனவாக இருக்கும்”¹⁹ என்று ஆறு.அழகப்பன் கூறுவார். இக்கூற்றுக்கு ஏற்ப சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினத்தில் இடம் பெறும் குழந்தைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

தாலாட்டுப் பாடல்கள்

தாயின் உணர்வு வெளிப்பாடே தாலாட்டு ஆகும். இத்தாலாட்டை “தாய் ஆழங்காண முடியாத அன்புக்கடல் அக்கடலில் விளைந்த வலம்புரி முத்தே தாலாட்டு”²⁰ என்று ஆறு.அழகப்பன் நயம்பட விளக்குவார்.

“தாய்மை உலகிற்கு வழங்கிய முதல் இலக்கியப் பரிசுதான் தாலாட்டு”²¹ என்று தமிழண்ணல் கருதுகின்றார். “அமும் குழந்தையை அமைதியாய்த் துயில் கொள்ள வைக்கும் நோக்கத்தில் தொட்டிலிலோ, தூளியிலோ, தோளிலோ குழந்தையைக் கிடத்தி ஆட்டுவோரின் நாவினின்னு எழும் இனிய பாடலே தாலாட்டு”²² என்று அ.கருணாநிதி கருத்துரைக்கின்றார்.

இக்கூற்றுக்கள் தாய்க்கும் தாலாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள உறவினை மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும் ‘நன்கலம் நன்மக்கட்பேறு’ என்பார் திருவள்ளுவர். தவிர

‘குழந்தை ஒரு தாயினுடைய இன்பக் கனவுகளின் வடிவம்; வேண்டுதலின் பயன்; ஆண்டவனின் அருள்; சந்ததியின் வழிகாட்டி என்ற உண்மையும் இங்கே புலப்படுகின்றன.

தாலாட்டுக்கு என்று பல தன்மைகள் உள்ளன. அவற்றுள் சில சிறப்பானவை. சில பொதுவானவை. சில மாறாதவை. இது குறித்து திரு நா.வானமாமலை “தாயின் அன்பையும் சேயைச் சுற்றி எழும் கற்பனையையும் பாடலாக வழங்கும் பாட்டு உருவம் தாலாட்டு ஆகும்”²³ என்பார்.

சு.சண்முகசுந்தரம், “அழகுக்கே அழகு செய்வது” என்று சொல்வது போல ‘இலக்கியத்திற்கே இலக்கியமாக’த் தாலாட்டுப் பாடல்கள் விளங்குகின்றன. இவற்றில் இலக்கியச் சுவைகளையும் இலக்கிய ஒப்புமைகளையும், இலக்கிய குறிப்புகளையும் காணலாம்.”²⁴ என்று கூறுவார்.

“தாலாட்டுப் பாடி தாயாக வேண்டும்,

தாளாத என் ஆசை சின்னம்மா – வெகு

நாளாக என் ஆசை சின்னம்மா”²⁵

என்று பாடி தாலாட்டின் அருமையையும் தாயின் பெருமையையும் கண்ணதாசன் உணர்த்துகின்றார். பெண்கள் மட்டுமே பாடுவதாக அமைந்த தாலாட்டை ஆண்களும் பாட விரும்புவர் என்பதும் இதனால் உணர்த்தப்படுகின்றது. இக்கருத்தாக்கங்கள் தாய், குழந்தை, தாலாட்டு இவற்றிற்கு இடையிலான தொடர்பினை விவரிக்கின்றன.

‘மாணிக்கம்’ எனும் புதினத்தில் செல்லாயி தன் கணவன் மாணிக்கத்திற்கு உணவு சமைக்கும்வரை மகள் வாணியைத் தொட்டிலில் தூங்கச் சொல்லித் தாலாட்டுப் பாடுகின்றாள்.

“ராராரோ ராரிராரோ

யாங்கண்ணே ராராரோ... ராரிராரோ...

வானத்து மீ...னோ...ஓ

மேக...த்து மின்னொளியோ...ஓ

சித்தாரும் வத்தி...இ

சிறுகடலும் பாசி வத்தி...இ
 வத்தாரும் பொய்க் கயிலே...நீ
 வந்த தெரவியமோ...ஓ
 தைப்பூசம் ஆடி
 தவமிருந்து வந்த கண்ணே
 மாமாங்கம் ஆடி
 மருதக் கடலாடி
 ஸ்ரீரங்கம் ஆடி
 சிவனோடு வாதாடி
 வாதாடி... வாதாடி... நீ
 வந்த தெரவியமோ... ஓ”²⁶

ஆறு, கடல் முதலியன வற்றினாலும் அன்னை தன் குழந்தை மீது கொண்ட அன்பு வற்றாது என்னும் பொருளை உள்ளடக்கிய இப்பாடலில், தாலாட்டின் தொடக்கக் கூறுகளான, ‘ராராரோ ராரிராரோ’ என்பதும் ‘ஓ’..., ‘இ’... என்பதும் இடம்பெறக் காணலாம். விண்மீன், மின்னல், சிற்றாறு, சிறுகடல் போன்ற இயற்கைப் பொருள்களோடு பெண் குழந்தை ஒப்பிட்டுச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. மேற்குறித்தப் பொருள்களோடு குழந்தையை ஒப்பிடக் காரணம், இவை நான்கும் தாம் பிறந்த இடத்திற்குப் பயன்படாது விரும்பும் பிறர்க்குப் பயன்படக் கூடியவை. அதுபோலப் பெண்ணும் பிறந்த இடத்திற்குப் பயன்படாமல் தன்னை விரும்புவோர்க்குப் பயன்படுபவள் ஆவாள். ‘தைப்பூசம்’, ‘சிவன்’ என்ற சொற்கள் சைவ சமயத்தையும், ‘ஸ்ரீரங்கம்’ என்ற சொல் வைணவ சமயத்தையும் சுட்டுவன ஆகும். இதன் மூலம் குழந்தைக்குச் சமய நல்லிணக்கம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

இப்பாடலில் இடம்பெறும், ‘மாமாங்கம்’ என்பதற்கு, “குடந்தையில் பன்னிரண்டுக்கு ஒருமுறை நிகழும் ஒரு திருமுழுக்கு விழா”²⁷ எனப் பொருளாம். ‘மகாமகம்’ என்பதே ‘மாமாங்கம்’ எனத்திரிந்து வந்துள்ளது.

“இருவர் கொள்ளும் காதலைவிட உடன்பிறந்தார் கொள்ளும் வாஞ்சையைவிட, ஏன் உலகளக்கும் அருளினையும் விட, பிள்ளைப்பாசமே ஆழமானது, வலிமைமிக்கது, உணர்ச்சிமயமானது. இத்தகைய தாயும் சேயும் என்ற உறவுப் பிணைப்பிலே பிறந்த இயற்கைக் கலைதான் தாலாட்டு”²⁸ என்று

தமிழண்ணல் கூறுவதற்கு ஏற்ப சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினத்தில் இடம்பெறும் தாலாட்டு அமைந்துள்ளது.

தாலாட்டு இருபாலருக்கும் உரியது. எனினும், “ஆண் குழந்தை ஆயிரம் தாலாட்டுகளில் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது. அவன் எதிர்கால வெற்றிகள் முன்கூட்டியே கற்பனை செய்து சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், பெண் குழந்தையாக இருந்தாலோ தாலாட்டு ஊமையாகி விடுகிறது”²⁹ என்று சங்கர் சென் குப்தா கருதுகின்றார்.

இக்கருத்திற்கு மாறாக சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினத்தில் இடம்பெறும் தாலாட்டு ஊமையாகிப் போகாமல் உணர்வு பூர்வமாக அமைந்து பெண்ணைப் போற்றிப் புகழ்ந்து சிறப்பிக்கின்றது. பெண்ணை உயர்த்திப் பாடும் இத்தாலாட்டு, பெண்ணால் பாடப்படுவதாக அமைந்த இத்தாலாட்டு ஓர் பெண் படைப்பாளியின் புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது என்பது போற்றுவதற்குரிய செய்தியாகும். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் பெண் குழந்தைகளுக்கான தாலாட்டை முதன் முதலில் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விளையாட்டுப் பாடல்கள்

கணிப்பொறி, தொலைக்காட்சி போன்ற கருவிகளுக்கு முன் அமர்ந்து விளையாடவும் பொழுது போக்கவும் இன்றைய குழந்தைகள் பழகிவிட்டனர்; பழக்கப்படுத்தப்பட்டு விட்டனர். இத்தகைய குழல்கள் உருவாகும் காலமும் உருவாகிவிட்டது. ‘ஓடி விளையாடு பாப்பா’ என்பது ‘உட்கார்ந்து விளையாடு பாப்பா’ என்பதாக மாறிவிட்டது. ஆனால் இன்றளவும் கிராமப்புறங்களில் குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கென பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களது பாடல்கள் கட்டமைக்கப்பட்டு, பாடப்பட்டு வருகின்றன. குழந்தைகளைப் பாடும் பறவைகள் என்றும், ஆடி வரும் பூந்தோட்டங்கள் என்றும் கூறலாம். கவலைக் கரையான்கள் அரிக்காத மனம் குழந்தைகள் மனம். மகிழ்ச்சிகளையே உருட்டித் திரட்டியது போன்று எப்பொழுதும் சோர்வின்றி இருப்பார்கள். அவர்களுக்குச் சொற்களும் விளையாட்டுப் பொருட்களே. அவற்றையும் வைத்து அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

உடல் வலுப்பெறவும் உள்ளம் நலம் பெறவும் பயன்பட்ட அக்கால விளையாட்டு முறைகளை சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் காணுகையில், “வளரும் குழந்தைகளின் உடல் உரம் பெற விளையாட்டும், அறிவு

வளர பாடலும் துணைபுரிகின்றன. விளையாட்டு முறைகளும், விளையாட்டுப் பாடல்களும் நினைவிற கெட்டாத பழங்கால வாழ்க்கை முறையைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியவை எனக் கருதப்படுகிறது”³⁰ என்ற கூற்று நினைவில் நிற்கின்றது.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் காணும் விளையாட்டுப் பாடல்களை கேலிப்பாடல், எதிர்ப்பாடல், மீன்பிடிப்பாடல், நீர் விளையாட்டுப்பாடல் என்ற பொருள்களில் வகைப்படுத்தலாம்.

கேலிப்பாடல்

நாட்டுபுறங்களில் ஒருவருக்கொருவர் கேலி பேசி சிரித்து மகிழ்வது அன்றாடம் காணப்படும் ஒரு வழக்கமான செயலாகும். பழமை மாறாத நாட்டாரிடம் இவை போன்ற பாடல்கள் எளிய வடிவிலும் நிகழ்கின்றன என்பதை சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினம் புலப்படுத்துகின்றது.

‘அளம்’ நாவலில் வடிவாம்பாளின் தம்பி கோவிந்தன் குழந்தைகளுடன் விளையாடும்போது பாடும் பாடல் குழந்தைகளை உருவகப்படுத்தும் விதத்தினையும் கேலித்தன்மையின் இயல்பினையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

“ஆகா ஆனந்தமானே...

யாங் ராசாக்குட்டியே...

ஒன்ன கலியாணம் பண்ணி

நா வெளையாடப் போறங்...”³¹

இங்கு குழந்தை மானாக உருவகிக்கப்படுகின்றது. பாடல் பாடுபவர்க்கும் பாடலுக்குரிய குழந்தைக்கும் இடையிலான உறவு உரிமை வெளிப்படுகின்றது. விளையாட்டுப் பாடல்களில் கேலிப்பாடல் ஒரு வகையாகும்.

இப்பாடல்கள் குறித்து அய்யாசாமி அவர்கள் கூறும் கருத்து சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. அதுவே, “ஊர்த் தெருவில் புழுதியளைந்து மண்வீடு கட்டுகிறது. சின்னஞ்சிறு சட்டிப்பாணை வைத்துச் சோறாக்குகிறது. தந்தையைப்போல வயலுக்குப் போவதாக நடித்துக் காட்டுகிறது. பிறகு அறிவு வளரவும் வேறு விளையாட்டுகளில் நாட்டம் கொள்கின்றது. இந்த விளையாட்டுகளில் கணக்கு வைக்கவும் களைப்பு வராமல் இருக்கவும் பாடல் தோன்றுகிறது”³² என்பதாகும்.

எதிர்ப்பாட்டு

‘கருத்துகளை பாடல் மூலமே பரிமாறிக் கொள்ளுதல் என்பது நாட்டார் பாடல்களின் தனித் தன்மைகளுள் ஒன்றாகும். இது இப்பாடலின் தனிச் சுவையும் ஆகும். ‘கீதாரி’ புதினத்தில் சாத்தப்பன்-ராமு என்ற இரு நண்பர்கள் பாடுகின்றனர்.

“சந்திரரே சூரியரே
சாதிப் பகவானே
இந்திரர நோக்கியல்லோ
எடுத்தனதே சிறுதெம்மாங்கே
பாட்டுக்கும் பாட்டெடுப்பேன் - நம்
பாட்டனையும் தோக்கடிப்பேன்
எதிர்ப்பாட்டு படிக்கலேன்னா
ஏணிவச்சி பல்லொடொப்பேன்”³³

இதில் ‘சந்திரரே சூரியரே’ என்ற தொடர் தமிழரின் இயற்கை வழிபாட்டு நெறியினையும், ‘இந்திரர நோக்கியல்லோ’ என்ற தொடர் உருவ வழிபாட்டு முறையினையும் புலப்படுத்துகின்றன. ‘பாட்டனையும் தோக்கடிப்பேன்’ என்ற தொடர் நாட்டாரின் நகையுணர்வையும், ‘ஏணிவச்சி பல்லொடொப்பேன்’ என்ற தொடர் உறவுமுறை உரிமையினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கக் காணலாம்.

இப்பாடலோடு இன்றைய காலச் சூழலை எண்ணுகையில், “பழம் பாட்டின் சில சொற்கள் சிறுவர் விளையாட்டில் இடம்பெறக் காணலாம். கால வளர்ச்சியின் விளைவு சிறுவர் விளையாட்டினைப் பாதிக்கவில்லை”³⁴ என்றே கருத்தோன்றுகின்றது.

மீன்பிடிப்பாடல்

கிராமப்புறங்களில் சிறுவர்கள் வாய்க்காலின் உடைப்பெடுத்த கரைகளில் சேற்றால் வீடுபோல் கட்டி அதில் நத்தைகளைப் போட்டு விளையாடுவர். நத்தைகள் தாம் வெளியேறுவதை அறியாமல் இருக்கச் சேற்றோடு தண்ணீரைக் குழப்பிவிடுவர். நத்தைகளின் வாசனைக்கு மீன்கள் வரும். அவற்றை எடுத்து நெருப்பில் சுட்டுச் சாப்பிடுவர். இது ஒரு விளையாட்டாகும். மீன்களுக்குக் கூறுவதுபோல அமைந்த இப்பாடலில் கிராமத்துச் சிறுவர்களின் கூட்டு முயற்சி, ஒற்றுமை உணர்வு, புத்திக் கூர்மை, உழைத்து உண்ணல் போன்ற பண்புகள் புலப்படுகின்றன.

“கடியோவ் கடியோங்...

நத்தே கரி... புத்தாம் பூச்சி...

ஆயிரகல நத்த...

அள்ளி கொட்டிடுக்கு

வந்து தின்னுட்டு ஓடியே பெயிருங்க”³⁵

இப்பாடல், ‘கற்றாழை’ என்ற புதினத்தில் இடம் பெறும் பாத்திரமான நடராச தம் நண்பர்களுடன் விளைநிலத்திற்கு நீர்பாய்ந்து செல்லும் வாய்க்காலில் நின்று விளையாடுகையில் பாடிய பாடலாகும்.

இங்கு ஐங்குறுநாறு பாடலொன்று சுட்டத்தக்கது. காக்கையைப் புகழும் நற்றாய், உடன்போகிய தலைமகள் தலைவனோடு வீடு திரும்பும் வகையில் காக்கை கரைய வேண்டுமெனப் பாடுகின்றாள். பாலைத்தினையில் ‘மறுதரவுப்பத்து’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த பத்துப் பாடல்களுள் ஒன்றான இது ‘ஓதலாந்தை’ என்னும் புலவரால் பாடப்பட்டதாகும். அப்பாடல்,

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை

... ..

... ..

பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ

வெஞ்சின விறல்வேற் காளையோ

டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே”³⁶

என்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் ஒரு இலக்கிய அணுகுமுறை அதற்கு முன் தோன்றிய நாட்டார் பாடலில் காணப்படுவது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

பிடித்த மீன்களைச் சுடுவதற்காக குச்சி, கொட்டாங்குச்சி, பனைமட்டை, ஓலைகள், முள் மற்றும் செத்தைகள் போன்ற காற்று மண்டலத்தை மாசுபடுத்தாத, ஓசோன் படலத்தில் ஓட்டை விழச் செய்யாத இயற்கைப் பொருள்களைச் சேர்த்து தீக்குச்சி மூலம் நெருப்பை உண்டாக்குவர். நெருப்புப் பற்றியதும் தொடர்ந்து எரிய வேண்டும் என்பதற்காக,

“பாப்பா வூட்டுல பாலுஞ்சோறும் வாங்கித்தாறன்

பத்திக்கோ பத்திக்கோ”³⁷

எனப்பாடுவர். இப்பாடல், ‘கற்றாழை’ப் புதினத்தில் இடம்பெறும் சிறுவர்கள் விடுமுறையின்போது விளையாடும் விளையாட்டின் இடையில் பாடும் பாடலாகும். தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் பெருகிவிட்ட நகர்ப்புறத்தில் வாழும் சிறுவர்கள் அறிவியல் கருவிகளோடு விளையாட, இப்புதினத்தின் கிராமப்புறச் சிறுவர்களோ இயற்கையோடு விளையாடி மகிழ்கின்றனர். இது செயற்கைக்கும், இயற்கைக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டினைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது எனலாம். மீன், நெருப்பு என்ற இரு அ.ஃறிணைப் பொருள்களோடு சிறுவர்கள் பேசுவது போல அமைந்த இப்பாடல்கள் நாட்டாரின் கற்பனைத் திறனுக்கு சான்றாகவும் திகழ்கின்றன.

மேற்குறித்த பாடலில் வந்த அடிகளே மீண்டும் மீண்டும் வரக்காணலாம். இவ்வாறு வருவது பற்றி பவணந்தி முனிவர் தம் நன்னூலில் கூறிய நூலுக்கு ஆகாத பத்துக் குற்றங்களுள் ஒன்றான “கூறியது கூறல்”³⁸ குற்றமாகாது சொல்ல வந்த கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறுவதற்காகவே வந்ததாகும். மேலும் ஒரே பாடலடிகள் மீண்டும் மீண்டும் வருவது இசைப்பாடலின் இயல்புமாம். ‘உயிரினங்கள் வாழ்க்கையில் ஆவலாகச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளுக்காகத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்வது என்பதாகும்’, என தாம்சன் விளையாட்டுக் கோட்பாடாகக் கூறுவார்.

நீர் விளையாட்டு

கிராமங்களில் சிறுவர்கள் ஆற்று நீரிலோ குளத்து நீரிலோ மூழ்கியிருப்பவரைக் கண்டுபிடித்து விளையாடும் விளையாட்டைக் ‘கோட்டான் விளையாடுதல்’ என்று அழைப்பர். நீருக்குள் மூழ்கிய சிறுவர்கள் மூச்சு விடுவதற்காக ஆமை தலை தூக்குவதுபோலத் தூக்கும்போது சிறுவர்கள் அடையாளம் கண்டு விளையாடும் விளையாட்டு இதுவாகும்.

இவ்விளையாட்டு நீரின் அச்சத்தைச் சிறுவர்களிடம் இருந்து போக்குகின்றது. இவர்களுக்கு மூச்சுப் பயிற்சியையும் நீச்சல் பயிற்சியையும் தந்து உடல் ஆரோக்கியத்தை வளர்க்கிறது. இப்பாடல், ‘மாணிக்கம்’ என்ற புதினத்தில் வாலாம்பாளின் சகோதரன் வரதராசன் பாடுவது போல இடம்பெறுகின்றது.

“ஆத்துல கொளத்துல”

“ஆங்... கோட்டான்”

“மீனு... புடிச்சி...”

“ஆங்... கோட்டான்”

“சுட்டு பொசுக்கி”

“ஆங்... கோட்டான்”

“எல்லாருக்கும் சதயக் குடத்தன்

அண்ணாத் தொரக்கி மட்டும்

முள்ளக் குடுத்தன்”³⁹

இப்பாடலில் இறுதி மூன்று அடிகள் ‘கேலி’ உணர்வைப் புலப்படுத்துகிறது. இப்பாடல்களை ஒப்பு நோக்குகையில், “பேசத்தெரிந்த குழந்தைகள் குழுமி குழுவாக விளையாடும் போது பாடுவதனை, ‘விளையாட்டுப் பாடல்கள்’ எனலாம். இப்பாடல்கள் குழந்தைகளின் மனம், பருவம், விருப்பம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப அமைந்திருப்பதோடு குழந்தைகளின் மனவளர்ச்சியையும் உடல் வளர்ச்சியையும் கவனத்தில் கொண்டுள்ளன”⁴⁰ என்று சு.சண்முகசுந்தரம் கூறுவது சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம் பெற்ற குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பாடல்களுக்குப் பொருந்தும்.

கதைப்பாடல்

“கதைப்பாடல்கள் வரலாற்று உண்மைகள், சமூகச் சிந்தனைகள், வாழ்வியல் கூறுகள், பல்வேறு சுவைப்பகுதிகள், சமயக் கருத்துக்கள், மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன மிகுந்து காணப்படும்”⁴¹ என்று அ.ந.பெருமாள் கூறுவார். கதைப்பாடலை ஆங்கிலத்தில் பாலட் (Ballad) என்றும், தெலுங்கில் ‘கிராமகீதம்’ அல்லது ‘பதம்’ என்றும், வங்காளத்தில் ‘கீதகதா’ என்றும் அழைப்பர்.

“கதைப்பாட்டு என்ற இலக்கிய வகையானது மக்களது வாயில் வாழ்கிறது என்று கூறுவதுண்டு, வாயின் வாயிலாகப் பரவவும் செய்கின்றது. இதை இயற்றியவர் யாராயினும் இதைப் பாடுபவரது உரிமையாகவே இது மாறி விடுகின்றது., இதற்கு முன்னுரையும் பின்னுரையும் விளக்கமும் தேவையில்லை”⁴² என்று தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம் கூறுவதாக சு.சண்முகசுந்தரம் கூறுகின்றார்.

மேலும், “நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தனிமனிதப் பாடல்களாகவும், குழப்பாடல்களாகவும் விளங்குகின்றன. எனவே சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஆடியாகவும் விளங்குகின்றன. பாடல்கள் மட்டுமல்லாமல் பழமொழிகளிலும், கதைப்பாடல்களும் சமுதாய சிந்தனைகளுக்கேற்ற களங்களாகத் திகழ்கின்றன. இவற்றால் சாதி, மத, குடும்ப, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளையும் அவர்தம் நிலைகளையும் விரிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.”⁴³ என்றும் கூறுகின்றார்.

கதையைப் பாடலாகக் கூறுவது அல்லது பாடலில் கதை பொதிந்து வருவது கதைப்பாடல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு கதையாகவும் இருக்கலாம். அல்லது உட்கதைகள் பல கொண்ட ஒரு கட்டுக்கதையாகவும் இருக்கலாம். இந்த உட்கதைகள் மூலக் கதைக்குப் பக்கபலமாக அல்லது அதன் மையத்தை நோக்கிச் செல்வனவாக அமையும்.

‘கற்றாழை’ எனும் புதினத்தில் இடம்பெறும் கதைப்பாடல் ஒன்று பெண்ணின் மனவோட்டத்தைத் தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றது. வாழ்வியல் கூறுகளுள் ஒன்றான கணவன்-மனைவி உறவு நிலைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

இப்புதினத்தில் வரும் பாத்திரங்களான மணிமேகலை-மஞ்சளா இருவரின் உரையாடல், ‘கதைப்பாடல்’ வடிவில் அமைந்துள்ளது.

‘தங்கா தங்கா தவள தங்கா

ஓம்புருசன் உண்குறானில்ல ஒறங்குறானில்ல

ஒரு கவுளி வெத்தல மெல்லுறானில்ல...

வீட்டுக்குப் போவம் எறங்கிவாயன் தவள தங்க’ன்னுச்சாம்

‘உங்கலன்னான்ன ஒறங்கலன்னான்ன

ஒரு கவுளி வெத்துல மெல்லன்னான்ன...

எவனும் எனக்கு ஒறவுமுல்ல இருந்து வாழ இஷ்டமுமில்ல...

ஓம் பானவயறு நோவுதுபாரு

வந்த வழிய மறந்தேனுன்னு திரும்பிப் போயன்

தவளயக்கா’ ன்னு திருப்பி வுட்டுச்சாம். மறுநாளும் கூப்புடப்

பேசுச்சாம், அந்தப் பக்கத்தூட்டுத் தவள.

‘தங்கா தங்கா தவள தங்கா
 ஓம்புருசன் தத்தறானில்ல தாவுறானில்ல...
 குந்தி ஓக்காந்து நோக்குறானில்ல...
 வீட்டுக்குப் போவம் ஏறங்கி வாயன் தவள தங்கா” ன்னுச்சாம்.

அதுக்கு,

‘தத்தலன்னான்ன தாவலன்னான்ன
 குந்தி ஓக்காந்து நோக்கலன்னான்ன
 எவனும் எனக்கு புருசனில்ல
 இருந்து வாழ மொறயுமில்ல...
 ஓங்காலு நாலும் நோவுதுபாரு
 வந்தவழிய மறந்தேனுன்னு திரும்பிப் போயேன்
 தவளயக்க...’ன்னு சொல்லுச்சாம்.

திரும்பிப் பெயிட்டுதாம் பக்கத்தூட்டுத் தவள. மறுநாளும் அந்த புருசங்காரன்
 தொல்ல தாங்க முடியாம அவரப் பந்தல பாக்க வந்துச்சாம் பக்கத்தூட்டுத் தவள.

‘இப்புடியெல்லாஞ் சொல்லிக் கூப்புட்டா இவ வரமாட்டா. இன்னிக்கி
 வைக்கிரம்பாரு வேட்டு’ அப்புடின்னு திட்டம் போட்டுகிட்டேப் போச்சாம். போயி,

‘தங்கா தங்கா தவள தங்கா...
 ஓம்புருசன் ஆத்துத்தவள அழக் கண்டன்
 கொளத்துத் தவள கூப்புடக் கண்டன்...
 ஏரித் தவள இழுக்கக் கண்டன்...
 அவனுக் கொன்னும் கொறச்சயில்ல-
 வந்த பாதயும் மறந்து பெயிட்டு

பந்தலவுட்டு ஏறங்கிடாத...’ அப்புடின்னிச்சாம். அதக்கேட்டது தான் தாமதம்.
 உடனே அவரப் பந்தலவுட்டு தொபீர்னு குதுச்சிச்சிதாம்.

‘அய்யய்யோ அக்கா தவளயக்கா...
 உங்கலயிங்குற ஒறங்கலயிங்குற
 ஒரு கவுளி வெத்துல மெல்லலயிங்குற...

தத்தலயிங்குற தாவலயிங்குற
 குந்தி ஒக்காந்து நோக்கலயிங்குற...
 யாம் புருசன இப்பயே பாக்கணும்
 வந்த பாதைய கண்டுபுடிச்சி
 சட்டுன்னு வாயன் தவளயக்கா...

என்று அந்தத் தவளய தரதரன்னு இழுத்துக்கிட்டுப் போச்சாம். கதைய சொல்லி முடித்தாள் மணிமேகலை.”⁴⁴

கணவன்-மனைவிக்கு இடையில் ஊடல் தோன்றியது. ஊடலைத் தீர்த்து மனைவியுடன் சமாதானம் ஆக, அவன் அருகிலுள்ள பெண்ணின் உதவியை நாடினான். அந்தப்பெண், கோபித்த மனைவியை அழைக்க அவளோ வர மறுக்கிறாள். மறுத்த அவளைச் சம்மதிக்க வைப்பதற்காக, ‘உன் கணவனோடு வாழ பல பெண்கள் ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள்’ என்றாள். இதைக் கேட்டதும் கோபத்தை மறந்து கணவனுடன் கூடி வாழப்பறப்பட்டாள்.

ஒரு பெண் தன் கணவன் மீது எத்தகையக் கோபம் கொண்டிருந்தாலும், அக்கோபத்தினால் தன் வாழ்விற்கு ஒரு இடையூறு வந்துவிடும் எனக் கருதினால் உடனே கோபத்தை மறந்து கணவனுடன் சேர்ந்து மகிழத் தயாராகிவிடுவாள். இக்கதைப்பாடல் உணர்த்தும் உண்மையை உணர்ந்தபின், இணைந்த கணவன்-மனைவி எவ்வாறு இன்புற்றிருப்பர் என்பதையும் நினைக்கத் தூண்டுகின்றது. கணவனும் மனைவியும் ஒருவர்மீது ஒருவர் ‘ஊடல்’ என்னும் பொய்க்கோபம் கொள்வதும் பின்னர் ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் அதை மறந்து இன்புற்று இருப்பதும் இல்வாழ்வின் இயல்பான நிகழ்வுகளுள் ஒன்றாம்.

இத்தகைய ஊடலுக்குப்பின் தோன்றும் இன்பத்தை,

“ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கு இன்பம்
 கூடி முயங்கப் பெறின்”⁴⁵

என்று கூறும் திருக்குறள் இங்கு ஒப்புநோக்கி மகிழ்த்தக்கதாம்.

‘ஊடல்’ என்னும் சரச்ச் சண்டை சமரச்சண்டையாகிப் பின் மகிழ்வதைத் தந்த இக்கதைப் பாடல் நிகழ்வு இலக்கியநயம் நிறைந்து திகழ்கிறது. இக்கதைப் பாடலில் ‘தவளை’ இடம்பெறக் காரணம் வெளியுலக நடப்பியல்புகளை

அறியாதோரைக் ‘கிணற்றுத் தவளை’ என்றழைப்பது வழக்கமாகும். இதில் தவளையாக உருவகித்துக் கூறப்படும் பாத்திரங்கள் இரு பெண்கள் ஆவர். ‘வெளியுலக நடப்பியல்புகளை அறியாதவர்கள் பெண்கள்’ என்று கருத்தோன்றும் கருத்தமைந்த இக்கதைப் பாடல் பெண் புதினப்படைப்பாளியின் புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது சிந்திப்பதற்குரியதாகும். மேலும் பெண்கள், ‘தாமாகவே ஒன்றை உணர்ந்து அறியத் தெரியாதவர்கள்; பிறர் சொல்லித்தான் உணரத் தெரிந்தவர்கள்’ என்பதனை கிராமத்து தங்கை-அக்கா பாத்திரங்களாக வரும் தவளைகள் மூலம் உய்த்துணர முடிகின்றது. பெண்களுக்கு இவ்வியல்பு உண்டு என்பதை “பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் ‘கேட்டதாய்’ எனவும் கூறினார்.”⁴⁶ என்று பரிமேலழகர் கூறுவதனால் தெளியலாம்.

“நாட்டுப்பாடல்கள் முன்னிருப்பவர்கள் கேட்கப் பாடுவது, கேட்பவர்கள் மனதில் மகிழ்ச்சி, சோகம், பெருமை, பணிவு, பெருமிதம், ஆர்வம், வியப்பு, வெறுப்பு முதலிய உணர்ச்சிகளை எழுப்பும் நிகழ்ச்சிகளையோ, கதைகளையோ சொல்வது வழக்கமாக இருந்தது”⁴⁷ என்று நா.வானமாமலை கூறுவதற்கு ஏற்பக.தமிழ்ச்செல்வி கூறும் நாட்டார் கதைப்பாடல் அமைகிறது எனலாம்.

இத்தகைய நாட்டார் கதைப்பாடல் எத்தகையப் பழைமை வாய்ந்தது? தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே கதைகள் இருந்தன என்பதை,

“பொருள்மர பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்...”⁴⁸

என்ற நூற்பா அறிவிக்கின்றது. தொல்காப்பியர் சுட்டிய, ‘பொருள் மரபு இல்லாத பொய்ம்மொழி’, ‘பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழி’ என்னும் “இரண்டும் நாட்டுப்புறக் கதைகளைக் குறித்தது”⁴⁹ என்று கி.வா.ஐகந்நாதன் கூறுவதும் இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும், கதைகள் பெரும்பாலும் கற்பனை மிகுந்தும் நம்ப இயலாத தன்மைகளை உள்ளடக்கியும் காணப்படும்.

ஆனால், சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறும் கதையோ, “நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கை வகையாக அறியக் கட்டுக்கதைகள் மிக உதவும். அவை மக்கள் வாழ்ந்த வரலாற்றையும், வாழும் வாழ்க்கையையும் புரிந்து கொள்ளத்

துணைபுரியும் அகராதிகள்”⁵⁰ என்று ஆறு.இராமநாதன் கூற்றுக்கு பொருத்தமுடையனவாக அமைந்துள்ளது.

குடும்பப் பாடல்கள்

தாய்-தந்தை, கணவன்-மனைவி, மகன்-மகள், சகோதரன்-சகோதரி போன்ற உறவுகள் கூடி வாழ்வதால் குடும்பம் எனப்பட்டது. தவிர, “குடும்பம் என்பது திருமணத்தால் கட்டப்பட்ட மாந்தர் குழுவாகும். சமுதாயத்தில் கணவன், மனைவி, தாய், தந்தை, மகன், மகள், உடன்பிறந்தவர்கள் என்ற உறவுடனும் பொதுவான பண்பாட்டுடன் வாழ்வார்”⁵¹ என்று விளக்கப்படுகிறது. மேலும், பெண்-ஆண் இணைந்து வாழ்கிற குடும்பம் என்ற அமைப்பிற்குத் தொடக்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல் Familia என்பதாகும். “Familia என்றால் ஒரு நபருக்குச் சொந்தமான அடிமைகளின் மொத்த எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும்”⁵² எனவும் கருதப்படுகின்றது. எனவே, குடும்பம் என்பது ஆணின் ஆதிக்கத்தையும் பெண்ணின் அடிமைத்தனத்தையும் புலப்படுத்துவதைப் போன்றே அமைந்துள்ளது.

‘கடன் வாங்கியாவது உணவு சமைக்க வேண்டும்’ எனக்கருதும் மனைவியர்களையும், நாவிற்குச் சுவையாகச் சிறந்த உணவுகளைச் சமைக்கவில்லை என்பதற்காகச் சண்டையிடும் கணவர்களையும், குடித்துவிட்டு மனைவியை உதைக்கும் கணவர்களையும் நாட்டாரின் நடுத்தரக் குடும்பங்களில் நாள்தோறும் காணலாம். இத்தகைய குணம் கொண்ட கணவனாக, ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில், ‘மாணிக்கம்’ எனும் பாத்திரம் மூலம் பாடல் இடம்பெறுகிறது.

குடிப்பழக்கத்தைக் கண்டித்தல்

குடித்துவிட்டு வரும் மாணிக்கத்தை மனைவி செல்லாயி கண்டிக்கின்றாள். ஆத்திரம் அடைந்த இவனோ மனைவியைத் தாக்குகின்றான். அடிபட்டவள் அழுகிறாள். அழுகையிலும் பாடல் பிறக்கிறது. குடித்துவிட்டு வந்த கணவனைக் கண்ட மனைவியின் மனோ நிலையை இப்பாடல் படம் பிடிக்கின்றது.

‘மாமரத்து கீழ் நின்னு – யாம்

மனக்கொறயச் சொன்னேனுன்னா

மாங்கா தொறிச்சி வுழும்

மாமரமும் இத்து வுழும்

பூமரத்து கீழ நின்று – நா
 பொண்ணா கொற சொன்னேனுன்னா
 பூவுந் தெறிச்சி வுழும்
 பூமரமும் இத்து வுழும்”⁵³

‘அ.’றிணைப் பொருள்களான மா, பூ மரங்கள் கூட என் குறைகளைக் கேட்டால் சாய்ந்து வீழும். உயர்திணைப் பொருளான கணவன், மது அருந்தியதனால் அறிவு மயங்கி, மழுங்கி இருக்கின்றான். மரங்களுக்கு இருக்கும் உணர்வு மதுவருந்திய மனிதனுக்கு இல்லை’ என்ற மனக்கவலை இப்பாடலில் புலப்படுகின்றது. மதுவால், அதை அருந்தியோர், நிலையும் அவரின் உறவின் அவலமும் இப்பாடலில் பொதிந்துள்ளன.

மனைவி தன் உரிமையை நிலைநாட்டல்

“ஒருவன் முறைப்படி முன்னர் மணம் செய்து கொண்ட மனைவியிருக்க பின்னர் காமங்காரணமாகத் தன்குலத்திலோ, வேறுவேறு குலங்களிலோ, பரத்தையர் குலத்திலோ மணம் செய்து கொண்டவரோ? காமக்கிழத்தி எனத் தெரிகின்றோம்”⁵⁴ இவ்வாறு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மணங்களை ஒருவர் செய்வது சமுதாயத்தில் உண்டு என்பதை உணர்ந்தே தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம் கற்பியலில் (நூற்பா எண். 10) ‘கிழத்தி’ என ஒருமையில் கூறாது, ‘கிழத்தியர்’ எனப் பன்மையில் கூறினார்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் இடம்பெறும் சக்குபாய் என்ற பெண் மாணிக்கத்தை மணக்க விரும்புகின்றாள். இதை அறிந்த மாணிக்கத்தின் கருவுற்ற மனைவி செல்லாயி பாடுகின்றாள்.

“கருவ மரத்தடியே நான்
 காயாடும் போதல்லவோ
 காயாட்டத்தத்தாம் மறந்து - இந்த
 கருணருக்கு மாலையிட்டேன்
 வேப்ப மரத்தடியே நான்
 வெளயாடும் போதல்லவோ
 வெளயாட்டத்தாம் மறந்து - இந்த

வீமருக்கு மாலயிட்டேன்
 ஆன வுமுந்த பள்ளம்
 ஆவாதுன்னு சொன்னேனே
 ஆவுமுன்னு சொல்லியல்லோ – என்ன
 அழச்சிவச்சி மாலயிட்டே
 குதூரவுமுந்த பள்ளம்
 கூடாதுன்னு சொன்னேனே
 கூடுமுன்னு சொல்லியல்லோ – என்ன
 கூட்டிவச்சி மாலயிட்டே
 ஏலக்காய் பொட்டியின்னு
 ஏந்தினேன் கய்நெறயா – நீ
 இருமனசுக் காரருன்னு – எனக்கு
 இருந்த சனம் சொல்லலயே
 வால்மிளகு பொட்டியின்னு
 வாங்கினேங் கய்நெறயா – நீ
 வஞ்சகக் காரருன்னு – எனக்கு
 வந்த சனம் சொல்லலயே”⁵⁵

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் விளையாடும் பருவத்தில் மணமான இவள் கணவனை, கர்ணன், வீமன் என்று மகாபாரதப் பாத்திரங்களோடு ஒப்பிடுகின்றாள்.

கர்ணன் கொடையிலும், வீமன் பலத்திலும் சிறந்து விளங்கியது போலத் தன் கணவனும் சிறந்து விளங்குவதனைச் சுட்டுகின்றாள். கர்ணனின் சிறப்பியல்பான நன்றி விசுவாசம் தன் கணவனுக்கு இல்லை என்பதனையும் மறைமுகமாக உணர்த்தும் இவள் தன்னை பாஞ்சாலியாகவும் எண்ணுகிறாள்.

யானை அங்குசத்திற்கும், குதிரை கடிவாளத்திற்கும் அடங்கும் இயல்புடையது. யானை, குதிரை ஆகியவற்றின் பலத்திற்கு நிகரான தன் கணவனை ஆட்டுவிக்கும் அங்குசமாகவோ, கடிவாளமாகவோ தன்னால் இருக்க இயலவில்லை என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றாள்.

ஏலக்காய், வால்மிளகு என்பன குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் மட்டுமே விளையும்; மருத்துவ குணம் நிரம்பியவை; நறுமணம் வீசும் தன்மை கொண்டவை; காரத்தன்மை மிகுந்தவை இவைகளைப் போலத் தனித்தன்மையும், தக்க குணமும், தகுதி வாய்ந்த இயல்பும் கொண்டு விளங்க வேண்டிய கணவன் இவற்றிலிருந்து விலகியவனாக இருக்கின்றான் எனவும் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றான். மேலும், ‘இரு மனசுக்காரர்’ என்று சுட்டுவதன் மூலம் பிற பெண்டிரை விரும்பும் இயல்புடையவன் என்பதை நயமாகவும் மறைமுகமாகவும் சுட்டுகின்றான்.

மேலும் இப்புதினத்தில் பிறிதோரிடத்தில் மாணிக்கம், செல்லாயியிடம் சக்குபாயை மணந்து கொள்ளவா? எனக் கேட்க, செல்லாயி பாடுகின்றாள்.

“சாதி எலுமிச்ச, சமுத்துரத்து நீர்வாழ

சாதியில காய்க்காம, சனம் வெலவிகாச்சேனே

கொடி எலுமிச்ச கோத்துரத்து நீர்வாழ

கொடியும் காய்க்காம

கொடி வெலவி காச்சேன...”⁵⁶

சாதி எலுமிச்சை கலப்பினம் அற்றது, புளிப்பும் மணமும் மிக்கது; மரத்தில் காய்க்கும் தன்மை உடையது; காண்போரைக் கவரும் வடிவமும் வனப்பும் அமைந்தது. கொடி எலுமிச்சையோ கலப்பினத்திற்கு உரியது; புளிப்பும் காரமும் மணமும் சற்றுக் குறைந்தது; கொடியில் காய்க்கும் தன்மை உடையது. காண்போரை ஈர்க்கும் நிறமில்லாதது.

சாதி எலுமிச்சை போல இருக்க வேண்டிய தான், கொடி எலுமிச்சைபோல் ஆனதற்கு எலுமிச்சை விளையும் மரத்திற்கு ஒப்பான கணவனே காரணம் என்பது உள்ளீடாக உணர்த்தப்படுகின்றது.

ஒருதார மனத்தால் வரும் உயர்விற்கு இராமபிரானைச் சான்று காட்டினால் பலதார மணங்களால் வரும் அயர்விற்குத் தசரதனைச் சான்று காட்டலாம்.

பலதாரங்களுடன் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆடவர்க்கு ஏன் ஏற்படுகின்றது? இதற்கு, “பெண்களை பலதரங்களில் சுவைக்க வேண்டும் என்ற ஆடவரின் ஆசையும்... ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை மணப்பது உயர்வு நிலைக்குச் சான்று என்ற போலிப் பெருமையும்... பலதார மணம் உருவாகக்

காரணங்களாயின”⁵⁷ என்று பெட்ரண்ட் ரஸல் கூறுவதை சான்றாகக் கூறலாம். இன்றைய பொருளாதாரத்தில் பொருளே தாரமாக மதிக்கப்படுகின்றது என்ற நிலையும் நினைவிற்கொள்ளத்தக்கதாம்.

ஒருதார மணம், இருதார மணம் என்ற இரண்டில் எது சிறந்தது? என்றால் இருவேறு கருத்துகள் இருக்கலாம். எது உயர்ந்தது? எனச் சிந்திக்கையில், “பலதார மணக் குடும்பத்தில் இல்லாத பெண்களின் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் சுயமரியாதையும் ஒருதார மணக் குடும்பத்தில் இருப்பதால் இம்மணமுறை சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது”⁵⁸ என்று பி. ஏங்கல்ஸ் கூறுவது இங்கு சுட்டி நோக்கத் தக்கது.

கற்பொழுக்கம்

சமுதாயத்தில் ஆண்கள், பெண்கள் மீது செலுத்தும் பாலியல் ஆதிக்கம் அவர்களின் ஆண்மையை உயர்த்தும் அளவுகோலாக மதிக்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக பெரும்பான்மை ஆடவர்களால் பெரிதும் பேணப்படாத கற்பு குறித்த விதிமுறைகளைத் தமிழ்ப்பெண்கள் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிப்பர். அத்தகைய கற்பைக் கணவனே சந்தேகிக்கையில் கொதித்து எழுவர். இப்படிக் கொதித்து எழும், செல்லாயி பாத்திரம், ‘மாணிக்கம்’ நாவலில் இடம் பெறுகின்றது.

“கற்பு நிலையென்று சொல்லவந் தாரிரு

கட்சிக்கும்து பொதுவில் வைப்போம்”⁵⁹

என்று பாரதியார் பாடியதைப் பெரும்பான்மை ஆண்கள் மறந்தனர். மனைவியின் கற்பைச் சந்தேகித்து கணவன் மீது பாடப்பட்ட பாடல்கள் உள்ளன. ஆனால், மனைவி கணவன் மீது சந்தேகித்து பாடியதாகப் பாடல்களைக் காணமுடியவில்லை. இதன் மூலம் இல்லறத்தின் மாண்பினையும், சமுதாய ஒழுக்கத்தினையும் பாடல்கள் மூலம் உணர்த்துவதில், பேணுதலில் பெண்களே முதன்மை பெறுகின்றனர் என உணர முடிகின்றது.

இங்கு, “கற்பு என்பதற்குப் ‘பதிவிரதம்’ என்று எழுதிவிட்டதன் பயனாலும், பெண்களைவிட ஆண்கள் செல்வம், வருவாய், உடல்வலிவு கொண்டவர்களாக ஆக்கப்பட்டு விட்டதனாலும், பெண்கள் அடிமையாவதற்கு, புருஷர் மூர்க்கர்களாகி கற்பு என்பது தங்களுக்கு இல்லை என்று நினைப்பதற்கும் அனுகூலம் ஏற்பட்டதே

தவிர வேறில்லை. தவிர புருஷர்கள் கற்புடையவர்கள் என்று குறிக்க நமது பாஷைகளில் தனி வார்த்தைகளே காணாமல் மறைபட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் ஆண்களின் ஆதிக்கமே தவிர வேறில்லை”⁶⁰ என்று பெரியார் கூறும் கருத்தும் சிந்திக்கத்தக்கது.

சு.தமிழ்ச்செல்வி ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் சுட்டும் ‘செல்லாயி’ எனும் பெண் தன்னை, ‘மயில்’ என்றும் ‘குயில்’ என்றும் அடையாளம் காட்டுகின்றாள். மென்மைக்குக் காட்டாக விளங்கும் இப்பறவைகள் அஞ்சும் தன்மை கொண்டவை. அஞ்சி ஓடினாலும் விடாது துரத்தும் இரக்கமற்ற மனிதர்போல செல்லாயி, மாணிக்கத்தால் துன்பப்படுத்தப்படுவதைப் பாடல் பின்வருமாறு சித்திரிக்கின்றது.

“மாயவரஞ் சாலயிலே – நா
 மயிலெறங்கி மேயயிலே
 மயிலுண்ணும் பாராம
 மருந்து போட்டு சுட்டாவோ
 மருந்து வெடிக்குதுன்னு
 மதுலோரம் போய் மறஞ்சேன்
 மருந்துமேல மருந்து வச்சே – எனக்கு
 அதிமருந்த கூட வச்சே...
 கும்பகோணஞ் சாலயிலே – நா
 குயிலெறங்கி மேயயிலே
 குயிலுண்ணும் பாராம
 குண்டு போட்டுச் சுட்டாவோ
 குண்டு வெடிக்குதுன்னு நா
 கொளத்தோரம் போய் ஒளிஞ்சேன்
 குண்டுமேல குண்டவச்சே – எனக்கு
 கூட மருந்தவச்சே...”⁶¹

இப்பாடலில் உண்மையான அன்பை, காதலைப் புரிந்து கொள்ளாத கணவனுடன் வாழவேண்டிய சமூகக்கொடுமை இப்பாடலில் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. கற்பைக் காக்கக் கணவனின் கண்முடித்தனமான செயல்களையும் தாங்க வேண்டிய அவலமும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

பெண்ணின் கற்பொழுக்கத்தைச் சந்தேகித்தால் அவளுடைய மனநிலை எவ்வாறிருக்கும் என்பதைப் பாடலில் செல்லாயியின் குரலாகப் பதிவு செய்த சு. தமிழ்ச்செல்வி, தம் மனவுணர்வுகள், எண்ணவோட்டங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கையில் உணர்ச்சி மேலிட வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்றே கூறலாம். சான்றாக,

“நீயும் பொண்ணு... நானும் பொண்ணு. நீ தெய்வாமாயிட்டே. நா பாவியாக கெடந்து பரிதவிக்கிறேன். ரெண்டு வயசு பிஞ்சுயும் ஒன்ற மாசக் கைப்புள்ளயும் உட்டுட்டு போனா வொளளேயம்மா... குடிக்கக் கஞ்சியில்லாம... குத்துத் துணிக்கி மாத்துத் துணியில்லாம ஒரு வருசமா நாமபட்ட கஷ்டத்துவள சொல்லி மாளாதும்மா. நேத்து தெய்வத்த பாத்தமேரி யாம்

அழுவனும் அம்மா. அவ்வோ தொண்டையில புத்து வைக்கணும்... நா அவுசாரியா, பத்தினியாங்கிறத நீதாஞ் சொல்லணும்”⁶² இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் கோபத்தின் உச்சத்திலும் கணவனைத் தெய்வமாகக் கருதும் பண்பு மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

கணவன் மீது மாசற்ற அன்பு கொண்ட ஓர் பெண்ணின் வாழ்விற்கு பிற பெண்களால் இடையூறு ஏற்படின் அவள் மனம் எத்தகையத் துன்பத்தை அடையும் என்பதை, “எனக்கு வென வச்சாளெல்லாம் மண்ணாப் பெயிடணும்... குட்டிச் சாராப் பெயிடணும். புருசனோட பொண்டாட்டி, புள்ளைவொள நட்டவுடாம பண்ணுனவ்வோ... புழுபுழுத்துச் சாவணும்... அள்ளிக் கொட்ட நாதியத்து அவிஞ்சி பெயிடணும்... மரித்தியம்மா! நீயிருந்தா கேளு. யாவ் வாசாப்பு சும்மா வுடாது... யாவ் வயத்தெரிச்ச கேக்கும்”⁶³ என்ற சொற்களில் அறிய முடிகின்றது. செல்லாயியின் இந்த சாபத்தோடு ஒத்த சாபத்தை ஆணின் குரலில் வெளிப்படுத்தப்படும் ஒரு செய்தி இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

தேனி மாவட்டம், ஆண்டிபட்டிக்கு அருகில் உள்ளது கண்டமனூர் என்னும் ஊராகும். இவ்வூரைச் சார்ந்த பகுதிகளை ஆண்ட சமீன்தாருக்கும், இப்பகுதியின் மலை சாதியினருள் ஒருவரான பளியஞ் சித்தனுக்கும் நட்பு உருவானது. இந்நட்பிற்குக் காரணம் இருவருக்கும் இடையிலான பூர்வஜென்ம உறவுமுறையும், சமீன்தாருக்கு வந்த முக்கிய சிக்கல்களைச் சித்தன் தன் முளை பலத்தாலும் மூலிகை மருத்துவத்தாலும் தீர்த்து வைத்ததே ஆகும்.

ஒரு சமயத்தில் இருவர்க்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட சமீன்தார், பளியஞ்சித்தனைக் கொல்ல முடிவு செய்கின்றார். சித்தன் தயாரித்த விஷம் தடவிய அம்பால் கொலையும் செய்யப்படுகின்றான். இதை, சித்தன் மனைவி மீனாட்சி நேரில் காண்கின்றாள். அப்போது அவள் கருவுற்றிருந்தாள். “என் சிசுவப் பார்க்காம நான் எப்பிடி சாகப் போறேனோ, அதே மாதிரி நீங்களும் உங்க வம்சாவளியும் மூணு தலைமுறைக்கு சிசுவப் பார்க்காமலே உறவு அந்துபோகும். இது வேலப்பர் மேல ஆணை”⁶⁴ என்று சித்தன், சமீன்தாருக்கு சாபமிடுகின்றான். இச்சாபம், ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் இடம்பெறும் செல்லாயியின் சாபத்தோடு ஒப்பிடத்தக்கதாகும்.

நம்பியவர்கள் நம்பிக்கைக்கு மாறாகச் செயல்பட்டால் மனம் எவ்வாறு வேதனைப்படும் என்பதைச் செல்லாயி, பளியஞ்சித்தன் இருவரின் ஆவேசக் கூற்றுகளால் உணரலாம். நாட்டார் வழக்கில் அமைந்த அச்சாபம், “வில்லத்து, விசையத்து... கல்லத்து, கருமலையத்து... கொடியத்து, கொன்னவன் உயரத்து ‘ஆ’ன்னவன், ‘ஊ’ன்னவன் அத்தனபேரும் சொல்லத்து, சொன்னவன் நாவத்து... கருமுளச்சு, பட்டமரம் தளச்சு தகப்பன் முகத்துல புள்ள முழிக்காம, புள்ள முகத்துல தகப்பன் முழிக்காம, வம்சாவளியத்து தலைமுறையத்து”⁶⁵ என்பதாகும். செல்லாயியின் சாபத்தில் இருக்கும் ஆவேசம் பளியஞ்சித்தனின் சாபத்திலும் இருப்பதை உணரலாம்.

கற்பின் மேன்மை காப்பதற்காக பொருந்தா குணங்கொண்ட மாணிக்கத்துடன் வாழ்வைத் தொடரும் செல்லாயியை நினைக்கையில், “உண்மையாக, பெண்கள் விடுதலை வேண்டுமானால் ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதி வழங்கும் நிர்ப்பந்தக் கற்புமுறை ஒழிந்து, இரு பிறப்பிற்கும் சமமான சுயேட்சைக் கற்புமுறை ஏற்பட வேண்டும். கற்புக்காகப் பிரியமற்ற இடத்தைக் கட்டி அழுது கொண்டிருக்கச் செய்யும்படியான நிர்ப்பந்தக் கல்யாணங்கள் ஒழிய வேண்டும்”⁶⁶ என்று பெரியார் கூறுவது செயல்வடிவம் பெற வேண்டும் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

கணவன் பிரிவிற்கு மனைவி வருந்துதல்

வெளிநாட்டிற்குப் பொருள் தேடச் சென்ற கணவன் வீடு திரும்பாத நிலையில் மனைவி சுந்தரரம்பாள் பாடுகின்றாள். ‘அளம்’ நாவலில் இடம்பெறும் இப்பாடல் கணவனைப் பிரிந்த மனைவியின் ஏக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“சிட்டுக்குருவியளா... செமலோரத்து பச்சியளா...

சீமக்கி போனியளா? செவந்தகனி தின்னியளா?

செடிபெறக்கம் கொண்டியளா?... யாஞ் சீமான பாத்தியளா...?

பச்ச குருவியளா? பட்டணம்தான் போனியளா

பழுத்த பழம் தின்னியளா...? பசிஎறக்கம் கொண்டியளா...?

யாம் பழிகார பாவிய பாத்தியளா...?”⁶⁷

சிட்டுக்குருவியைப் போலக் கட்டுப்பாடின்றி கணவன் சுற்றித்திரிகின்றான் என்பதை இப்பாடல் நயம்பட உணர்த்துகின்றது.

கணவனின் பிரிவை எண்ணி வருந்தும் பெண்ணின் மனநிலையைச் சுந்தரரம்பாள் பாத்திரம் வாயிலாக சு.தமிழ்ச்செல்வி படம் பிடிக்கின்றார்.

பருவங்களுக்கு ஏற்ப மலர்கள் மலர்கின்றன. ஆனால் பருவங்கள் மாறினாலும் அதை உணர்ந்து நீண்டகாலமாகப் பிரிந்த கணவன் வரவில்லை. மணம் வீசும் மலர்கள் குடுவாரின்றி ஆற்றிலும் குளத்திலும் வாடி வீணாகும். இந்த மலர்களின் நிலையில் மனைவி காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றாள்.

“அல்லியும் தாமரையும்

ஆத்தடச்சி பூத்தாலும்

அல்லி கொணமறிஞ்சி – என்ன

ஆதரிக்க யாருமில்ல

கொட்டியும் தாமரையும்

கொளத்தடச்சி பூத்தாலும்

கொட்டி கொணமறிஞ்சி – என்ன

கொண்டணைப்பார் யாருமில்ல...

காத்துக் கண்ணாடி

கண்ணங்கையி லாந்தருதான்

கரிபுடிச்சி மங்காம – நா

கவலவச்சி மங்குறனே...

தூரத்துக் கண்ணாடி

துலுக்கங்கையி லாந்தருதாங்

துருப்புடிச்சி மங்காம – நா

தொயரம் வச்சி மங்குறனே”⁶⁸

‘லாந்தர்’ என்பது கண்ணாடி குடுவைக்குள் மண்ணெண்ணெய், திரி ஆகியவற்றின் உதவியோடு எரியும் விளக்கைக் குறிக்கும். இவ்விளக்கு நீண்ட நேரம் எரிந்தால் கண்ணாடி மீது கருமை படரும்; அதுபோல பிரிந்த கணவன் நீண்ட நாட்கள் வராவிடின் மனைவியின் மனதை, ‘கவலை’ என்ற கருமை சூழும்; ஒளி மங்கும்; அதாவது உடல் நலிவறும். உபயோகிக்காத பொருள் துருப்பிடித்து அழிவதுபோல மனைவி துயரத்தால் மயங்குகின்றாள்.

இங்கு மண்ணெண்ணெய் விளக்கை மையப்படுத்திப் பாடக்காரணம் நாட்டார் பெண்கள் மின்விளக்கற்ற வறுமைச் சூழலில் வாழ்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பதற்காக எனலாம். மேலும், எண்ணெய் தீர்ந்தவுடன் எரியும் திரி அணைந்துவிடும். ‘திரி’ போன்ற மனைவி, ‘அணைதல்’ என்ற இறப்பை அடையாதிருக்க வேண்டுமெனில், கணவன் என்ற ‘எண்ணெய்’ அவசியம் வேண்டும் என்ற உள்ளீடும் இப்பாடலில் பொதிந்துள்ளது.

இவைகளின் மூலம் கணவனைப் பிரிந்த மனைவியின் மனநிலை சிறப்பாகப் புலப்படுகின்றது.

முதியவரை மணந்த மனைவி புலம்புதல்

இளம் பெண்ணை முதியவருக்கும், இளைஞனை முதியவளுக்கும் மணம் முடித்து வைத்தலைப் பொருந்தா மணம் என்பர். பெண்ணின் பொருளாதாரச் சூழலும், பெண்ணின் உடன்பிறந்தார் எண்ணிக்கை அதிகம் என்ற வறுமைச் சூழலும் முதியவர்களின் முறையற்ற ஆசைகளும் இவ்வகை மணங்களுக்குக் காரணங்கள் ஆகின்றன.

“நரைத்த கிழவனுடன் வாழ மறுக்கும் பெண்களையும் அவனது சொற்படி வாழ மறுக்கும் பெண்களையும் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன”⁶⁹ என்பதை மெய்ப்பிப்பது போல படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாக வடிவாம்பாள் விளங்குகின்றாள். இப்பாடல் ‘அளம்’ என்னும் புதினத்தில் இடம் பெறுகிறது.

“கீழ்த்தெருவுலயே நா கெழவனுக்கு வாக்கப்பட்டேன்
வாக்கப்பட்ட முணாம்நாளு பாக்குதிங்க பல்லு இல்ல
ஆடு வளத்தாரடி தாத்தா, அட்டியபண்ணி போட்டாரடி
மாடு வளத்தாரடி தாத்தா, மாட்டல்பண்ணி போட்டாரடி

கோழி வளர்த்தாரடி தாத்தா, கொலுசுபண்ணி போட்டாரடி
எல்லாம் பண்ணிபோட்ட தாத்தாபாடு முடிஞ்சிதடி
மாட்டல கயட்டுங்கடி தாத்தா மண்டையோரம் வச்சளுவ
அட்டியல கயட்டுங்கடி தாத்தா அடிமடியே வச்சளுவ
கொலுசு கயட்டுங்கடி தாத்தா கொடங்கயோரம் வச்சளுவ”⁷⁰

ஆடு, மாடு, கோழி ஆகியவற்றை வளர்த்தவர் அவைகளை உண்ணவில்லை; உண்ணும் வயதும் அவருக்கில்லை. உண்டால் செரிக்கும் வயதுள்ள இளம்பெண்ணைத் தான் மணக்கலாமா? என்று எண்ணவும் இல்லை. இவைகளை விற்ற பணத்தில் வாங்கிய அட்டியல், மாட்டல், கொலுசு ஆகியவற்றை அணியும் இளம்பெண் தனக்குப் பொருத்தமானவளா என்பதைப் பற்றி முதியவர் கருதவுமில்லை. முதியவர் வாங்கித் தந்த அணிகலன்களை அணிவதில் இளம் பெண்ணிற்கு மகிழ்ச்சியுமில்லை. கணவனை இழந்த பெண்கள் மங்கலப் பொருள்களை அணியும் வழக்கமுமில்லை. இவை போன்ற கருத்துகள் இப்பாடலில் பொதிந்துள்ளன.

அணிந்தால் ஆனந்தத்தைத் தரக்கூடிய அட்டியல், மாட்டல், கொலுசு ஆகியன தாத்தாவின் இறப்பால் துன்பத்தைத் தந்தன. மங்கலப் பொருள்களை மனைவி அணியப் பார்த்து மகிழ வேண்டிய முதிய கணவர் மறைந்த அவலம், விருப்பமில்லா மணத்திற்குப் பெண்ணும் பெண்ணின் பெற்றோரும் ஆட்படும் அவலம் ஆகியன பொருந்தாமணத்தின் தன்மைகளை விளக்கி நிற்கின்றன.

ஒப்பாரிப் பாடல்கள்

மனிதனுக்கும் இசைக்கும் உள்ள தொடர்பை அவன் பிறப்பு தாலாட்டால் சிறப்பிக்கப்படுவதையும், அவன் சிறப்பு ஒப்பாரியால் உணர்த்தப்படுவதையும் நோக்கும்போது அறிந்து கொள்ளலாம். தாய்மையின் பாசமும் பரிவும் கொப்பளிக்கும் இடங்கள் தாலாட்டும் ஒப்பாரியுமாகும். இது பெண்மைக்கே கிடைத்த வரப்பிரசாதமாகும்.

தமிழில் ஒப்பாரியைப் பிலாக்கணம், பிணக்கானம், கையறுநிலை, புலம்பல், இரங்கற்பா, சாவுப்பாட்டு, இழவுப்பாட்டு, அழுகைப்பாட்டு என்று பலவகையாகச் சொல்லிக் கொள்வர். காலையின் ஒப்பாரியை ‘அந்தி அழுகை’ என்றும், ஒப்புச்

சொல்லி அழுவதை ‘ஒப்பாரி’ என்றும், சவ ஊர்வலத்தில் ஆண்கள் ஆடிப்பாடுவதைக் ‘கழிலடிப்பாட்டு’ என்றும் கூறுவர்.

மேலும் ஒன்றோடு ஒன்றை ஒப்பிட்டும் அதன் இயல்புகளை வேறுபடுத்தியும், ஒன்றின் சிறப்பறிதல், ‘ஒப்பிடல்’ எனப்படும். இந்த ஒப்பிடல், ‘ஒப்பிட்டு அறிதல்’ எனவும் ‘ஒப்பரிதல்’ எனவும்படும். அதாவது முந்தைய நிகழ்வுகளோடு நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப்பார்த்தல் எனவுங் கூறலாம்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதி ஒப்பாரியை, “ஒப்ப + ஆரி’ எனப்பிரித்து ஒப்புச் சொல்லி அழுதல் எனப்பொருள் தருகிறது”⁷¹ தமிழ் - ஆங்கில அகராதி ஒன்று, ஒப்பாரி, “பெண்களால் பாடப்படுவது என்றும் இறந்தவர்க்கும் அடுத்தபிற பொருள்களுக்கும் ஒப்புச் சொல்லிப் பாடுவது”⁷² என்றும் கூறுகிறது.

இவற்றிலிருந்து இறந்தவர்களை நினைத்து அவர்கள் மீது பாடப்படும் பாடல் ‘ஒப்பாரி’ என அறிய முடிகிறது. ஒருவருடைய மனக்குறையை பிறரிடம் கூறினால் மனப்பாரம் குறையும் என எண்ணுவது இயற்கையே, மற்றும் மனித இயல்பும் கூட. இறந்தவரின் ஆவி ஒப்பாரிகளால் சாந்தி அடைவதாகவும், ஒப்பாரி பாடாவிட்டால் ஆவிகள் துன்புறும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. மேலும் ஆவிகள் இவ்வுலகம் விட்டு மறு உலகம் செல்ல ஒப்பாரிகள் இயற்கையாக உதவுகின்றன என்றும் மக்கள் நம்புவதையும் அறிய முடிகிறது.

இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே சு.தமிழ்ச்செல்வி இறப்பு நிலையில் பல்வேறு உறவுகளில் மனநிலைகளைத் தம் படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளார். சான்றாக அன்னைக்கு மகள் பாடுதல், கணவனுக்கு மனைவி பாடுதல், இருமனைவியர் கணவனுக்காகப் பாடுதல் முதலியன சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

அன்னனக்கு மகள் பாடுதல்

அன்னையின் இறப்பிற்கு மகள் பாடும் பாடல்களில், அன்னையின் இறப்பால் மகள் தன் வாழ்வில் அன்பு, அரவணைப்பு, ஆதரவு போன்றவற்றை இழக்கும் துயரங்களே காணக்கிடைக்கின்றன.

‘மாணிக்கம்’ என்ற புதினத்தில் வரும் மாணிக்கத்தின் தாய் தங்கத்தாச்சி இறந்ததும் மகள் பாடுவதாக அமைந்த ஒரு பாடலில் தாயை இழந்த மகளின்

அடிமனம், ஆழ்மனம், ஏக்கம், ஏமாற்றம், எதிர்பார்ப்பு முதலியன வார்த்தைகளாக வடிவெடுக்கக் காணலாம்.

“தங்க அரிக்கஞ்சட்டி... சடச்சம்பா வாக்கரிசி
தம்பிகோட்ட பாலஞ்சுத்தி... தனிப்பாலங் கூடசுத்தி
தங்காளும் வந்தேனுன்னா...
தங்க கொடம் எடுப்பேன் தவசிக்கொரு சொம்பெடுப்பேன்...
தவசி முடிஞ்சவொன்னே... தங்க விசிறி கொண்டு
தணல அணைச்சாலும்... தணலும் அணஞ்சிடும்
நீங்க பெத்த தங்கமனம் ஆறாது
பொன்னு அரிக்கஞ்சட்டி... புதுச்சம்பா வாக்கரிசி...
புதுக்கோட்ட பாலஞ்சுத்தி... புதுப்பாலங்கூட சுத்தி...
பொண்ணாலும் வந்தேனுன்னா...
பொன்னுகொடம் எடுப்பேன்... பூசைக்கொரு சொம்பெடுப்பேன்...
பூச முடிஞ்சவொன்னே... பொன்னு விசிறிகொண்டு...
பொரிய அணைச்சாலும்... பொரியும் அணஞ்சிடும்
நீங்க பெத்த பொண்ணுமனம் ஆறாது”⁷³

தாயின் உடல் மறைந்தாலும் உள்ளத்தில் அவளுடைய நினைவுகள் நிலைத்து நிற்கும் என்ற செய்தியை இப்பாடல் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

“திருமணமான பெண் தனது வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் அன்னை தனக்கு அளித்த சீர்வகைகளை நினைவுகூர்ந்து இனி அவ்வாறு தனக்கு பரிசளிப்பவர் எவரும் இல்லையே என வருந்துகின்றாள்”⁷⁴ என்று மா.கோதண்டராமன் கூறுவது போலவே தாயை இழந்த மகளின் நிலை உள்ளது.

கணவனுக்கு மனைவி பாடுதல்

‘கற்றாழை’ எனும் புதினத்தில் இடம்பெறும் தாண்டிக்கிழவரின் மனைவி பவுனுக்கிழவி தம் கணவர் இறப்பிற்குப் பாடுகின்றாள்.

“யாம் மனம்போன அய்யாவே...
என்ன உட்டுத்தான் போனியளே...

.....
 மஞ்ச ஏத்தபோன வண்டி... எனக்கு

மணலேத்தி வந்ததடி

இஞ்சியேத்த போனவண்டி - எனக்கு

எளனியேத்தி வந்ததடி”⁷⁵

மஞ்சளும் இஞ்சியும் பொங்கல்விழா போன்ற மங்கல நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்தப்படும். தவிர மருத்துவ குணங்களும் நிரம்பியவை. ‘இளநீர்’ சாவுச் சடங்குகளில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பொருளாகும். எவருக்கும் தெரியாமல் தேங்காய்க்குள் சேரும் இளநீர்ப் போல, எவருக்கும் தெரியாமல் ஒருநாள் மனிதனின் உயிர், உடலைவிட்டுப் போய்விடுகின்றது என்ற தத்துவத்தை இளநீர் உணர்த்துகின்றது எனலாம்.

பவனுக்கிழவியின் பிறிதோர் பாடல், கணவரின் இறப்பு, தனிமையையும் ஆதரவின்மையையும் உண்டாக்கிய துயரத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

“காட்ட கலச்சிவச்சி

கருநாய ஏவலுன்னான்

கருநாயிக்கும் சங்கிலிக்கும் - நான்

கைகுடுக்க வல்லவிலோ...

செடிய கலச்சிவச்சி

செறுநாயே? ஏவலுன்னான்

செறுநாயிக்கும் சங்கிலிக்கும் - நான்

சேதி சொல்ல வல்லவியோ”⁷⁶

காடு, செடி என்ற இரண்டும் தன்நிலையில் இருந்து திரிந்தால் பின் அவைகளை மீண்டும் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருதல் அரிதாகும். அதுபோலச் சென்ற உயிர் மீண்டும் வருதல் என்பதும் அரிதாம். உள்ளத்து உணர்வுகளை உணர்ந்து புலப்படுத்தல் நாட்டார் பாடல்களின் தனித்துவமாகும்.

உயிரோடு இருக்கும்போது மதிக்காத உறவுகள் இறந்தபின் மரியாதை செய்வது பயனற்றது என்ற கருத்தைப் பின்வரும் பாடல் புலப்படுத்தும்.

வறுமைச் சூழலில் பிள்ளைகளை வளர்த்த அன்னை வாடுகின்ற காலத்தில் கவனிக்கப்படாமல், இறந்தபின் ஊர் புகழ்ச் சடங்குகள் செய்வதனால் பயனேதுமில்லை. இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பாடல், ‘மாமணி’ என்ற பாத்திரம் பாடுவதாகக் ‘கற்றாழையில்’ இடம் பெறுகின்றது.

“அக்கரகாரம் கூட்டி அரக்குறுன நெய்வாங்கி

ஆக்கிட்ட தாயாருக்கு - இன்னிக்கி

கொட்டென்ன மொழக்கென்ன

பொம்பொலிக்க தேரென்ன...”⁷⁷

என உயிரோடு இருப்பவரே தன் இறப்பிற்குப்பின் நிகழுவதை நினைத்து, தானே பாடுவது புதுமையாகும்.

இருதாரங்களின் புலம்பல்கள்

இரு பெண்களை மணந்தவர்கள் அம்மனைவியரை ஒரே வீட்டில் வைத்திருப்பது உலகியலில் பெரும்பான்மை என்றும் தனித்தனி வீட்டில் வைத்திருப்பது சிறுபான்மை என்றும் கூறலாம். இத்தகையோர் குறித்து, “ஒரே வீட்டில் உடனுறைந்து வருங்கால் ஒருவருக்கொருவர் தன்தன் நன்மைகளுக்காகச் சொல்லும் சொற்களினால் எதிர்த்து எதிர்த்துப் பேசி வருவர். இன்னும் இதனை ‘சக்களத்திப் போர்’ என்பர். சக களத்தி என்பது சக்களத்தி என வழங்குகின்றது”⁷⁸ என அ.கி.நாயுடு கூறுவார்.

நாட்டுப்புறங்களில் ஒருவருக்கொருவர் கேலி செய்து பாடும் பாடல்கள் ‘ஏசல் பாடல்கள்’ என்றும், ‘எசப்பாடல்கள்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. மேலும் தெம்மாங்கைப் போன்று போட்டா போட்டிப் பாடல்கள், எதிர்பாட்டுகள், குருவிக்காரன் பாடல்கள், தங்கரத்தினம் பாடல்கள், ராசாத்திப் பாடல்கள், தர்க்கப் பாடல்கள் போன்றவை காதலை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றது.

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் விளித்துக் கொள்ள பலவகைப்பட்ட பெயர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். “சாமி, மாமா, துரைமகனே, அடே, திலக மச்சானே, தங்க மாமாவே, ஆசை மச்சானே, பொன்னையா, என் தங்கையா” என்று ஆடவர்கள் பெண்களால் ஆசையாக அழைக்கப்படுகின்றனர். அதோடு பெண்களை, “குட்டி, ராசாத்தி, கண்ணம்மா, கண்ணாட்டி, சண்டாள சிறுக்கி, வாயாடி மகளே, சண்டாளி மகளே” என்று ஆடவர்கள் அன்பாக விளிக்கிறார்கள்.

இங்கு கீழ்க்காணும் பாடல் அடிகள் இரண்டு மனைவிகளை வைத்திருந்த கணவனின் நிலையை எடுத்துக் கூறுகிறது. அக்குடும்பத்தில் மூவரது மனநிலைகளும் வெவ்வேறாக, ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப்போகாத, முரண்பாடான சூழலையும் நிகழ்வுகளையும் கொண்டிருந்தன என்பதற்கு சான்றாக, ‘கீதாரி’ என்ற புதினத்தில் சாம்பசிவம் என்னும் பாத்திரத்தின் இரு மனைவியர் எதிர்ப்பாட்டுப் பாடுவது அவர்களின் வெறுப்புணர்வைக் காட்டுகின்றது. மூத்தவள் பாடுகின்றாள்,

“பொரிய பொரிச்சிவச்சி – நீ
 பொளுதிருக்க செத்திருந்தா
 பொரிய தின்னுப்புட்டு – நா
 போதரவா மாரடிப்பேன்...
 அவுல இடிச்சிவச்சி – நீ
 அந்திசாய செத்திருந்தா
 அவுல தின்னுப்புட்டு – நா
 ஆதரவா மாரடிப்பேன்
 எளும்பி நின்னு மாரடிக்க – நீ
 என்ன வச்ச ஏதுவச்ச
 பொத்த ஓரல வச்ச
 பொளக்கடயில் பேணுவச்ச...”⁷⁹

இறப்பு நிகழ்ந்த வீடுகளில் அவ்வீட்டிற்கு உரியோர் பிணத்தை எடுத்துச் செல்லும் வரையில் எதையும் உண்ண மாட்டார்கள். ஆனால் இப்பாடலில் இளையவள் இடித்துவைத்த ‘அவலும் பொரியும் இருந்தால் அதைத் தின்றுவிட்டு ஆதரவாக மாரடிப்பேன்’ என்று பெரியவள் பாடுகின்றாள். இதன் மூலம் இளையவள் மீது பெரியவள் கொண்டிருந்த வெறுப்புப் புலப்படுகின்றது.

இதைக்கேட்ட இரண்டாம் மனைவி பாடுவதிலிருந்து முதல் மனைவி மீது இவள் கொண்டிருக்கும் எண்ணம் புலப்படுகின்றது.

“அடி சுண்ணாம்பு கலயத்துல
 சோறாக்கி வச்சவளே...
 சுடுகாட்டு மண்டையில

யாம் புருசனுக்கு போட்டவளே...

நோயும் உனக்கு

நொடில வந்துடுமா?

சாவும் உனக்கு

சட்டுன்னு வந்துடுமா...?

என்னையும் மன்னரையும் - நீ

எடுத்து முளுங்குறவ

எத்தி பொளக்கிறவ

எமனுக்கும் அஞ்சாதவ...?"⁸⁰

இப்பாடல் ஒருவருக்கொருவர் குறை சொல்வது போல அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் துன்பியல் இல்லை, மாறாகப் பாடுவோரின் உள்ளக் குமுறல் புலனாகிறது.

இதற்கு எது காரணம்? இந்த வினாவிற்குரிய விளக்கத்தை, “ஒரு பக்கம் இல்லாள். மறுபக்கம் புல்லாள். இருபுறமும் அடிபட்டென்! மத்தளம் போலக் காமக்கிழத்தியனுக்குப் பெருமையுண்டா? இல்லை. சிறுமையுண்டு. மத்தளம் அடிபட்டதினால் சமூகம் சாந்தமடைந்தது; மகிழ்ச்சியடைந்தது. வைப்பாட்டியன் அடிப்பட்டதினால் சமூகம் பரபரப்படைந்தது; மதிப்பிழந்தது”⁸¹ என்ற வரிகளில் காணலாம்.

விவசாயப்பாடல் - நடவு

வேளாண்மைத் தொழிலின் போது வேலைகளுக்கிடையே கடினமும் களைப்பும் தோன்றாமலிருக்க நாட்டுப்புற மக்கள் பாட்டுப்பாடி மகிழ்கின்றதனை அறியமுடிகின்றது.

தொழிலைத் தெய்வம் என்றால் அதற்குச் செய்யும் அர்ச்சனையே பாடல், தொழிலைச் சோலை என்றால் அதனின்றும் வீசும் தென்றலே பாடல் என்பதிலிருந்து வேலை செய்யும் போது பாட்டுப்பாடி வேலை செய்வதை மரபாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொழிற்பாடலில் ஆண்களும் பெண்களும் பாடுவது மரபாக உள்ளது. ஆண் தனித்தோ பெண் தனித்தோ ஆண் பெண் இணைந்தோ பாடப்படுவதும் உண்டு.

இரு ஆண்களும் இரு பெண்களும் கூடப் பாடலாம் என அறியப்படுகிறது. ஒருவர் பாட்டுப்பாட மற்றவர்கள் பக்கப்பாட்டுப்பாடக் குழுவாகப் பாடுவதும் உண்டு. இது தெம்மாங்கு வடிவத்திலும் ஏற்றப்பாட்டாகவும், கமலைப்பாட்டாகவும், நடவுப்பாட்டாகவும் காணக் கிடக்கின்றன. தொழிற்பாடல்கள் குறைந்த வரிகளைக் கொண்ட சிறிய பாட்டாகவும் பல அடிகள் கொண்ட பெரிய பாட்டாகவும் பாடப்படுகின்றன.

வேளாண்மைத் தொழிற்பாடல்கள் என்னும் போது பொதுவாகவே வேளாண்மைத் தொழில்களிலும் வேளாண்மை சார்ந்த தொழில்களிலும் வேளாண்மைச் செயல்களைப் பாடுபொருளாகப் பாடுவதே வழக்கமாக உள்ளது. வேளாண்மைத் தொழிற்பாடல்கள் வேளாண்மை செய்யும் தொழிற்பற்றிக் கூறுவனவாகவும் காதல், சோகம், பொருளாதாரம் போன்ற நிலைகளை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் உள்ளன.

எனவே, விவசாய வேலையில் அலுப்பும் சலிப்பும் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காகப் பாடும் பாடல்கள் விவசாயப்பாடல்கள் எனப்படும். இவ்விவசாய பாடல்களுள் நடவுப்பாடல்கள் என்ற ஒரு உட்பிரிவும் உண்டு. நாற்று நடும் பணி நடக்கும் போது பாடும் பாடல் நடவுப்பாடல் எனப்படும். நன்செய் வயல்களில் நெல் விவசாயம் தலைமையானது. இவ்விவசாயப் பணிகளுள் கடினமானது நாற்று நடும் பணியாகும்.

இந்நடவுப்பாடல்களின் நோக்கத்தை, “ஒருவருக்கொருவர் வீண் பேச்சுப் பேசி நேரத்தை வீணாக்காமல் இருப்பதற்காகவும், வீண் வம்புகள் வளராமல் தடுப்பதற்கும் அலுப்புத் தெரியாமல் ஆர்வமுடன் வேலை செய்து எடுத்த காரியத்தை விரைந்து முடிக்கவும்; பாம்புகள் முதலியவற்றாலேற்படும் அச்சத்திலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்கும் நடவுப்பாடல்கள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன என்று கிராமவாசிகள் கூறுவது உண்மையாகவே உள்ளது”⁸² எனச் சண்முகநாதன் கூறுவதன் மூலம் தெளிவாய் அறியலாம்.

‘கற்றாழை’ என்ற புதினத்தில் இடம்பெறும் அஞ்சம்மா என்ற நாற்று நடும் பெண் பாடுவதாக அமைந்த இப்பாடல் நடவுப் பெண்டிரின் வாய்மொழி வளத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“மடியில கல் பொறுக்கி

 மாடவங்கள் உண்டு பண்ணி...
 மாடவத்து மேலால

 மரமல்லிக பூத்திருக்கு
 மரமல்லிக வாசத்துக்கே

 மயிலு வந்து குடியிருக்கும்
 மயில வெரட்டாதிய

 மயில் முட்டய எடுக்காதிய்ய
 மயிலோட பாவம் வந்து

 மனிச தலய சுத்துமுங்க”⁸³

மல்லிகை மலர்களுள், ‘மரமல்லிகை’ என்ற ஒரு வகையுண்டு. அதன் வாசனைக்கு மயில் வரும்; அம்மயிலுக்கு மலரின் வாசனையை உணர்ந்தறியும் ஆற்றலுண்டு; அடைகாத்துக் குஞ்சு பொறிக்கும் தன்மை உடையது, அத்தகைய மயிலுக்கும், மயில் முட்டைக்கும் கேடு விளைவிக்கக் கூடாது என்பன போன்ற கருத்துகள் புலனாகின்றன.

பல்வகைப்பாடல்கள்

கிராமங்களில் நாடகங்கள் நடைபெறுவதும் இந்நாடகங்கள் தொடங்கும்முன் கட்டியங்காரன் பாடுவதும் வழக்கமாகும்.

‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் இடம்பெறும் ஒரு பாடல் நாடாளும் அரசரின் பொருள்வளம், உடல்வலிமை, வீரம், அழகு, புகழ் ஆகிய திறன்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“மணிமுடி அணிந்த சென்னில்
 மரகத பதக்கம் மார்பில்
 அணியணியாகவேதான் அசைந்திட

புஜங்கள் துன்ன
 துணிவுடன் அரசையாளும்
 சுமுகனான மகேந்திரராசன்
 பணிவுடன் விருதுகூற
 பார்த்திபன் கொளுவில் வருவானே
 ராஜ ராஜேன்மகா
 ராஜேன் மன்மத ராஜன் வந்தேன்...
 ராஜன் கொலுவில் இதோ
 தேசதேசம் புகழ்
 தேசனா ரோக்கியம் ஆளும்
 தீரன் கொளுவில் இதோ வந்தேன்...”⁸⁴

புதினத்தில் இப்பாடலைப் பாடிய சிங்காரவேலு நாட்டார் பச்சைநிற மலரம்பைக் கையில் பிடித்தபடி மன்மதனாக வந்து நின்றார். அரசரின் வடிவில் தன்னைக் கண்டு மகிழும் கிராம மக்களை மகிழ்விக்கவும் பிற கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவும் ஊடகங்கள் இல்லாத அக்காலத்தில் இத்தகையப் பாடல்கள் மிகவும் பயன்பட்டன.

பொதுவாக மனிதர்கள், தாங்கள் கனவிலும் கற்பனையிலும் நினைத்த உயர்மாந்தர்களாய் மாற விரும்புவர். அவ்வாறு இயலாத நிலையில் அத்தகையப் பாத்திரங்களாய் வருவோரைக் கண்டு தாங்களே அவ்வாறு வருவதாய் எண்ணுவர். இதுபோல சிங்காரவேலு நாட்டாரைக் கண்ட கிராம மக்கள் தாங்களே மன்மதனாய் மாறி வந்து நிற்பதுபோல கற்பனையில் கண்டு இரசித்தனர் எனக் கூறலாம்.

பொதுவாக மனிதர்கள், தாங்கள் கனவிலும் கற்பனையிலும் நினைத்த உயர்மாந்தர்களாய் மாற விரும்புவர். அவ்வாறு இயலாத நிலையில் அத்தகையப் பாத்திரங்களாய் வருவோரைக் கண்டு தங்களே அவ்வாறு வருவதாய் எண்ணுவர். இதுபோல சிங்காரவேலு நாட்டாரைக் கண்ட கிராம மக்கள் தாங்களே மன்மதனாய் மாறி வந்து நிற்பதுபோல கற்பனையில் கண்டு இரசித்தனர் எனக் கூறலாம்.

குறிப்புகள்

- 1 ச.மெய்யப்பன், (பதி.), பாரதியார் கவிதைகள், ப. 264.
- 2 மேலது, ப. 263.
- 3 மேலது, பக். 255-256.
- 4 இளம்பூரணர் (உரை.), தொல் - பொருள் - செய். நூ. 74.
- 5 மேலது, நூ. 173.
- 6 தமிழ்ப்பேரகராதி, (தொ. IV), ப. 573.
- 7 சித்பவானந்தர் (உரை.), 'திருவம்மானை', திருவாசகம், பா. 6.
- 8 தேலுார்து, நாட்டார் வழக்காற்றியல் - கள ஆய்வு, ப. 2.
- 9 ஆறு. இராமநாதன், நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள் (தொ. 2), ப. 3.
- 10 Sankar Sen Gupta, Folk lore and Folk life in India, p. 26.
- 11 சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல், ப. 13
- 12 மேலது, ப. 14
- 13 கலைக் களஞ்சியம், (தொ. 6), பக். 382-383.
- 14 நா.வானமாமலை, (தொகு.) தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள், ப. 5.
- 15 சு.சண்முகசுந்தரம், மூங்கில் இலைமேலே, பக். 40-41
- 16 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், 259.
- 17 மேலது, ப. 243.
- 18 கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 586.
- 19 ஆறு.அழகப்பன், நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் திறனாய்வு, ப. 40.
- 20 மேலது, ப. 25.
- 21 தமிழண்ணல், காதல் வாழ்வு, ப. 10.
- 22 அ.கருணாநிதி, (தொகு.) நாட்டுப்புறப் பாடல் களஞ்சியம் (தொ. 4), ப. 33.

- 23 நா.வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள், ப. 79
- 24 சு.சண்முகசுந்தரம், மூங்கில் இலை மேலே, ப.39
- 25 கண்ணதாசன், திரை இசைப்பாடல்கள் (தொ. 3), பா. 404.
- 26 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், பக். 142-143.
- 27 கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 691.
- 28 தமிழண்ணல், தாலாட்டு, ப. 11.
- 29 மேற்கோள்: சரசுவதி வேணுகோபால், தமிழக நாட்டுப்புறவியல், ப. 28.
- 30 Champer Encyclopaedia, Vol. IV, p. 712.
- 31 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 45.
- 32 சு.சண்முகசுந்தரம், மூங்கில் இலைமேலே, ப. 48
- 33 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 118.
- 34 Encyclopaedia Britanica, vol. VI, p. 517.
- 35 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 90.
- 36 ஐங்குறுநூறு, 'மறுதரவுப்பத்து', பாலைத் திணை, பா. 391
- 37 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 91.
- 38 பவணந்தி முனிவர், நன்னூல் (காண்டிகையுரை), நூ. 12.
- 39 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 269.
- 40 சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு, ப. 117.
- 41 அ.ந.பெருமாள், (தொகு.) தமிழக நாட்டுப்புறக் கதைகள், ப. 7.
- 42 சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல், ப. 215
- 43 சு.சண்முகசுந்தரம், மூங்கில் இலை மேலே, ப.109
- 44 சு. தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, பக். 202-203.
- 45 எம்.நாராயணவேலுப்பிள்ளை (உரை), திருக்குறள், கு.எண். 1330

- 46 பரிமேலழகர் (உரை.) திருக்குறள், ப. 30.
- 47 நா. வானமாமலை, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 115.
- 48 இளம்பூரணர் (உரை.) தொல் - பொருள் - செய். நூ. 166.
- 49 கி.வா.ஐகந்நாதன், (தொகு.) மலையருவி, ப. 56.
- 50 ஆறு.இராமநாதன், நாட்டுப்புறக் கதைகள், ப. 21.
- 51 Sachdeva, Vidya Bhushan, An Introduction to Sociology, p. 81.
- 52 பி.ஏங்கல்ஸ், குடும்பம்-தனிச்சொத்து-அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 95
- 53 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 48.
- 54 அ.கி.நாயுடு, திரு தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், ப. 376.
- 55 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், பக். 79-80.
- 56 மேலது, ப. 167.
- 57 Betrand Russell, Marriage and Morals, p. 69.
- 58 பி.தர்மராஜன் (மொழி.), குடும்பம் - தனிச்சொத்து - அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 141.
- 59 சு.மெய்யப்பன், பாரதியார் பாடல்கள், ப. 68.
- 60 பெரியார், பெண் ஏன் அடிமையானாள்?, பக். 11-12
- 61 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், பக். 191-192.
- 62 மேலது, ப. 191.
- 63 மேலது, ப. 191.
- 64 வடவீரபொன்னையா, வருசநாட்டு ஜமீன்கதை, ப. 46.
- 65 மேலது, ப. 46.
- 66 பெரியார், பெண் ஏன் அடிமையானாள்?, ப. 13.
- 67 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 35.
- 68 மேலது, ப. 127.

- 69 சு.சண்முகசுந்தரம், திருநெல்வேலி மாவட்ட நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், ப. 127.
- 70 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 179.
- 71 தமிழ் அகராதி (தொ. 1), ப. 594.
- 72 V. Viswanathapillai, A Tamil English Dictionary, p. 473.
- 73 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 228.
- 74 மா.கோதண்டராமன், வடஆற்காடு மாவட்ட நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், ப. 120.
- 75 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 208.
- 76 மேலது, ப. 212.
- 77 மேலது, ப. 210.
- 78 அ.கி.நாயுடு, திரு தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், ப. 377.
- 79 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, பக். 87-88.
- 80 மேலது, ப. 88.
- 81 அ.கி.நாயுடு, திரு தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம், ப. 376.
- 82 குரு.சண்முகநாதன், நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் நல்லெண்ணெயும், ப. 131.
- 83 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 165.
- 84 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 27.

இயல் - முன்று

உவமைகள்

இயல் : முன்று

உவமைகள்

முன்னுரை

பெண்ணிற்கு அலங்காரம் அவசியமாவது போல இலக்கியத்திற்கு உவமை அவசியமாகின்றது எனலாம். பெண்ணின் இயற்கை அழகை, அலங்காரம் மென்மேலும் அதிகரித்துக் காட்டுவதுபோல, இலக்கியம் உணர்த்தும் கருத்தாழத்தினை மென்மேலும், 'அலங்காரம்' என்னும் உவமை உயர்த்திக் காட்டுகின்றது. அனைவரும் எளிதில் புரிந்து உணரக்கூடியது உவமையாகும். மொழிநடைக் கூறுகளுள் ஒன்றான உரைநடையின் உட்பொருளை அறிய உதவுவதும் உரைநடைக்குப் பொலிவூட்டுவதும் உவமையாகும். எனவேதான், உவமையைப் பலரும் கையாளுகின்றனர். உவமையைப் பயன்படுத்தாத படைப்பாளிகள் இல்லை. உவமை கவிதையில் மட்டுமன்றி உரைநடையிலும் கையாளப் பெறுகின்றது. உரைநடைக்கு மட்டுமன்றி உலகவாழ்வில் அன்றாட நிகழ்ச்சியினை விளக்குவதற்கும் உவமை பயன்படுகின்றது.

சங்ககாலப் படைப்பாளர்களைப் போலவே இக்காலப் படைப்பாளர்களும் இயற்கைப் பொருள்களை உவமைப் பொருளாக்கிப் பயன்படுத்தினாலும் அவற்றைத் தனித்தநிலையில் பயன்படுபொருளாக்கிச் சமுதாயக் கண்கொண்டும் பல்துறைப்புலமைகளை அறியும் வகையில் படைத்துள்ளனர். இயற்கைப் பொருள்களை மட்டுமன்றி பல்துறைப் பொருள்களையும் உவமைகளின் வாயிலாகப் படைத்துப் படைப்பாளர்கள் தத்தமது பன்முகப் பார்வையினைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

படைப்பாளர்கள், உவமைகளைப் படைக்கும் ஆற்றலில் தனித்துவம் பெற்று விளங்குகின்றனர். கூறக்கூடிய நிகழ்வுகளைச் சுவையாகவும், கூறவியலா நிகழ்வுகளை நயமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். வழக்குச் சொற்கள், வட்டரச் சொற்கள், கொச்சைச் சொற்கள், மரபுத் தொடர்கள், பழமொழிகள் போன்றவற்றைக் கையாண்டும் உவமைகள் படைக்கப்படுகின்றன. பண்டைய இலக்கணங்களில் உவமைக்குரியதாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றச் சொற்கள் தவிர, புதிய சொற்களும் கையாளப் பெறுகின்றன, அவை புதுமையானதாகவும் திகழ்கின்றன.

இவ்வியல், சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் புதினங்களில் பயன்படுத்தியுள்ள உவமைகளைத் தொகுத்தும், பகுத்தும், விரித்தும், விளக்கியும் ஆராய்கின்றது.

உவமை ஒரு அடிப்படைக்கலை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையுடைய தமிழிலக்கியம் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் பல்வேறு மாறுதல்களைப் பெற்று வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய மாறுதல்களில் ஒன்றுதான் புதின இலக்கியம். ஆங்கிலேயரின் வரவுக்குப் பிறகு தமிழுலகில் அறிமுகமான இப்புதின இலக்கியம் பல்வேறு கோட்பாடுகளையும், கொள்கைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு வளர்ந்து வருகிறது. இப்புதின இலக்கியம் சமூகத்தின் பல்வேறு கூறுகளைப் பிரதிபலிப்பதில் எளிமையான ஓர் இலக்கியமாக இடம்பெற்றுள்ளது. இப்புதின இலக்கியத்தில் நெடுங்காலமாக பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்பட்டன. சான்றாக, படிமம், குறியீடு, உவமை, உருவகம், இருண்மை, இருபொருள் தன்மை, முரண், தத்துவம், அரசியல், பொருளாதாரம் போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் உள்ளடக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஓர் படைப்பாளன் தான் படைக்கும் இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தும் உத்திகள் மூலமாகவே வெற்றி பெறுகிறான். அவ்விலக்கியமும் நெடுநாட்களாகப் பேசப்படுகிறது. ஏனெனில் ஓர் இலக்கியவாதி தான் படைக்கும், படைப்பில் சொல்லப்படும் கருத்தைவிட உத்திகளை முறையாக ஆழமாக பயன்படுத்துவதன் மூலம் வெற்றி பெறுகிறான். “உத்தி என்பதற்கு அறிவு, சேர்தல், இசைவு, சொல் ஆகிய பொருள்களை” தமிழ்மொழி அகராதியும் கூறுகிறது. மேலும், பாத்திரப்படைப்பும் வருணனையும் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் தன் படைப்புகளில் இடம்பெறச் செய்வதும் உத்தி வகையே எனலாம்.

ஒரு பொருளின் தெளிவு வேண்டி மற்றொரு பொருளை அதனோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதை உவமை என்பர். உவமை சங்ககாலம் முதற்கொண்டு இன்றைய நவீன காலம் வரை இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

ஒருவரை மற்றவரோடும் ஒரு பொருளைப் பிறிதொரு பொருளோடும் ஒப்பிட்டுக் காணும் இயல்பு எல்லோரிடமும் காணப்படுகின்றது. “தெரிந்த பொருளைக் கொண்டே தெரியாத பொருளைத் தெரிந்து தெரிந்து மனித அறிவு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது”¹ என கு. கோதண்டபாணிப்பிள்ளை கூறுகின்றார்.

ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கு அதனோடு தொடர்புடைய பிறிதொரு பொருளை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் கலையே உலகில் தோன்றிய எல்லாக் கலைகளுக்கும் அடிப்படையானது.

சு.தமிழ்செல்வியின் படைப்புகளில் உவமைகள் எந்நிலையில் கையாளப்படுகின்றன? எனத் தோன்றலாம். கூறவந்தக் கருத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காகவும் பயில்வார்க்குப் புலப்படுத்துவதற்காகவும் உவமைகளைப் படைப்பது படைப்பாளியின் ஆற்றலைப் பொருத்ததாகும்.

இங்கு உவமை குறித்து. அ.கி.பரந்தாமன் கூறும் கூற்று ஒப்புநோக்கத்தக்கது. அதுவே “உரைநடையின் முக்கியத்துவம் பற்றி எழுதும்போது உரைநடையின் விளக்கத்திற்காகவும் சுருக்கத்திற்காகவும் அழகுக்காகவும் உவமை, உருவகம், முதலிய அணிகளை அமைத்து எழுதலாம்”² என்பதாகும்.

சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் புதினங்களின் விளக்கத்திற்காகவும், சுருக்கத்திற்காகவும், அழகுக்காகவும் உவமைகளைப் படைக்கின்றார் எனலாம். மேலும், சு.தமிழ்ச்செல்வி காட்டும் உவமைகளை இறைவன், நிலம், நீர், நெருப்பு, வானம், பயிரினம், மாந்தர்கள், ஊர்வன, பறப்பன, விலங்குகள், கடற்பொருள்கள், உண்பொருள்கள், மரப்பொருள்கள், பாத்திரங்கள், கருவிகள், மற்றும் பிற என்னும் தலைப்புகளில் காணலாம்.

இறைவன் பற்றிய உவமைகள்

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் இனப்பெருக்கம், அதற்குத் தேவையான உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம், உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படையான கால்நடைப்பெருக்கம், மழை இவையே மனிதகுல வரலாற்றில் சமுதாயத்து இலட்சியமும் தேவையுமாய் இருந்திருக்கின்றன. எனவேதான் இன்றும் எல்லா மதத்தினரும் ‘மகப்பேறு’ என்பது இறைவனால் அருளப்பட்டது என்றும் அதைத் தடுத்து நிறுத்துவது பாவம் என்றும் அடிமனதில் எண்ணுகின்றனர். உயிர்களைப் பெருக்கும் ஆற்றல் பெண்களுக்குரிய பண்பாடு என்ற நம்பிக்கையே நெடுங்காலமாக சமயம், இறைவன் முதலியவை நிலைத்து நிற்பதற்கு அடித்தளமாக உள்ளது. இந்நம்பிக்கையை படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி தன்னுடைய படைப்புகளில்

எடுத்துக் கூறுகிறார். இவ்இறை நம்பிக்கையை தம் பாத்திரத்தின் மூலமாக உவமைப்படுத்திக் காட்டுவது இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

அவரது பாத்திரப் படைப்புகளில் ஒன்றான இறைவனைப் பெருந்தெய்வம், சிறுதெய்வம், வீட்டுத்தெய்வம் என வகைமைப்படுத்தியுள்ளார். சமயங்களின் அடிப்படையிலும் வகுத்து வழிபட்ட இந்நம்பிக்கையை படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி தன்னுடைய படைப்புகளில் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

ஆறுகாட்டுத்துறை புதினத்தில், காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு ஆதரவின்றி நின்ற சவரிமுத்துக்கு நாட்டார் தன் ஊரிலேயே வாழ்வதற்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார். தனக்கு வாழ்வளித்த நாட்டாரைக் கண்ட சவரிமுத்துக்கு, “ஆண்டவரை நேரில் பார்ப்பது போலிருந்தது”³ எனக்கூறி, எல்லாச் சமயத்தாரும் பொதுவாகச் சுட்டும் ஆண்டவன் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உவமை படைத்துள்ளார். இதன் மூலம் ஆண்டவனை மனித வடிவில் நேரில் காண முடியும் என்ற நம்பிக்கையினையும் ஊட்டுகின்றார்.

பெண் குழந்தைகளை சிறுதெய்வமான மாரியம்மனுக்கு உவமை கூறுகின்றார். ஊதாரித்தனமாகத் திரிந்த மாணிக்கம் இப்பொழுது திருந்தி பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ளக் காரணம் கடவுள் நம்பிக்கையே. சான்றாக,

“... மாரியம்மனைப் போல் தன் வயிற்றில் வந்து பிறந்திருக்கும் பிள்ளையால் தான் என்று நம்பினான்”⁴ என்ற செல்லாயியின் நம்பிக்கையின் மூலம் உவமிக்கிறார். இதனால் கிராம மக்களின் இறை நம்பிக்கையும் புலனாகின்றது.

வைணவக் கடவுளர்களை உவமையாகக் காட்டும் திறத்தினை, கீதாரி புதினத்தில் தன் மருமகள் அடுத்தடுத்து, “ராமன் லெச்சுமணன் மேரி ரெண்டு புள்ளைய பெத்துக் குடுத்துட்டு”⁵ என்ற ஓடயப்பனின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

சமூக உற்பத்தி உருவாக்கத்திற்கு ஆண் பெண் உற்பத்திப் பணிகள் அவசியமாகின்றன. உற்பத்தி உருவாக்கத்தில் ஆணைக்காட்டிலும் பெண் குடும்ப உற்பத்தி, மறுஉற்பத்திப் பணிகளிலும் அதிகம் ஈடுபடுத்தப்படுகிறாள். அவள் திருமணம் என்ற அமைப்பிற்குள் வந்தபின் அவளின் பங்களிப்பு அல்லது கடமைகள், குடும்ப அமைப்பு, சொத்து முறைகள் போன்றவை மரபுகள் வழி ஆளப்படுகின்றன. எனவே, பெண், பெண் குழந்தையைப் பெறுவதைக் காட்டிலும்

ஆண் குழந்தை பெறுவதையே சமூகம் வரவேற்கிறது. இதையே தந்தைவழிச் சமூகத்தில் பாலியல் சுரண்டல் என்பர். இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே மாணிக்கம் புதினத்தில் பெண்குழந்தை பெறுவதை கடவுளுக்கு இணையாக காட்டுவது போலவும் ஆணாதிக்கப் பாத்திரம் பெருமைப்படுத்துவது போலவும் எதிர்மறையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் பெண்களை தங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் வைத்துக்கொள்ள ஆர்வங்கொண்டு நிலைப்பாடு அடைந்த தந்தைவழிச் சமூகமானது மனித வளர்ச்சியை கருத்தில் கொள்வதுடன் சமூக பொருளாதாரத்தின் மீது அக்கறை கொண்டுள்ளது. இந்த அக்கறை ஆண் என்ற நிலைப்பாட்டை குழந்தை பிறப்பின் வழி வலுவாக்குகின்றது. இத்தகைய அதிகார வர்க்கத்தின் வழித் தோன்றலான மாணிக்கம் தனக்கு மகள் பிறப்பதன் மூலம் மனித உயிர்களின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளான். இப்படைப்பு எதிர்கால ஆண் சமூகம் மனித நேயமிக்க சமூகமாக மாற வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் படைக்கப்பட்டுள்ளதாக உணரலாம்.

“காப்பியத்தன்மை வாய்ந்த உவமைகள் ஒரு நாட்டின் வரலாறு, புராணம், சமயம் ஆகியவற்றை அறியாமல் போற்றிக் காப்பாற்றி வரும் கருவிகளாக நிற்கின்றன.”⁶ என வெ.இந்திராசுபலேட்சுமி கூறுவார். இக்கூற்றுக்கு அரணாக மேற்கூறிய உவமை அமைந்தது எனலாம்.

பிற தெய்வத்தையும் உவமைப்படுத்திய செய்தியினை, ஆறுகாட்டுத்துறையில், “முள்ள வெட்டி (சுறா முள்) மலையாள வீரனுக்கு முன்னாடி மல மாதிரிக் குவிக்கணும்”⁷ என்ற சாமுவேலுவின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம், கிராம தெய்வம், சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்ற நிலைகளில் உவமைகளைக் கூறும் சு.தமிழ்ச்செல்வி இறைவனைப் பொது நிலையில் வைத்தும் உவமைகளைப் படைக்கின்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிலம் பற்றிய உவமைகள்

“நாவல் இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி நிலையினை மட்டுமே காட்டுகின்றது. அது காப்பியங்களைப் போன்று மனித வாழ்க்கையைக் காட்டாமல் மனச்சிக்கல்களை மட்டுமே சித்திரிக்கின்றது எனலாம். மனிதனது வீர வாழ்க்கையும் அவனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள நெருக்கத்தினையும்

இயற்கையையும், மனிதனும் இயற்கையும் சமுதாயமும் கொண்டுள்ள பிணைப்பினையும் காப்பியங்களில் காண்பதைப் போன்று விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் நாவல் இலக்கியத்தில் காணமுடியாது”⁸ என்பார் ஜி.ஜான்சாமுவேல்.

இக்கூற்றின் அடிப்படையில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ள இயற்கை கூறுகளான நிலம், மலை, நீர், வெள்ளம், நெருப்பு, வானம், நட்சத்திரம், இடி, மின்னல், மேகம் போன்றவை உவமையாக்கப்படுவது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. சான்றாக, மேற்கூறப்பட்ட இயற்கைக் கூறுகளைப் பற்றிய உவமைகளைக் காணலாம்.

மங்கல அணிகலன்களை அணியாமல் நிற்கும் விதவைப் பெண்ணிற்கு ஒப்பிட்டு, பருவத்தே பயிர் செய்யாமல் வீணாக்கப்பட்ட நிலத்தை உவமை கூறியதை, “பச்சையாயிருக்க வேண்டிய கொல்லய மூளியாக்கிப் பாக்குற மேரி தரிசாவே போட்டுட்டனே”⁹ என்று தன் நிலத்தைப் பார்த்து சுந்தரரம்பாள் வருந்துவதன் மூலம் அறியலாம்.

மனிதனின் தீராத மனச்சுமையினைப் புலப்படுத்தவும் உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதை, நாட்டார் மகள் சமுத்திரவல்லியை சாமுவேலுவிற்கு காதல் திருமணம் செய்து வைத்து அவள் வாழ்வை நாசம் பண்ணி விட்டோமோ என்று எண்ணிய சுப்பு தன் “நெஞ்சில் பெரிய பாராங்கல் ஒன்றை யாரோ தூக்கி வைத்து விட்டதைப் போல உணர்ந்தார்”¹⁰ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

மலை பற்றிய உவமைகள்

மலை என்பது உறுதியானது, அசையாதது, நிலையானது அப்படிப்பட்ட மலையை, அதிர்ச்சியால் நிலை குலைந்த மனிதனுக்கும், துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் மனித மனத்திற்கும் உவமைப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர். தன் மனைவி சமுத்திரவல்லியை தன் தம்பி அருள்தாசுக்கு திருமணம் செய்து வைத்துவிட்ட செய்தியை அறிந்த சாமுவேல், “மலை சரிந்து அவன் தலையில் விழுந்தது. சுக்கு நூறாய் உடைந்து சிதறிப் போனவனாய் நின்றான்.”¹¹ என்று உவமைப்படுத்துவதன் மூலம் அறியலாம்.

தொடர்ச்சியாக சாமுவேலுவால் பல இன்னல்களை அனுபவிக்கும் சமுத்திரவல்லியின் நிலையை, “மலையைத் தூக்கி சுமப்பதைப் போல துன்பங்களை தூக்கிச் சுமந்தவளின் நெஞ்சு.”¹² என்று உவமைப்படுத்துவதன் மூலமும் அறியலாம். மலையைத் தூக்குதலும் துன்பங்களைத் தாங்குதலும் ஒருவருக்கும் இயலாததாகும். இந்த உவமை, கூறவந்த பொருளை எளிதில் உணர்த்துகின்றது. இதைப் படிப்போர்க்கு மனோபலத்தினைத் தருகின்றது, இக்கருத்தினை வலுவூட்டுவதற்கு,

“உவமைகளைக் கூறிய அளவிலே கேட்போர்க்கு இன்பம் விளைதல் வேண்டும். உணர்ச்சியிலிருந்து இவ்வுவமை விளைந்தால்தான் கேட்போரும் இன்பம் எய்துவார்கள். இவ்வுணர்ச்சியின் வேகத்தால் மனோபாவனையும் தொழிற்படுகிறது. இவ்வாறு தொழிற்பட்டு வெளிவரும் உவமைகளே சிறந்தவையாகும்.”¹³ என்னும் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் கூற்றை நினைவில் கொள்ளலாம். நிலைகுலைதல், தாங்குதல் என்ற மலையின் தன்மைகள் உவமைகளாக விரிகையில் மலையின் பன்முகத்தன்மை புலப்படுகின்றது. மலையை உவமையாகக் கையாண்ட படைப்பாளரின் பன்முகப் பார்வையும் வெளிப்படுகின்றது.

உப்பளத்தில் உலர்த்துவதற்காகப் பரப்பி வைக்கப்பட்ட உப்புக்கற்களை, ‘வைரக்கற்களாக’ உவமைப்படுத்துவதை, “வைரக்கற்களை பரப்பி வைத்தது போல தூரத்தில் உப்பளத்து பாத்திகள் மின்னியது.”¹⁴ என்ற வடிவாம்பாளரின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

நீர் பற்றிய உவமைகள்

நீர் பற்றி பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கடல், புயல், கலங்கல் நீர், நீர் சுரப்பு, தெளிவு நீர், வண்டத்தண்ணி, வன்னி, வன்னி மேமரி ஆகிய சொற்கள் இடம் பெறுகின்றன. இவை அக்காலத்து நிலப் பாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததாக இருக்கலாம். படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி இதன் அடிப்படையிலேயே தன் உவமைகளில் உலக உயிர்களின் வாழ்வாதாரமான நீரைப்பற்றி உவமைப்படுத்துகிறார்.

“தன் உள்ளத்து எழுந்த இதய உணர்வின் ஊற்றுகளை எழுச்சிகள் நிறைந்த இன்ப துன்ப உந்துதல்களைச் சிதைவின்றித் தன் உள்ளத்து எழுந்தவாறே உலகிற்கு உணர்த்த உதவுவன உவமைகளே.”¹⁵ என்பது கி. சுந்தரமூர்த்தி என்பாரின் கருத்தாகும்.

இக்கருத்திற்கு ஏற்பவே படைப்பாளரின் உவமைகளும் அமைகின்றன. சான்றாக, சாமுவேலுவால் சமுத்திரவல்லிக்கு ஏற்பட்ட மன உளைச்சலுக்கும், சமுத்திரவல்லியால் சாமுவேலுக்கு ஏற்பட்ட மன உளைச்சலுக்கும், மருந்தாகத் திகழும் கடலைத் தாயாக உருவகம் செய்ததனை, “கடல்தாய் அவளை சமாதானப்படுத்துவது போல இருந்தது.”¹⁶ என்றும் “கடல்தாய் கஷ்டப்படுத்தாமல் உள்ளிழுத்துக் கொள்வதைப் போல”¹⁷ என வரும் உவமைகளால் அறியலாம். மனம் அமைதியின்றி இருப்பதைக் கடலுக்கு உவமை காட்டுகின்றார்.

தனி மனிதனின் அடிப்பயிற்சியை முழுமையாக அடைதற்கு துணை நிற்கும் அறக்கோட்பாடுகள் பல. அவை எல்லாவற்றிலும் சிறப்புடையது குடும்பம் எனப் போற்றப்படுவது உண்டு. குடும்பத்திலுள்ள உறவுகளில் ‘அன்பு’ நிலைத்த ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். குழப்பங்களும் பூசல்களும் இருந்தாலும் அவை அன்பினால் தகர்க்கப்பட வேண்டும். பொறுமையும் நற்பண்பும் இருந்தால் ‘ஒத்து வாழ்தல்’ என்ற அடிப்படைப் பண்பு அங்கு வளரும். அவை இல்லாத சூழலில் குடும்பம் சிதையும்.

இந்த அடிப்படையிலே ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் இடம்பெறும் சாமுவேலுக்கும் சமுத்திரவல்லிக்கும் புரிதலில்லா வாழ்க்கை அமையவே குடும்பச் சிதைவு ஏற்படுகிறது. மேலும், கணவனால் கைவிடப்பட்டு, அனாதையாக நிற்கும் தனது அண்ணி சமுத்திரவல்லியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள சம்மதித்த அருள்தாசின் மனம், “இரவு முழுவதும் கடல் அவளின் மனதைப் போலவே அமைதியற்று கொந்தளித்துக் கொண்டான் இருந்தது.”¹⁸ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

மேலும் இயற்கை நிகழ்வைப் படைப்பாளி தம் கற்பனைக்கு ஏற்ப உவமைப்படுத்துதலும் உண்டு. கடல்நீர் கரை நோக்கி வருவது இயல்பேயாகும். இந்த இயல்பு, ஆறுகாட்டுத்துறை புதினத்தில் கடற்கரையில் நிற்கும் தம் காதலன் சாமுவேலுவை முதன் முதலில் சந்திக்கச் செல்லும்போது, சமுத்திரவல்லியின் மனம் பயத்தால் நாணி, துணிச்சலுடன் வந்து பேச, “துணையாய் நானிருக்கிறேன் என்பது போல கடல் கரை நோக்கி வந்து அழைத்தது.”¹⁹ என்று கடல்தாய் ஆறுதல்படுத்துவதாக உவமைப்படுத்துகின்றார்.

உயர்ந்த இலட்சியங்களுக்கு மனித வடிவங் கொடுத்து அவற்றை மனிதப்படுத்தி கதைப் பாத்திரங்களைப் படைப்பது கலையின் தலைசிறந்த பணியாகக் காட்சி தருகின்றது. இவ்வாறு கதைப் பாத்திரங்களைப் படைக்கும் இலக்கிய கலைஞர்கள் தத்தம் சமுதாயப் பணியினை உணர்ந்தவர்களாகவும், மனிதநேயம் மிக்கவர்களாகவும், அன்புத் தளையால் உலக மாந்தரின் உள்ளங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகப் பிணைத்துக் கொள்பவர்களாகவும் அமைகின்றனர்.

இவ்வடிப்படையிலேயே கணவனால் கைவிடப்பட்ட சமுத்திரவல்லியை அருள்தாசு மணக்க விரும்புவதும் சமுத்திரவல்லி சாமுவேலிடம் பேச வருவதும் உளவியல் அடிப்படையில் படைக்கப்பட்ட காட்சிச் சூழலாகும். அம் மன உணர்வினையே கடல்அலை அழைப்பது போல உவமைப்படுத்துகின்றார்.

மேலும் கடல் பற்றிய ஓர் அரிய செய்தியையும் தருகின்றார். கடலில் சேரும் தாசு, குப்பைகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து சலித்து ‘சக்கி’யாக வெளியேற்றும் செயலை ‘நீர்பேத்தி’ என்ற கடலலை செய்வதை, மீன் பிடிக்கச் செல்லும் சுப்பு அருள்தாசிடம் கூறுவதன் மூலம் கீழ்கண்டவாறு புலப்படுத்துகிறார். “இதாண்டாலே சக்கி. கடல்ல கெடக்குற தூசுதும்பு அழுக்கு எல்லாத்தையும் அறிச்சி கரய கொண்டாந்து ஒதுக்கற நீர்பேத்தி”²⁰ என்று அழகுபட உவமைப்படுத்துகின்றார்.

மேலும், மனித உறவுகளுக்குள் ஏற்படும் மனவேறுபாடுகள் உடனே விலகிவிடும் தன்மையுடையனவாகும். இதை உணர்த்த ‘பனி’யை உவமை காட்டுகின்றார். காதல் திருமணம் செய்து கொண்ட சமுத்திரவல்லி கருவுற்றிருந்தாள். தனக்கு குழந்தை பிறந்த பின் தம் குடும்பத்தாரும், ஊராகும் தன்னை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற நினைப்போடு தன் வயிற்றைத் தடவிப் பார்ப்பாள். அப்பொழுது, “வலியும் வேதனைகளும் பிறவும் பனிப்படலமென சட்டென விலகிப் போய்விடும்.”²¹ என்று கூறுகின்றார். இங்கு

“பண்ணிய பாவ மெல்லாம்

பரிதிமுன் பனியே போல

நண்ணிய நின்மு னிங்கு

நசித்திடல் வேண்டு மன்னாய்.”²²

என்ற சி. சுப்பிரமணியபாரதியின் அடிகள் நினைவிற கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

வெள்ளம்

எதிரெதிர் விளைவுகளை உண்டுபண்ணும் நெருப்பினையும் வெள்ளத்தினையும் ஒன்றுபடுத்தி உவமையாக்கிய விதம் பன்முறைப் படித்து மகிழத் தக்கதாகும்.

சாமுவேலுவை ஒருதலையாகக் காதலித்த சமுத்திரவல்லி கனத்த மனதோடு அவனைப் பார்க்கச் செல்கிறாள். ஆனால் சாமுவேலுவோ, நீ இங்கு ஏன் வந்தாய்? எனக் கேட்க, சமுத்திரவல்லியின் **“தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெஞ்சில் காட்டாற்று வெள்ளமென பாய்ந்தது அவனது கேள்வி”**²³ என்ற படைப்பாளரின் இவ்வுவமை அவரின் உவமைத் திறனுக்கோர் உரைகல்லாய் அமைகின்றது.

நெருப்பு பற்றிய உவமைகள்

மனத்தின் எதிர்பார்ப்பு, வெறுப்பு, வேதனை போன்ற இயல்புகளை விளக்க நெருப்பு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. தனது கணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்து காத்திருந்து ஏங்கும் மணிமேகலையின் மனது அவன் **“எப்போது வருவானென்ற எதிர்பார்ப்பு நெஞ்சுக்குள் நெருப்பைப் போல கனிய ஆரம்பித்தது”**²⁴ என்று அப்பெண்ணின் நீண்ட நாளைய எதிர்பார்ப்பின் ஏக்கம் நெருப்பிற்கு உவமை காட்டப்பட்டுள்ளது.

நாட்டாரால் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட சாமுவேல் தனக்கு இந்த நிலை ஏற்படக் காரணம் நாட்டார் மகள் சமுத்திரவல்லியை திருமணம் செய்தது தான் என்று கோபம் கொண்டு அவள் மேல் குற்றம் சாட்ட, அருகில் நின்றிருந்த சுப்புவிற்ரு, **“அவனுடன் ஒரே கட்டுமரத்தில் நிற்பது நெருப்பில் நிற்பது போலிருந்தது”**²⁵ எனவும், **“சாமுவேலின் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பால் உடம்பு எரிவது போலிருந்தது”**²⁶ எனவும் கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மொழியியல் (Linguistics), உளவியல் (Psychology), மானிடவியல் (Anthropology), சமூகவியல் (Sociology), நாட்டார் வழக்காற்றியல் (Folklore) ஆகிய புலங்கள் சார்ந்த அறிவு பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அண்மைக் காலத்தில் தமிழாய்வுலகில் கவனிப்புக்குரிய இடத்தினைப் பெறுவது இலக்கிய மானிடவியல் அணுகுமுறையாகும். இதன் அடிப்படையில் மானிடவியல் புலம் சார்ந்த இனக்குழு உயிரியலின்

(Ethnobiology) ஒரு பிரிவான இனக்குழு விலங்கியல் (Ethnozoology) ஆய்வு தமிழாய்வுக்கு புது வரவாகும்.

“விலங்குகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி விலங்கியல் (Zoology) ஆகும். விலங்குகள் என்னும் போது பாலூட்டிகள், பறவைகள், மீன்கள், பூச்சிகள் மற்றும் ஓர் அணுப்பிராணிகள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் எனலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் கூட்டம் அல்லது பண்பாட்டுக்குழு தம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைச் சூழலிலுள்ள விலங்கினங்களை வகைப்படுத்தி வைத்துள்ளது. இந்த விலங்கினங்கள் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் அறிவியல் அறிவு சாராத மரபுவழி அறிவை அறியும் அறிவியல் இனக்குழு விலங்கியல் ஆகும்”²⁷ என்று க.வேம்பையா என்பார் தமது ஆழிசூழ் உலகம் இனக்குழு விலங்கியல் எனும் கட்டுரையில் மேற்கோள்காட்டுவார். இதற்கு ஏற்றார் போலவே ஆசிரியர் தமது விலங்கியல் அறிவை உவமையாகக் கையாண்டுள்ளார்.

ஆழ்கடலில் வாழும் ‘பறவைக் கோலா’ எனும் அரிய வகை மீன் கூட்டத்தைப் பற்றிக் கூறி, அவை இரவில் தண்ணீருக்கு மேலே நீந்துவதைப் பார்க்க, “நெருப்புத் துண்டங்களை அள்ளி வீசுவதைப் போல தண்ணீருக்கும் மேலே பாய்ந்து ஒளிர்ந்தன மீன்கள் கூட்டம்”²⁸ என்ற சுப்புவின கூற்றின் மூலம் ‘பறவைக் கோலா’ கூட்டத்தை நெருப்புத் துண்டங்களுக்கு உவமை காட்டுவது படைப்பாளரின் உவமைத் திறனுக்கு நல்ல சான்றாகும்.

மனிதன் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே பறவைகளோடும் விலங்குகளோடும் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பின் காரணமாக அவை பற்றிய மரபு வழியான அறிவைத் தனக்குள் சேர்த்து வைத்துள்ளான். அப்பறவைகளும் விலங்குகளும் தன்னுடைய வாழ்விற்கு எவ்வகையில் எவ்வாறெல்லாம் பயன்படும் என்று அவற்றின் வாழ்வியல் கூறுகளையும் அறிந்து வைத்துள்ளான் என்பதற்கு இப்புதினத்தில் கடல்மீன்கள்(பறவைக்கோலா)பற்றிய அறிவுவெளிப்படுவதை படைப்பாளர் சு. தமிழ்ச்செல்வியின் உவமை மூலம் அறியலாம்.

வானம், நட்சத்திரம் குறித்த நம்பிக்கைகள்

பண்டைக்காலந்தொட்டு தமிழர் நாளும் கோளும் பற்றிய நம்பிக்கையும் அதன் செயல்பாட்டு அறிவையும் பெற்றிருந்தனர். நாட்களை விண்கோள்களின் நிலைகள் கொண்டு நிச்சயித்த நிலையில் நாட்களுக்கும் விண்கோள்களுக்கும்

தொடர்பு கற்பிக்கப்பட்டது. இதன் அடிப்படையிலேயே நன்மை தீமை பற்றிய நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது. இந்நம்பிக்கையையே சு.தமிழ்ச்செல்வி தம்முடைய புதினங்களில் உவமையாக்கியுள்ளார்.

“அழகிய ஒளியும் குளிர்ச்சியும் கொண்டு இலங்குவது நிலவாகும். ஞாயிறு தரும் கவர்ச்சியிலும் புலவர்க்குத் திங்கள் தரும் கவர்ச்சியே பெரிது. இயற்கையாகவே கவிஞர்களுக்கு நிலவின் மீது கொண்ட ஈடுபாடு மிகுதி. சங்க இலக்கியத்தில் முழுமதியினைப் பற்றிப் பாடல் பெற்றுள்ள பாட்டுக்கள் மிகப்பலவாம்.”²⁹ என்று மு.வரதராசன் கூறுவார்.

கவிஞர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் நிலவின் மீதுள்ள ஈடுபாட்டினைப் போலப் படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்விக்கும் நிலவின் மீது பெரிதும் ஈடுபாடுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் நிலவு பற்றியப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளதனைப் போலவே சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களிலும் நிலவு பற்றியச் செய்திகளும், நிலவு இடம் பெற்ற வானத்தின் பிறபொருள்கள் குறித்த உவமைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நிலவின் வெண்மையை விளக்கிடப் பாலினை உவமை காட்டுகின்றார். ஆறுகாட்டுத்துறையில் மன்மதன் கோயில் திருவிழா நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது சமுத்திரவல்லியும் சாமுவேலுவும் இரவு வானத்துக் கடற்கரையில் நடந்த போது அவர்களின் மனதைப் போன்றே “நிலவு பால் போல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது”³⁰ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இனிமை, இன்பம், மகிழ்ச்சி ஆகிய மூன்றினையும் நிலவும் பாலும் தரும் இயல்புடையன என்ற பொருளும் இதனுள் பொதிந்துள்ளது எனலாம். இங்கு, “அழகுள்ள பொருளை மற்றொன்றின் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் இந்த உவமையே கலைகள் பலவற்றிற்கும் அடிப்படையான கலையாகும்.”³¹ என்று மு.வரதராசன் கூறுவது பொருத்திப்பார்த்து மகிழத்தக்கதாகும்.

நட்சத்திரம் மின்னி மின்னித் தோன்றும். வெகு தொலைவான விண்ணில் இருப்பினும் அதன் ஒளி பார்ப்போர்க்குத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. நட்சத்திரங்கள் மின்னிமின்னி ஒளிர்வதனை கண்சிமிட்டுதலுக்கு உவமையாக்கியுள்ளார்.

சான்றாக ‘மாணிக்கம்’ என்ற நாவலில் கருப்பு இறால் உற்பத்தியாகும் பருவகாலமான அஷ்டமி நவமியில் இறால் பிடிக்கச் சென்ற மாணிக்கம்

மகிழ்ச்சியோடு வானத்தைப் பார்த்தான். **“வானத்திலிருந்த நட்சத்திரங்களெல்லாம் கடலைப் பார்த்து கண்சிமிட்டுவது போலிருந்தது.”**³² என்கிறார். இதில், கடலைப் பெண்ணாகவும் நட்சத்திரங்களை ஆணாகவும் சித்திரிப்பது நயமானதாகும்.

மேலும் இதே நட்சத்திரங்களை பழிப்பதற்கும் உவமைகாட்டுகின்றார். தன் நடத்தையை சந்தேகப்பட்டு தன்னை அடித்து உதைத்தும் தன் கணவனை எதிர்த்துப் பேசாத செல்லாயியின் பெண்ணடிமைத்தனத்தைக் கண்டு **“கருமையான வானத்தில் தெரிந்த நட்சத்திரங்களெல்லாம் அவளைப் பார்த்துப் பழிப்பது போலிருந்தது.”**³³ என்கிறார். இயற்கை நிகழ்வை மாந்தரின் செயல்களோடு ஒப்பிடுவது படைப்பாளரின் கற்பனைத் திறனுக்கு நல்ல சான்றாகும்.

இடி, மின்னல், மேகம் - உவமைகள்

‘அச்சம்’ என்ற மெய்ப்பாடு மனிதனிடமிருந்து புலனாகும் விதத்தில் முழக்கமிடுவது இடியின் இயல்பாகும். ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ எனும் புதினத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்பே சாமுவேல் சமுத்திரவல்லியையும் தன் குழந்தையையும் தனியாக தவிக்க விட்டுவிட்டுச் சென்றான். அதனால் ஊரார் அவனுடைய தம்பியை அவருக்கத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். தற்போது மேலும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான சமுத்திரவல்லியின் முன்பு முன்னாள் கணவன் சாமுவேல் வந்து நிற்கின்றான். அப்போது சமுத்திரவல்லி அடைந்த தாங்க முடியாத துயரத்தை விளக்குவதற்கு, **“பூங்காவனத்திற்கும் தங்கலட்சுமிக்கும் தலையில் இடி இறங்கியது போலிருந்தது”**³⁴ என இடியை உவமைப்படுத்துகின்றார்.

‘கீதாரி’ புதினத்தில் ஊர் பெரியவர் சாம்பசிவத்தால் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டு தற்கொலை செய்து கொண்ட தனது அக்கா சிவப்பியின் மரணச் செய்தியைக் கேட்ட கரிச்சாவிற்கு, **“தலையில் இடி விழுந்தது போலிருந்தது”**³⁵ என ஆணாதிக்கச் செயலால் இறந்த ஓர் அப்பாவிப் பெண்ணின் மரணத்தை ‘இடி’க்கு உவமை கூறுகின்றார்.

மனிதனுக்கு வரும் துன்பத்தின் தாங்க இயலாத தன்மைக்கு உவமை காட்டப்பட்ட இடி, தாங்கிக் கொள்ளும் மனப்பக்குவத்திற்கும் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இடியினைப் பல நிலைகளில் பயன்படுத்தி உவமைகள் கூறுவதன் மூலம்

படைப்பாளரின் உற்றுநோக்குத்திறனும் இயற்கையின் மீது கொண்ட ஈடுபாடும் புலப்படுகின்றது. இங்கு,

“அச்சமில்லை யச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்

அச்சமில்லை யச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே”³⁶

என்ற சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல் ஒப்புநோக்கி மகிழ்த்தக்கது.

ஒளியும் ஒலியும் சேர்ந்தே மின்னலாகத் தோன்றும். இமைப்பதற்காக விழிதிறக்கும் நேரத்தில் தோன்றி விழிமூடும் நேரத்திற்குள் மறைவது மின்னலின் இயல்பாகும். சான்றாக ஆறுகாட்டுத்துறை புதினத்தில் வாழாவெட்டியாய் நிற்கும் தன் மகளுக்கு அருள்தாசு வாழ்க்கை தர விரும்பியதை அறிந்த நாட்டார் மனத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றி மறைந்ததனை விளக்க, “மின்னலென ஒருசிறு மகிழ்ச்சி ரேகை முகமெங்கும் பரவி மறைந்தது போலக் கூடத் தோன்றியது”³⁷ எனக் கூறி மின்னலை உவமை காட்டுகின்றார்.

நட்சத்திரம், மின்னல், இடி முதலியன விண்ணிலே தோன்றினாலும் அவை அழகுபெற்று ஒளிர்வதற்குப் பின்னணியாக விளங்குவது வானம் ஆகும். இவை தவிர்த்த வானத்தை மட்டும் தனியே உவமை காட்டுவது மிகக்குறைவாகும். கருமை, வெண்மை நிறைந்த மேகக் கூட்டங்களிடையே வானத்தைக் காண்பது மனதிற்கு மகிழ்வைத் தருகின்றது.

வறுமையால் ஊர் விட்டு ஊர் வந்து பிழைப்பு நடத்திய செல்லாயி, இறுதியாகத் தன் மாமியார் கொடுத்த மாட்டுக் கொட்டகையில் குடிசை போட்டு வாழ்ந்தாள். குடிசை போட்ட அக்கொட்டகையின் தரையானது, “மாட்டின் முத்திரக் ‘கசவு’ (ஈரம்) கலைந்த மேகத்தைப் போல வெள்ளையாய் தரையில் பூத்துப் போயிருந்தது”³⁸ எனக்கூறி வெண்மேகத்தை உவமைகாட்டுகின்றார். வானத்தின் மேகத்தைத் தரையின் நிறத்திற்கு உவமை காட்டுவது சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

பயிரினமும் உவமைகளும்

மரம், செடி, கொடி, மலர், புல் முதலிய பயிரினங்களை மையமாகக் கொண்டும் உவமைகள் கூறப்படுகின்றன. வேம்பு கசப்புச்சுவை உடையதாகும். பற்றுதல் இல்லாத நிலையினை வெளிப்படுத்த வேம்பின் கசப்புத் தன்மையை உவமையாகப் பயன்படுத்துகின்றார். நாட்டாரால் ஒதுக்கப்பட்ட சாமுவேல்

சமுத்திரவல்லியின் மேல் கொண்ட வெறுப்பால் அடிக்கடி “அவளை வேம்பாக நினைத்து கசந்து போவான்”³⁹வெறுப்பு என்ற உணர்வு இங்கு வேம்பின் மீது ஏற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையாகப் பூப்பூத்துக் குலுங்கும் செடிகளைச் செயற்கை மத்தாப்புக்களுக்கு ஒப்பிட்டு உவமை கூறுகின்றார். ‘அளம்’ புதினத்தில் அஞ்சம்மாள் ஆட்டிற்குத் தழை ஒடிக்கப் போனாள். சாலையின் இரு பக்கமும் நிறைந்திருந்த “தாழைகளுக்கிடையே மத்தாப்பு போல வெள்ளை நிறத்தில் பூப்பூத்துக் கொண்டிருந்தன சில செடிகள்”⁴⁰ என தாழைகளுக்கிடையே முளைத்த வெண்ணிற பூக்களை உவமை காட்டுகின்றார்.

‘பேத்தை செடிகளின்’ இலைகளை வாழையிலைகளைப் போன்று உணவு பரிமாற பயன்படுத்தலாம். சான்றாக மாணிக்கம் என்னும் புதினத்தில் செல்லாயி தன் கணவன் மாணிக்கத்திற்கு களியைப் பரிமாற பேத்தை இலைகளைப் பறித்தாள் அப்பேத்தை வளர்ந்திருந்த நிலை “வாய்க்கால் ஓரத்தில் பேத்தை எருக்கைப்போல குத்து குத்தாய் வளர்ந்திருந்தது”⁴¹ என்று கூறி உவமை படைக்கின்றார்.

மனத்தளர்வினால் ஏற்பட்ட உடற்சோர்வை விளக்கிட கொடியை உவமையாகப் பயன்படுத்துகின்றார். நாட்டார் மகள் சமுத்திரவல்லி சாமுவேலிடம் முதன் முதலாகத் தன் காதலை வெளிப்படுத்தியபோது “பற்றுக் கொம்பில்லாத கொடியாய் அவள் உடல் தடதடத்தது”⁴² என்பதனால் அறியலாம். கொடி பற்றுவதற்கு இடம் இல்லாதது போல, துன்பம் தீர்வதற்கும் வழியில்லாமல் இருக்கிறது என்பதை நயம்படப் புலப்படுத்திய திறன் நினைக்கத்தக்கதாகும்.

தும்பைமலர் வெண்ணிறமுடையது. இந்நிறத்தை உப்பிற்கு உவமைப்படுத்துகின்றார். “என்னமா தும்பைமலர்மேரி இருக்குப்பாரு உப்பு”⁴³ என்று உப்பளத்தில் உள்ள உப்புகளைப் பற்றி சுந்தரராமபாளின் கூற்றின் மூலம் காட்டுகின்றார்.

அல்லிமலர் மெல்லியது, அழகியது இதனைச் சமுத்திரவல்லிக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கு உவமைப்படுத்தி, “சின்னஞ்சிறிய அல்லி பூபோல பிறந்து கிடந்த அக்குழந்தை அவர்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தது”⁴⁴ என்கிறார்.

கோரைப் புல்லின் காய்கள் ஆட்டுப்பிலுக்கைகளைப் போன்றிருக்கும். அப்படிப்பட்ட கோரைப்புல் காய்களை விளக்குமாற்றில் ஒட்டிக் கொண்ட மாட்டின் மூத்திரகசவுக்கு உவமைப்படுத்தியுள்ளார். மணிமேகலை அக்கசவுகளை கூட்டிய போது அவை விளக்குமாற்றில் ஒட்டிக் கொண்டது. பார்ப்பதற்கு அது “கோரைப் புல்லின் காயைப் போலத் தெரிந்தது”⁴⁵ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

சு.தமிழ்ச்செல்வி காட்டும் உவமைகளை உற்றுநோக்குகையில், “இலக்கியத் துறையில் படைப்பாளர் கையாளும் கலை நுணுக்கத் திறன்களுள் மிகப் பழமையானதும் வெளியீட்டு முறைக்கு ஒளியும் தெளிவும் சேர்ப்பதும் பயில்வாரின் நெஞ்சங்களை எளிதில் ஈர்ப்பதும் கண்ட காட்சியை மற்றவர் கற்பனை எல்லைக்குள் மிக நெருங்கிச் சென்று உள்ளபடி கண்டு கொள்ளத் துணைக் கருவியாய் இருப்பதும் உவமையணியாகும்”⁴⁶ எனக் கூறும் மு.வரதராசன் கருத்துகளை நன்குணர்ந்து ஆசிரியர் தம் உவமைகளைப் படைத்துள்ளார் என்று கூறலாம்.

மாந்தர்கள்

ஒரு கதை வடிவத்தினை உருவாக்குவதில் கதைப்பின்னல், பாத்திரப்படைப்பு, கதைக்களம், காலம், உரையாடல், வருணனை போன்ற பல கூறுகள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. இக்கூறுகளில் பாத்திரப்படைப்பு சமூக மனிதனின் இயல்பை வெளிப்படுத்துவதால் சிறப்பான இடம்பெறுகிறது எனலாம். மேலும் ஒரு படைப்பாளனுக்கு சமூகப் பிரச்சினை ஒன்று கதைக் கருவாக அமைந்துள்ள போதும் அக்கருவிற்கு உருவம் கொடுத்து வாசகர் மத்தியில் நிலைநிறுத்துவதற்கு கதைப்பாத்திரங்கள் இன்றிமையாத பங்கினைச் செய்கின்றன.

“ஒரு புதினத்தில் படைக்கப்படும் பாத்திரங்கள் நம்முடன் இருந்து நடமாடுவதைப் போல இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு புதினத்தில் உயிர் இருப்பது மட்டும் போதாது. புதினத்திற்கு அப்பாலும் உயிர்ப்பு சக்தி இருக்க வேண்டும்”⁴⁷ என்பார் க.நா.சுப்பிரமணியம். இதன் மூலம் ஒரு கதைப் பின்னலோடு இயைந்து இறுதியில் மனிதப் பண்புகளை முழுமைப்படுத்திக் காட்டுவதில் தான் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மேலும் ஒரு படைப்பாளியின் மிகப்பெரிய சாதனை என்னவெனில் வாசகர்களின் மனதை கவரக்கூடிய வகையிலும் பாத்திரமாந்தர்களை

அமைப்பதாகும். இவ்வடிப்படையிலேயே சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் படைப்புகளில் மாந்தர், மாந்தர் இயல்புகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் வழி உடல் உறுப்புகள் ஆகியனவற்றை மையமாகக் கொண்டு உவமைகளைப் படைத்துள்ளார் என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

மாந்தர் குறித்த உவமைகளுள் குழந்தை, பெண், ஆண் ஆகியோரைக் குறித்து உவமைகள் கையாளப் பெறுகின்றன. மாந்தர் இயல்புகளுள் மரத்துப்போதல், கலக்கம் அடைதல், கிலி அடைதல், பித்துப் பிடித்தல் என்பன உவமைகளால் விளக்கப்படுகின்றன. ஆடைகளுள் வேட்டியும் சட்டையும் உவமைகளில் இடம் பெறுகின்றன. உடல் உறுப்புகளுள் கண், கழுத்து, வாய், தொந்தி, நெஞ்சு, வயிறு, உள்ளங்கால், உச்சந்தலை போன்றன உவமைகளால் விளக்கம் பெறுகின்றன.

குழந்தை பற்றிய உவமைகள்

குழந்தை பிறத்தல், குழந்தையின் நிறம் ஆகியன உவமைகள் மூலம் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. புகையையும் கருவையும் மறைக்க முடியாது என்பர். கருவில் வளர்ந்த குழந்தை, பிரசவத்தின் போது பிறத்தலை கருத்தமேகம் மறைப்பொழிதலுக்கு உவமை காட்டப்பட்டுள்ளது. செல்லாயிக்கு பிரசவவலி ஏற்பட அதைக்கண்ட சரசு, “கருத்தமேகம் பேஞ்சிதான் ஆவணும். அதுமேரி வளர்ந்த புள்ளயும் பொறந்துதான் ஆவணும்”⁴⁸ எனக் கூறுவதன் மூலம் உவமைப்படுத்துகின்றார்.

பொதுவாக எல்லோருக்கும் கொழுகொழுவென்று சிவப்பாக இருக்கும் குழந்தைகளை மிகவும் பிடிக்கும். செல்லாயிக்குப் பிறந்த குழந்தையின் நிற அழகினையும் உடல் அழகினையும், “புள்ள வெங்கலக்கட நாயக்கம்மேரி வெள்ள வெளேருன்னு கொழுகொழுன்னு இருக்கு”⁴⁹ என்ற நாவம்மாளின் கூற்றின் மூலம் உவமை கூறுகின்றார். வெங்கலக் கடையில் பாத்திரங்கள் வெண்மையாக ஒளிர்வதைப் போன்றும், நாயக்க இனத்தவர் வெண்மையாக இருப்பதைப் போன்றும் குழந்தை இருப்பதை உவமைப்படுத்தும் திறன் படைப்பாளரின் பரந்துபட்ட அறிவை புலப்படுத்துகிறது.

பெண் பற்றிய உவமைகள்

பெண்ணின் சிவந்த நிறத்தினையும் சிறந்த அழகினையும் குத்துவிளக்கிற்கு உவமைப்படுத்துகின்றார். **“பொண்ணுவ மூணும் வெளக்கி வச்ச குத்து வெளக்குமேரி செக்கச் செவேலுன்னு இருக்குதுவ”**⁵⁰ என அளம் புதினத்தில் கணேசனின் மகள்களை ஊர் பொதுமக்கள் புகழ்ந்து பேசுவதன் மூலம் அறியலாம்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஒருபொருளைக் கொண்டே உவமை கூறும் பொழுது அவ்வாறு கூறும் அப்பொருள் உவமானத்தோடு பொருந்திவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு, **“உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்”**⁵¹ எனும் தொல்காப்பியரின் கருத்துப்படி படைப்பாளர் உவமானமும் பொருளும் தம்முள் ஒத்து அமையும்படி படைத்துள்ளார்.

அழகிலும் அலங்காரத்திலும் சிறந்து விளங்கிய அம்மன் சிலையையும், மதிப்புமிக்கத் தங்கச்சிலையையும் பெண்ணுக்கு உவமைப்படுத்துகின்றார்.

“அம்மஞ்செலயாட்டம் இருந்த எம்பொண்ணு”⁵²

“செப்புச்செல மேரியிருந்த யாந்தங்கமே”⁵³ என்று செல்லாயி தன்மகளை பெருமையோடு பேசுவதன் மூலம் புலப்படுத்துகிறார்.

மணமேடையில் அமர்ந்த பெண்ணின் அழகையும் நீலக்கடலையும் போற்றாதாரும் வருணிக்காதாரும் எவருமில்ர். மாணிக்கம் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் சென்ற போது அவன் கண்களுக்கு, **“மணமேடையில் உட்கார்ந்திருக்கும் புதுப் பெண்ணைப்போல் கடல் அழகாகயிருப்பதாய் தோன்றியது”**⁵⁴ எனக் கூறுவதன் மூலம் கடலை பெண்ணுக்கு உவமை காட்டுகின்றார்.

இளமையும் முதுமையும் எல்லார்க்கும் பொதுவானது அம்முதுமையை இளம்பெண்ணுடன் ஒப்பிட்டு உவமை கூறுகின்றார். செல்லாயிக்கு பேறுகால மருந்து அரைக்கச் சென்ற கிழவியைப் பார்த்து, சரசு **“கெழவிக்கு இன்னமும் கொமரின்னுதான் நெனப்பு போலருக்கு”**⁵⁵ எனக் கிண்டல் செய்வதன் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார்.

மேலும் வீட்டுக்கருகில் கிடந்த கொள்ளிக்கட்டையை கையில் எடுத்த செல்லாயியைப் பார்த்த தங்கத்தாச்சி தன் வீட்டிற்குத் தான் நெருப்பு வைக்க

வந்துள்ளாள் என மாணிக்கத்திடம் போட்டுக் கொடுக்க, செல்லாயி மறுக்கிறாள். உடனே மாணிக்கம், “பச்சத்தேவுடியா பாயயே பாத்ததுல்லங்குற மேரியில்ல செய்யிறதையும் செஞ்சுட்டு அடிச்சி சாதிக்கிறா”⁵⁶ என வசை பாடுகின்றான். செய்த தவறைச் செய்யவில்லை எனச் சாதிக்கும இயல்புடையோருக்கு வேசியை உவமை காட்டுகின்றார்.

இங்கு “உலக வழக்கில் இகழ்ந்ததெனக் கருதப்பெறும் பொருளை உவமையாக எடுத்தாள வேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரிடும் பொழுது அதன்கண் அமைந்த உயர்ந்த தன்மையினையே ஒப்புமையாகக் கொண்டு உயர்ந்த குறிப்புப்பட உவமம் செய்தல் வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.”⁵⁷ என்று ந.சுப்புரெட்டியார் கூறுவதற்கேற்ப சு.தமிழ்ச்செல்வி உவமை கூறும் விதம் சுட்டத்தக்கதாகும்.

மேலும் தந்தை வழி உறவுகளைப் பங்காளி என்பர். சொத்துரிமையைப் பங்கிட வந்தவர்களை இச்சொல்லால் சுட்டுவர். இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உறவுபாராட்டி மகிழ்வர். இவர்களுள் எவரேனும் ஒருவரிடம் பகை வந்துவிடின் அது தொடர்ச்சங்கிலி போலப் பிற உறவுகளையும் பாதிக்கும். தமிழர்களின் உறவுநிலைகளை இதனால் உணரலாம்.

மேலும் பல வரிகளில் கூறவேண்டிய செய்திகளை ஓரிரு சொற்களில் விளக்கும் ஆற்றலை எண்ணுகையில் உவமை குறித்துக் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடும், “செறிவும் பொருளழுத்தமும் சிறக்கப்பனையும் பொருள் ஒப்பீட்டுத் திறனாகிய உருவகத்திலும் உயர்ந்தது உவமை; ஏனெனில் உவமை பொருளைத் தெளிவாக விளக்கிப் புலப்படுத்தும் திறத்தால், உணர்ச்சி, காட்சி, வண்ணம், வடிவம், தொழில் ஆகியவற்றை அணிநலச் சிறப்புடன் வெளிப்படுத்துவது எதனையும் அழகின் வடிவாகவே சமைத்தளிக்கும் ஆற்றல்மிக்கது.”⁵⁸ என்ற கருத்துகள் நினைவில் கொள்ள வேண்டுவனவாகும்.

அடுத்தடுத்து பெண்குழந்தைகளைப் பெற்ற ராசாம்பாள் கடைசியாக ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். ஆண் குழந்தைப் பிறப்பதனை அரியதாகவும் பெருமையாகவும் கருதிய சுந்தரராமபாள் “கல்லுல நெல்லு மொளச்சமேரி ஒரு ஆம்புளப்புள்ள பொறந்துருக்குறான்”⁵⁹ என்று கல்லையும் நெல்லையும் காட்டி உவமை கூறுகின்றார். கல்லில் நெல் விளையாது, இருந்தும் கூறக் காரணம்

நடவாத ஒன்று நடந்தால் அது அதிசயிக்கத்தக்கதாகும். இதன் மூலம் ஆண் குழந்தைக்குச் சமுதாயம் தந்த முதன்மைத்துவம் புலனாகின்றது.

மாந்தர் இயல்புகள்

“எல்லா எழுத்தாளர்களிடமும் இலக்கிய ரீதியான பலவீனங்கள் உள்ளன. எழுத்தாளனுக்கு நேர்மையும் அறிவுரீதியான வாய்மையும் அவசியம் என்று கருதுகிறேன். ஒரு ஸ்பரிசத்தை, உணர்ச்சியை, கனவை, சவாலை கற்பனை செய்கின்ற அகப்பரிமாணம் அவசியம்.”⁶⁰ என்ற நா.தர்மராசனின் இக்கூற்றிற்கு ஏற்பவே சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினத்தில் மாந்தர் இயல்புகள் குறித்த உவமைகள் அமைகின்றன எனலாம்.

கலக்கமடைதல், மரத்துப்போதல், கிலிபிடித்தல், பித்துப்பிடித்தல் போன்ற நிலைகளை சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் படைப்புகளில் உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவை முறையே மனம் வருந்தி நின்றல், உணர்வற்றிருத்தல், அஞ்சுதல், அறிவற்றிருத்தல் ஆகிய பண்புகளை விளக்கி நிற்கின்றன.

சாமுவேலுவால் தனித்துவிடப்பட்ட சமுத்திரவல்லி வாழ்வை வெறுத்து, மனம் வெறுத்து உணர்வற்ற நிலையில் பேச, அதைக் கண்ட தங்கலட்சுமி, “யாண்டி... மரத்துப் போனமேரி பேசுற”⁶¹ என்கிறாள் ‘மரத்துப் போதல்’ என்பது சிந்தனையை வேறு இடத்தில் செலுத்தி நின்றலை இது உணர்த்தும். மேலும் மனம் வெறுத்த சமுத்திரவல்லி தங்கலட்சுமியிடம், “கடைசிவரைக்கிம் கொழப்பக் கடலாட்டம் கலங்கித்தான் நிக்கப் போறன்”⁶² எனக் கூறுவதன் மூலம் வாழ்வை கலங்கிய கடலுக்கு உவமைப்படுத்துகின்றார்.

“உவமை கவிஞனின் ஒண்மையை உணர்த்தும் உரைகல்”⁶³ என்று மது.ச.விமலானந்தன் கூறுவதற்கு ஒப்ப சு.தமிழ்ச்செல்வி சிறந்த உவமைகளைப் படைத்துத் தம் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகின்றார் எனலாம்.

மனதளவில் பயந்து போயிருத்தலை ‘கிலிபிடித்தல்’ என்ற சொல்லால் உவமைப்படுத்துகின்றார். காணாமல் போன சாமுவேல் பல வருடங்களாகத் திரும்பி வராததால் நாட்டார், சமுத்திரவல்லியை அருள்தாசுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். தற்போது மேலும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான பின் சாமுவேல் திரும்பி வந்துவிட்டான் அதைக் கேள்விப்பட்ட நாட்டார், “சாமுவேல் திரும்பி வந்ததிலிருந்த

கிலி பிடித்தவரைப் போல இருந்தார்”⁶⁴ எனக் கூறுகின்றார். மேலும் “ஒரு பொருளை வேறொன்றினோடு ஏதேனும் ஒருவகையில் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதுதான் உவமை”⁶⁵ என்று எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவார். இங்கு ஒரு மனிதனைப் பிறிதொரு செயலோடு ஒப்பிடுவதன் நோக்கம் பொருளைப் புரிந்து கொள்வதற்கே எனலாம்.

வறுமையால் வாடிய சேது, சேர்வையிடம் தான்பட்ட கடனை தன் மாடுகளை விற்றாவது அடைத்துவிடலாம் என எண்ணுகின்றான். ஆனால் திடீரென்று சேர்வையின் சூழ்ச்சியால் மாடுகள் காணாமல் போக, “விடாப் பிடியாய் பித்துப்பிடித்தவனைப் போல் தன் மாடுகளைத் தேடிய இடத்திலெல்லாம் மறுபடியும் மறுபடியும் தேடிக் கொண்டிருந்தார்”⁶⁶ என சேதுவின் செயலை அறிவற்றத் தன்மைக்கு உவமைப்படுத்துகின்றார். இக்கூற்று ஏக்கத்தையும் வறுமையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது எனலாம்.

மனித உடல் உறுப்புகள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் சான்றுகள் கொண்டு நோக்கும் போது பெண்களின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை நன்னிமித்தக் குறிகளாக சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் ஆண்களின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை நன்னிமித்தங்களாகக் கொண்டதற்கு சான்றுகள் ஏதுமில்லை. ஆனால் சு.தமிழ்ச்செல்வி ஆண் பெண் என்ற இருபாலரது உடலுறுப்புகளான கண், கழுத்து, தொந்தி, நெஞ்சு, வயிறு, உள்ளங்கால், உச்சந்தலை போன்றவற்றை உவமைகளாக்கி சான்றுகளாக காட்டியுள்ளார்.

உதாரணமாக, பசியால் கண்கள் அடைத்துக் கொள்வதை வெண்படலத்திற்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார். வெள்ளைச்சாமியால் கைவிடப்பட்ட கரிச்சா இரண்டு நாட்களாக உண்ணாமல் கண்ணடைத்து மயங்கிய நிலையில் இருந்தாள். அருகிலுள்ள கடையில் ஒரு சோடா வாங்கிக் குடித்தாள். அப்பொழுது, “கருவிழிக்கு மேலே படர்ந்த வெண்படலம் விலகுவதைப்போல உணர்ந்தாள்”⁶⁷ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

கழுத்தில் படர்ந்த வியர்வையை முத்துக்களுக்கு உவமைப்படுத்தியுள்ளார். சாமுவேலுவின் திடீரென்ற அன்பின் அரவணைப்பில் சிக்கிய சமுத்திரவல்லியின்

“முகத்திலும் கழுத்திலும் முத்து முத்தாய்ப் பூத்திருந்த வியர்வையை தன் துண்டால் துடைத்துவிட்டான்”⁶⁸ என்கின்றார்.

நாற்றுநடும் போது வயதான மாமணியம்மா, இளம்பெண்களை பாடிக் கொண்டே வேலை செய்யச் சொல்ல, உடனே விசயகுமாரி, **“வாய வங்காளப் பொட்டியாட்டம் தொறந்துகிட்டுயார்கிட்ட சண்டைக்குப் போகச் சொல்றீங்க”⁶⁹** என்று கூறுகிறாள். வாய் அதிகம் பேசுதல் அளவிற் பெரியது என்பதைக் குறிக்க இவ்வுவமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

துணிகளை வெள்ளாவி வைத்து வெளுக்கப் பயன்படுவது, ‘வண்ணாஞ்சால்’ என்னும் மண்ணாலான பாத்திரமாகும். இதைத் தொந்திக்கு உவமையாக்கியுள்ளார். கட்டையாய் கன்னங்கரேலென்று மேல்சட்டை போடாமல் வயிற்றைக் காட்டிக் கொண்டு பரட்டைத் தலையோடு வந்து நின்ற வடிவாம்பாளைக் கண்ட சுப்பையன், **“வண்ணாஞ்சாலு கணக்கா தொப்பய மின்னாடி தள்ளிக்கிட்டு நிக்கி”⁷⁰** என்கிறான். பலவிதமான அழுக்குகளை உள்ளடக்கிய வயிற்றை அழுக்கினை நீக்கும் வண்ணாஞ்சாலுக்கு உவமை கூறிய விதம் மாறுபட்ட சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும்.

படைப்பாக்க முயற்சிகளில் ஆண், பெண் என்ற பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் படைப்புகளை மதிப்பிடுவது பற்றி கருத்து வேறுபாடு உண்டு. ஆனாலும், இவ்விருவர் தம் இலக்கிய முயற்சிகளில் அடிப்படையான நுண்ணிய வேறுபாடுகள் தவிர்க்க முடியாமல் அமைந்துவிடுகிறது.

மேலும் மனித சமுதாயம் ஆண், பெண் என்ற இரு கட்டமைப்பைச் சேர்ந்தது. இருபாலருமே மனிதப் பிறவிக்குரிய பொதுவான பண்புகளைக் கொண்டவர்கள். எவ்வாறெனில் மனம், அறிவு, பேச்சுத்திறன், உடல்திறன், அனுபவத்திறனின் வளரும் திறன் ஆளுமை போன்றவை ஆணினத்தைப் போலவே பெண்ணினத்திற்கும் இயற்கை அளித்துள்ளது. ஆனால் பெண் இவ்வுலகில் பிறக்கும் பொழுதே அவளது இயல்பான உணர்வுகள், தனித்தன்மைகள் வளர்ந்துவிடுவதற்கான காரணிகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. தாய் அவளுடைய குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும் போது, மாற்றானின் உடைமை என அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் பால் கொடுக்கிறாள். இதிலிருந்தே பெண் பிறப்பின் குறிக்கோள் ஆணின் சார்பு என்ற கருத்துருவாக்கத்திற்கு அடித்தளமாக

அமைகின்றது. இதனால் தான் ஆண்மகனின் எந்தவொரு செயலும் ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் வரவேற்கப்படுகிறது. ஆனால் பெண் சிறுமியாக இருக்கும்போதே அந்நியமாக்கப்பட்டு தனிமைப்படுத்த கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறாள். இது காலங்காலமாக சமய மரபுகள் மற்றும் பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஆணினத்திற்குச் சாதகமான சூழலாகும்.

இச்சூழல் இலக்கியத்திலும் வெளிப்படுகிறது. பெண் படைப்புகளை ஒப்பிடும் போது இதில் மிகவும் குறைவு, இதற்கான காரணத்தை புரிந்து கொள்வது மிக எளிது. அதாவது இலக்கியங்களிலும் போராட்டங்களிலும் புரட்சிகளிலும் பெண்கள் அதிகமாக கலந்து கொண்ட பொழுதும் பொதுவாக இலக்கியம் படைத்தலும், வரலாறு எழுதுதலும் கூட மரபு வழியாக ஆண்களுக்கே உரிய செயல்களாக வந்துள்ளன. தற்காலத்தில் பெண்கள் அப்படைப்புகளுக்கு இணையான படைப்பாளிகளாக வெளிப்பட்டுள்ளனர். தங்களது அனுபவங்களை இலக்கியங்களில் பதிவு செய்ய அவர்கள் தவறவில்லை. இவ்வடிப்படையில் படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி சிறந்த சான்றாவார். தம்முடைய தான் சார்ந்த பெண்ணினத்தின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை தன் கதை மாந்தர்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சான்றாக ‘கீதாரி’ ‘மாணிக்கம்’ புதினங்களில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகளைக் கூறலாம்.

ஒரு பைத்தியத்திற்கு மகளாகப் பிறந்து அனாதையாகி கடைசியாக வெள்ளைச்சாமியின் ஆதரவில் வாழும் கரிச்சாவிற்ரு மாதவிலக்கினால் வயிற்றுவலி உண்டாயிற்று. அப்பொழுது தனது நிலையை எண்ணிய கரிச்சாவிற்ரு “நெஞ்சில் சுள்ளென்று நெருப்பு சுடுவது போல வலித்தது”⁷¹ எனக்கூறி அவளின் நெஞ்ச வேதனையை நெருப்பிற்கு உவமை கூறுகின்றார்.

மேலும் புகுந்த வீட்டாரால் நடத்தை சரியில்லாதவள் எனக் கூறி துரத்தப்பட்ட செல்லாயி நேராக மாரியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்றாள். மாரியம்மனைக் கண்டதும், “தேக்கி வைத்திருந்த தண்ணீர் உடைப்பெடுத்து ஓடுவதைப்போல் நெஞ்சிலிருந்த ஆத்திரமெல்லாம் பொங்கி அழுகையாய் வெடித்தது”⁷² என்று கூறி நெஞ்சம் நினைவுகளின் சேமிப்புக் கிடங்கு, அந்நினைவு விரைவாகத் ‘தண்ணீர் உடைப்பெடுத்து ஓடுவது போல’ வெளிப்பட்டது என்று உவமைப்படுத்துவது நயமானதாகும். இவ்வுவமை ஆத்திரத்தையும், அழுகையையும்

படிப்போரின் மனக்கண்முன் நிலைநிறுத்துகின்றது. இங்கு உவமையின் பயன்குறித்து இளம்பூரணர், “இதனாற்பயன் என்னை மதிப்பதோவெனின் புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும்.”⁷³ என்று கூறியது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

நிறைமாத கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் வயிற்றைப் பானைக்கு உவமை காட்டுகின்றார். ‘கீதாரி’ புதினத்தில் நிறைமாத கர்ப்பிணியான ஒரு பைத்தியக்காரப் பெண் வயிறு தெரியும்படி இருளாயியின் வீட்டுக்கு முன் வந்து நின்றாள். அவளுடைய, “உப்பிக் கொண்டிருந்த வயிறு பானையைப் போல் முன்னே தள்ளிக் கொண்டிருந்தது”⁷⁴ என்றும் “நிறைமாத கர்ப்பிணியாயிருக்கும் பெண்ணின் வயிற்றைப் போல் உப்பியிருந்தது கதிர் தோகை”⁷⁵ என்று வடிவாம்பாள் தன் வயலில் விளைந்திருந்த நெற்கதிர்களைப் பார்த்துக் கூறுவதன் மூலமும் அறியலாம்.

பத்து மாதத்திற்குப் பின் குழந்தை, அறுவடைக்குப் பின் கதிர்மணிகள் என்ற செய்தியினை மறைத்துக் கூறும் விதம் வியந்து போற்றக்குரியதாகும். பொருத்தமான ஒரு நிகழ்விற்குப் பொருத்துமான உவமை கூறுவதனால், “இலக்கியத்திற்கு இன்றியமையாததும் பல்வகைப் பொருளணிகளின் தோற்றங்களனாயமைவதும் உவமையாகும்.”⁷⁶ என்ற ச.வே.சுப்பிரமணியன் கூற்று சு.தமிழ்ச்செல்வியின் உவமைகளுக்குப் பொருத்தமானதே எனக் கூறலாம்.

மனதில் ஏற்படும் மாற்றங்களை முகமும் பிற உறுப்புகளும் புலப்படுத்தும். சாமுவேலுக்கு ஏற்பட்ட காதல் உணர்வால், “சமுத்திரவல்லியை நினைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் அவனுக்கு உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை சில்லிப்புத் தட்டுவதைப் போல”⁷⁷ இருந்தது எனக் கூறுவார். இங்கு, சில்லிப்பு என்பது பூரிப்பு, மகிழ்வு என்ற பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

மொழியின் ஒரு கூறான உரைநடையில் உவமை போன்ற அணிகள் இடம்பெறுவதனை நோக்குகையில் இ.சுந்தரமூர்த்தி கூறும், “மொழி வரலாற்றில் அணிகள் பிறந்து வளர்ந்து பல்வேறு கிளைகளாகப் பெருகி வளர்ந்துள்ள வரலாறும் ஒரு தனிக்கூறாம்.”⁷⁸ என்ற கூற்று ஏற்புடையதே என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

ஊர்வன பற்றிய உவமைகள்

விலங்கு நிலையிலிருந்து மனிதனாக பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் இயற்கையின் ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தான். மற்றும் இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கண்டு பயந்ததன் காரணமாக இயற்கையையே கடவுளாக எண்ணி காணிக்கைகள் தருவதன் மூலம் சீற்றத்தை தடுக்கலாம் என நம்பி இயற்கையை வழிபட்டான். இயற்கையின் கூறுகளான பறவைகள், விலங்குகள் இவற்றோடு கொண்ட தொடர்பால் அவற்றின் மீது நம்பிக்கை கொண்டான்.

குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, கலித்தொகை போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் இதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. எவ்வாறெனில் காக்கை, கருடன், கூகை போன்ற பறவைகளை மனிதனது வலது, இடது புறங்களில் பறப்பதை வைத்து நல்ல தீய சகுனங்களாக எண்ணினான். இவை போலவே பல்லி, ஒந்தி, யானை, நரி, குதிரை, பன்றி போன்ற விலங்குகளையும் தம் நம்பிக்கையோடு தொடர்புபடுத்தினான். பல்லி இவற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றது. காலமாற்றத்தில் இலக்கிய வகை மாற்றத்தில் பறவைகளும் விலங்குகளும் நவீன இலக்கியமான புதினத்தில் உவமையாக கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளான ஆறுகாட்டுத்துறை, அளம், கீதாரி, மாணிக்கம், கற்றாழை போன்ற புதினங்களிலிருந்து சான்றுகளைக் கூறலாம். இவற்றில் அட்டை, பாம்பு, தலைப்பேன் போன்ற ஊர்வனவற்றையும் பயன்படுத்தி உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார்.

ஒன்றையொன்று பிரிக்க இயலாத நிலையில் நெருங்கியிருத்தலை விளக்க, சமுத்திரவல்லியின் குழந்தை, “தங்கலெட்சுமியின் கழுத்தை கட்டிக் கொண்டு முதுகோடு அட்டைபோல ஒட்டிக்கொள்ளும்”⁷⁹ என குழந்தையின் அன்புப் பிடியை அட்டைக்கு உவமை காட்டி விளக்குகின்றார்.

அடிமனதில் வஞ்சக எண்ணத்தைத் தேக்கி வைத்திருப்பதனை விளக்கிட பாம்பை உவமைப்படுத்துகிறார். சாமுவேல் தன் மனைவியை அருள்தாசு திருமணம் செய்து கொண்டதால் தன் வாழ்வு சீரழிந்து விட்டதாக எண்ணி, அவனைக் கொல்ல, “அடிபட்ட பாம்பு அடிப்பல்லில் விஷத்தை தேக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப்போல இருந்தான்”⁸⁰ என உவமைப்படுத்துகின்றார். இவ்வுவமை மனிதனின் வஞ்சக உணர்வை உணர்த்துகின்றது.

‘தலைப்பேன்’ வடிவினை விளக்கிட உண்பொருளான மொச்சைக் கொட்டையினை உவமை காட்டுகின்றார். வடிவாம்பாள் தம் அம்மாவிடம் தலையிலுள்ள பேன்களைப் பார்த்து, “தலைப்பேன்கள் மொச்சக் கொட்ட மொச்சக் கொட்டயாட்டம் இருக்கே”⁸¹ என்பதால் அறியலாம்.

எளிய செய்தியைக் கூட எல்லார்க்கும் விளங்கும் வகையில் உவமை தோன்றக் கூறும் திறத்தினை நோக்குகையில், “அலங்காரங்களுள் முதன்மையானது உவமை என்றும் சமஸ்கிருத முதல் இலக்கியமான வேதத்திலேயே உவமை ஆளப்படுவது வியப்பில்லை.”⁸² என்றே கூறத் தோன்றுகின்றது.

பறப்பன குறித்த உவமைகள்

பச்சைக்கிளி, கோழி, காக்கை போன்ற பறப்பனவற்றையும் உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

கண்களுக்கும் மனதிற்கும் இனிமையையும் மகிழ்ச்சியினையும் தருவது பச்சைக்கிளியாகும். இக்கிளியை அழகிய பெண்ணுக்கு உவமை காட்டுகின்றார். ‘கீதாரி’ புதினத்தில் கருப்பையா, விதவையான தனது மருமகளை தன் சொந்த ஊருக்கு அழைத்துவரக் காரணம், “பச்சைக்கிளியாட்டம் இருக்குது. இந்தப் பொண்ணவுட்டுட்டு வர மனசில்லஇவளை எப்படியாவது தம் இரண்டாவது மகனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்து விடவேண்டும்”⁸³ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

ஒன்றைக் கற்றலின் பல நிலைகளில் செயல்வழிக் கற்றல் மிகச் சிறப்புடையதாகும். அச்செயல்வழிக் கற்றலை, கடலில் மீன் பிடிக்கும் மாணிக்கம், “கோழி தன் குஞ்சுகளுக்கு குப்பையைக் கிளறக் கற்றுத் தருவது போல”⁸⁴ இக்கடலன்னை தன் பிள்ளைகளுக்கு இயல்பாகவே அனைத்தையும் கற்றுத் தருவாள் எனக் கூறுவதன் மூலம் கோழியை உவமைப்படுத்துகிறார். கோழியை கடலுக்கு உவமை காட்டிய கற்பனைநயம் பாராட்டத்தக்கதாகும். கடல், தன்னிடம் வருவோர்க்குத் தானாக எதையும் கற்றுத் தருவதில்லை என்பதும் கடலிடம் வருவோரின் முயற்சியே இங்கு கடல் கற்றுத் தரும் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொருளற்றும் வரன்முறையற்றும் பேசுதலை, அண்டங்காக்கைக்கு உவமைப்படுத்துகிறார். கடலுக்குள் யாரும் மீன் பிடிக்கச் செல்லாத போது நீயும்

அப்பாவும் மட்டும் ஏன் மீன் பிடிக்கச் செல்கிறீர்கள்? எனப் புலம்பிய செல்லாயியைப் பார்த்து நாஞ்சி, “யாங் கரயிற அண்டங்காக்காயாட்டம்?”⁸⁵ எனக் கடிந்து கொண்டதன் மூலம் உவமைப்படுத்துகின்றார்.

விலங்குகள் குறித்த உவமைகள்

மான், கன்று, எருமை, காளை, பூனை, நாய், ஆடு போன்ற விலங்குகளையும் உவமைப் பொருளாகக் கையாண்டுள்ளார்.

கட்டிட வேலை நடக்கும் இடத்தில் கேலியும் கிண்டலும் செய்யும் சித்தாளர்களின் மத்தியில் மாட்டிக் கொண்ட மாரிமுத்து, காட்டெருமக் கூட்டத்துக்குள்ள மாட்டுன மான் கணக்கா நான் தனியா மாட்டிக் கிட்டேன்ல.”⁸⁶ எனக் கமலத்திடம் சொல்வதன் மூலம் உவமைப்படுத்துகின்றார். இங்கு வலியோருக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்ட எளியோரின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். இதில் வலியோர்க்கு உவமையாகக் காட்டெருமையும் எளியோர்க்கு உவமையாக மாணும் காட்டப்பட்டிருப்பது நயமுடையதாக விளங்குகின்றது.

பெண்டிரின் நிலைமையினை விளக்கவும் பொருள் புரியாது புரிந்தது போல் தலையாட்டுதலைப் புலப்படுத்தவும், பெருமாள் கோயில் மாட்டினை உவமை காட்டுகின்றார். ராமாயி தன், “கணவன் சொல்லுவதற்கெல்லாம் பெருமாள் கோயில் மாடுபோல தலையாட்டினாள்”⁸⁷ என்று கணவன் என்ன சொன்னாலும் சரிசரியென்று தலையாட்டும் பெண்ணை பெருமாள் கோயில் மாட்டுக்கு உவமைப்படுத்துகின்றார்.

நலிந்தமாடு வலுப்பெற்ற நிலையினை, கருவாட்டோடு உவமை காட்டிப் புலப்படுத்துகின்றார். செல்லாயி வீட்டுக்குப் புதிதாக வந்த நோஞ்சான்மாடு மூன்று மாதத்தில் கொழு கொழுவென்று வளர்ந்தது. இதைக் கண்ட செல்லாயி, “காஞ்ச கருவாடாட்டம் வந்த எரும, மூணை மாசத்திலே எப்படி கொழுகொழுன்னு ஆயிட்டு பாரேன்.”⁸⁸ என்று தன் மகளிடம் கூறுவதன் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார்.

காதலனைக் காணாத காதலியின் பரிதவிப்பை காளையைக் காணாத பசுவின் பரிதவிப்போடு ஒப்பிட்டு உவமை காட்டுவார். சாமுவேலைக் காணாத சமுத்திரவல்லியின் தவிப்பு, “காளையைக் காணாத இளம்பசுவின் பரிதவிப்பாக இருந்தது அவளுடைய தவிப்பு”⁸⁹ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

பூனை நடக்கும் போது அதன் கால்கள் ஒலியை எழுப்பாது. பிறர் அறியாமலும் கவனிக்காமலும் நடந்து வருவதைக் குறிக்கப் பூனையை உவமையாகக் கூறுகின்றார். தன் கூட்டாளிகளோடு யாருக்கும் தெரியாமல் ‘கூழக்கிடா’யின் கறியை சமைத்து உண்ணும் செல்வராசுவைப் பிடிக்க மணிமேகலை, “பூனையைப் போல மெதுவாக அடிமேல் அடிவைத்து கதவோரமாக போய் நின்று கொண்டாள்.”⁹⁰ என்று பூனையின் நடையை உவமை காட்டுகின்றார்.

குட்டிகளை ஈன்ற பூனை அவைகளை விட்டுப்பிரியாமல் அங்கேயேச் சுற்றிச் சுற்றி வரும், இச்செயல் அதன் மனவோட்டத்தை வெளிக்காட்டும். அறைக்குள் பிரசவித்திருந்த தன் மகள் செல்லாயியைக் காணும் ஆவலில் சுக்குரு, “குட்டிபோட்ட பூனையைப் போல வெளியே அங்குமிங்கும் கிடந்து தவியாய் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.”⁹¹ எனக்கூறி மனத்தின் தவிப்பினைப் புலப்படுத்தப் பூனையின் செயலினை உவமை காட்டுகின்றார்.

மான் குட்டியின் துள்ளலை கவலையற்ற மனத்திற்கும் மகிழ்வான மனத்திற்கும் உவமை காட்டுவார். ராமய்யாவின் பெரியப்பாவைப் போல் தன் தந்தையும் கப்பலேறி வெளிநாட்டுக்குச் செல்வார், நம் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்து விடும் என்ற எண்ணத்தில் வடிவாம்பாள் ஒரு, “மான்குட்டியைப் போல சந்தோஷமாய் ஆடித் திரிந்தாள்”⁹² என்று உவமை படைக்கின்றார்.

புலால் உண்ணும் விலங்குகள் நாவினைத் தொங்க விட்டுச் செல்லும். இவ்வியல்பு நாய்க்கும் பொருந்தும். ஏங்கித் தவித்தலையும் எதிர்பார்த்து நின்றலையும் புலப்படுத்த நாயின் நாக்கை உவமைப்படுத்துகின்றார். ‘அளம்’ புதினத்தில் வீட்டு வைக்கோலையே தின்ற மாடுகள் தரிசு நிலத்தில் மேயாமல் நிற்பதைக் கண்ட சுந்தரரம்பாள், “நாயிமேரி நாக்கத் தொங்கப் போட்டுக்கிட்டு”⁹³ என்று மீனாட்சி கிழவியிடம் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

எவ்விதக் காரணமோ பொருளோ இன்றி எதற்கெடுத்தாலும் தலையை ஆட்டும் செம்மறியாட்டினை வெள்ளைச்சாமிக்கு உவமைப்படுத்துகிறார்.

இராமு கீதாரி தான் தம் மகள் வீட்டுக்குச் சென்ற பின் கரிச்சாவையும் ஆடுகளையும் நீ தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூற, அதைக் கேட்ட

வெள்ளைச்சாமி, “கலங்கிய கண்களுடன் எல்லாவற்றிற்கும் செம்மறியாடுபோல தலையாட்டிக் கொண்டு நின்றான்”⁹⁴ என உவமை கூறுகின்றார்.

மேலும் வெள்ளைச்சாமி இரவு நேரத்தில் தோப்பிற்குள் நடந்து வந்தபோது, “(ஆட்டின் கருத்த) கருக்குட்டிகளெல்லாம் பேய்கள் உட்கார்ந்திருப்பது போலத் தெரிந்தன.”⁹⁵ என ஆட்டுக்குட்டியின் கரிய நிறத்தினைப் பேய்க்கு உவமை காட்டுகின்றார்.

கடல்சார் கூறுகளும் உவமைகளும்

தமிழகத்தின் பழந்தமிழ் சமுதாயங்களில் மீனவச் சமுதாயம் ஒன்றாகும். இவர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் நெய்தல் நில மக்களாகச் சுட்டுகின்றன. தென்னக குலங்களையும், குடிகளையும் தொகுக்கும் எட்கர் தர்சன் (Edgar Thurston) மீனவர் சமுதாயத்தின் தொழில் தொடர்புடைய பல்வேறு நிலைகளையும் மீனவர்களில் காணப்படும் பிரிவுகளையும் இயற்கைச் சூழல் மீனவர்கள் வாழ்வில் பங்காற்றும் பாங்கினையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

படைப்பாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் ஆறுகாட்டுத்துறை, அளம், மாணிக்கம் ஆகிய புதினங்களில் கடல்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தம் கதை ஓட்டத்திற்கு ஏதுவாக பதிவு செய்துள்ளார். எவ்வாறெனில் இறால், மிதப்புக்கட்டை, மீன், கருவாடு போன்ற கடற்பொருள்களையும் உவமைப்படுத்தியுள்ளார்.

இறால் மீனின் மேற்பரப்பில் காணலாகும் ஒளியை பளிங்கிற்கும், மின்மினிப்பூச்சிகளுக்கும் உவமை காட்டுகின்றார். மாணிக்கம் தன் கூட்டாளிகளோடு சேர்ந்து பிடித்து வந்த இறால்களை குவித்து வைத்திருந்தான். அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு, “இறால்கள் பளிங்குபோல் ஒளி வீசியது” “கண்ணாடிப் பூச்சிகள் போல் மின்னின”⁹⁶ எனக் கூறுகின்றார். இங்கு கண்ணாடிப்பூச்சி என்பது மின்மினிப்பூச்சியைக் குறிக்கும்.

மீன் வகைகளில் விலை உயர்ந்தது இறால் மீன்களாகும். வலையில் விழும் இறாலைப் பணத்தோடு ஒப்பிட்டு உவமை கூறுகின்றார். மாணிக்கம் மீன் பிடிக்கச் செல்லலாம் என்று கூறும் பொழுதெல்லாம் நாஞ்சி, “வலையில் இறால் விழுவது பணம் விழுவது போல என்று சொல்லுவான்”⁹⁷ இதன் மூலம் இறாலின் மதிப்பினை உணரலாம்.

ஆபத்துக் காலத்தில் உதவும் மிதப்புக் கட்டைகளை ரொட்டித் துண்டுகளுக்கு உவமைப்படுத்துகின்றார். மாணிக்கம் மீன் பிடிப்பதற்காகப் போட்டிருந்த வலையின், “மிதப்புக்கட்டைகள் வட்டமான மேரி ரொட்டிகளைப் போல கடல் நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தன”⁹⁸ என்பதனால் அறியலாம்.

மீன் வகைகளில் ‘சொறிதலை மீன்’ எப்போதும் வாயைத் திறந்தபடியே இருக்கும். மற்றவர் பேசுவதைத் தேவையின்றியும் பொருளற்றும் வாய் திறந்து ஆச்சரியத்துடன் வியப்படைதலை இம்மீனுக்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார். சாமுவேலின் பேச்சுக்கெல்லாம் தலையாட்டும் சமுத்திரவல்லியை தங்கலட்சுமி, “சொறிதலை மீனு கணக்கா அந்த அண்ணன் சொல்லுறத்துக்கெல்லாம் வாய் பொளக்க கொடாது.”⁹⁹ இனிமேல் உன் வழிக்கு அவரைக் கொண்டு வா எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

உப்பளத்து வெயிலில் வேலை பார்த்தால் ஒரே நாளில் உடம்பு கருத்துவிடும், எவ்வளவு தின்றாலும் உடம்பும் தேறாது. சுந்தரரம்பாள் உப்பளத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் எனக் கூறியபோது, வடிவரம்பாள் அதற்கு மறுப்பு தெரிவித்து, உன் உடம்பு, “கருவாடு போட்ட மனைப்போல வத்தலாகி விடும்.”¹⁰⁰ எனக் கூறுவதன் மூலம் கருவாட்டினை உவமை காட்டுகின்றார். இதன் மூலம் குருதியை உறிஞ்சும் உப்பளக் கொடுமையை உணர்த்துகின்றார்.

உண்பொருள்களும் உவமைகளும்

உலகில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் உணவு இன்றிமையாததாகும். இதுவே மனித வாழ்க்கைக்கும் உரியது. மனிதன் போதிய அளவு உணவு உட்கொள்வதன் மூலம் தன் எண்ணங்களுக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்கின்றான். அதற்குத் தேவையான ஆற்றலை உணவு அளிக்கிறது. எனவே மனிதகுலவரலாற்றில் மக்கள் உணவிற்கும் உணவுத் தொடர்பான செயல்களுக்கும் உணவிற்குப் பயன்படும் பொருள்களுக்கும் மிகுந்த மதிப்பளித்து வந்தனர். சிலவற்றை மருந்தாகவும் பயன்படுத்தினர். இந்நீண்டகால வழக்கத்தையே நவீன எழுத்தாளரான சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் படைப்புகளில் உவமையாக்கிப் படைக்கின்றார்.

கண்டங்கத்திரி, ஆட்டுக்கறி, மாங்கொட்டை முதலியவற்றுடன் பொதுவாகப் பயிர் என்பன போன்ற உண்பொருள்களையும் மையமாகக் கொண்டு உவமைகளைப் படைக்கின்றார்.

கண்டங்கத்திரியின் கசப்புத் தன்மையினை மனவிருப்பமின்மைக்கு உவமை காட்டுகின்றார். மணிமேகலைத் தம் கணவன் செல்வராசுவைப் பற்றி பிறரிடம் பேச விரும்பமாட்டாள். அதையும் மீறி யாராவது அவனைப் பற்றி விசாரித்தால், “கண்டங்கத்திரிக்காயை மென்று வாயில் அடக்கிக் கொண்டு பதில் சொல்வது போலத்தான் கசந்தபடி பதில் சொல்லுவாள்.”¹⁰¹ எனச் சுட்டுகின்றார்.

வாடியும் வதங்கியும் சோம்பலுடனும் சோர்வுடனும் உள்ள முகத்தினை அவித்த ஆட்டுக் கறிக்கும், தின்று போட்ட மாங்கொட்டைக்கும் உவமையாகக் கூறுகின்றார். இலுப்பைப்பூவை மிக அமைதியாக இடித்துக் கொண்டிருந்த சிவப்பியைப் பார்த்து சாம்பசிவத்தின் மூத்த மனைவி, “அவுச்ச ஆட்டுக்கறி சப்புன மாங்கொட்டை மேரியிருக்கு ஓம் முஞ்சி”¹⁰² எனக் கூறுவதன் மூலம் உவமைப் படைக்கின்றார்.

மேலும் “தொட்டதெல்லாம் பொன்னாவது போல் மாணிக்கம் வைத்த பயிரெல்லாம் விளைந்தது”¹⁰³ என மாணிக்கத்தின் நிலத்தில் விளைந்த பயிர்களை பொன்னுக்கு உவமையாகக் காட்டுகின்றார்.

மரப்பொருள்களும் உவமைகளும்

ஆதி மனிதனின் இருப்பிடம் மரங்கள் சூழ்ந்த காடாகும். ஆதி குடியிருப்பான பரண்வீடுகள் மரத்தின் மீது மரத்தால் அமைக்கப்பட்டன. அடிப்படை தேவைகளில் முதன்மையான உணவு கிடைத்தது. நாகரீக உலகத்திற்கு முந்தைய மக்களுக்கு தழை ஆடை கிடைத்தது. பின் நாகரீக சமயத்தில் ஆடை நெய்யும் மூலப் பொருளான பருத்தியைத் தந்தது. மரத்தின் அடியில் அமைந்த மன்றங்கள் ஊர்மக்கள் தம் சபையைக் கூட்டும் இடமாகவும், நீதி வழங்கும் நீதிமன்றமாகவும் திருவிழாக்கள் எடுக்கப்படும் பொது இடமாகவும் விளங்கின. இதற்கு சான்றாக மன்றப் பெண்ணை, ஆலமுற்றம், மன்ற வேம்பு என்ற தொடர்கள் இலக்கியத்தில் ஆளப்படுகின்றன. மேலும் தொன்மைச் சமூகத்தில் ஆவி நம்பிக்கை இருந்தது. இறந்தவர்களின் ஆவி குறிப்பிட்ட மரத்தில் சென்று உறைவதாக நம்பினர். இந்நம்பிக்கையே கால ஓட்டத்தில் தற்கால மனிதனுடைய சிந்தனைகளில்

பதிவானது. சு. தமிழ்ச்செல்வியும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. மரங்களிலிருந்து தயாரிக்கும் பொருட்களை தம் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்கின்றார். சான்றாக பனைமட்டை, பனம்பாளை, தென்னை ஓலை, தென்ன மரம், தென்னைக் குடுக்கை, பன்னாடை முதலிய மரப் பொருள்களைக் கொண்டு உவமைகளைக் காட்டுகின்றார்.

விடாமல் பேசிக்கொண்டே இருப்பவர்களை பனைமட்டையில் பெய்த மழைக்கு உவமையாகக் காட்டுகின்றார். தன் கணவனின் கொடுமை தாளாமல் புலம்பித் தவிக்கும் செல்லாயியைப் பார்த்து மாணிக்கம், “பனை மட்டையில் மழ் பேயிறமேரி நீ பாட்டுக்கு பொறபொறன்னு பேசிக்கிட்டுருக்கிறியே.”¹⁰⁴ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

தென்னை ஓலைகளினால் உண்டான ஒளிக்கற்றைகளைப் பெருமணலில் போட்ட கோலத்திற்கு உவமை காட்டுகின்றார். மணிமேகலை நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தான் நட்டுவைத்த தென்னை மரங்களைப் பார்க்க வாடியக்காட்டு தோப்புக்கு வருகிறாள், அங்கு நன்கு வளர்ந்திருந்த தென்னை மரத்தின் காட்சி, “தென்னை ஓலைகளின் இடைவெளியில் விழும் சிறிய ஒளிக்கற்றைகள் அப்பெருமணலில் கோலம் போட்டது போல் தெரிந்தது.”¹⁰⁵ என்பதனால் அறியலாம்.

தென்னை இளநீரின் கூட்டை, ‘குடுக்கை’ என்பர். பெயருக்கு ஒன்று கிடைத்தது என்ற பொருளை குடுக்கைக்கு உவமை காட்டுகின்றார். சுந்தராம்மாள் வேலைக்குச் செல்லும் போது, தாகத்திற்குத் தின்பதற்காக பள்ளக் கொல்லைக்குள் இறங்கி ‘கொம்மட்டி’ பழங்களைத் தேடினாள். ஒரே ஒரு பழம் மட்டுமே கிடைத்தது. அதைத் தம் மகளிடம் காட்டி, “தென்னங்குடுக்கக் கணக்கா இதைக் கெடந்திச்சி”¹⁰⁶ உவமை மூலம் காட்டுகின்றார்.

பன்னாடை என்பது தென்னை மரத்திலிருந்து கிடைக்கும் நாள்களால் பின்னப்பட்ட ஒரு பொருளாகும். இது சல்லடை போலத் துவாரங்களுடன் காணப்படும். வடிவாம்பாள் எண்ணெயில்லாம தன், “தலயெல்லாம் பன்னடயாட்டம் கெடக்கு”¹⁰⁷ என்று தன் தங்கையிடம் கூறுகின்றாள். இங்கு ‘பன்னாடை’யை ஒழுங்கற்ற சிக்கு விழுந்த தலைமுடியின் கோலத்திற்கு உவமை காட்டுகின்றார்.

படைப்பாளர், “கையாளும் உவமைகள் அவர்களின் அறிவு நுட்பத்திற்கும் புலமைத் திறனுக்கும் ஏற்ப அமைகின்றன. அவர்கள் கண்ணின் கூர்மை,

உள்ளத்தின் தெளிவு, கருத்தின் ஆழம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப உவமைகள் பல வடிவங்களைப் பெறுகின்றன. அவர்கள் வாழ்ந்த இடம், காலம் நாட்டின் தட்ப வெப்பநிலை ஆகியவற்றின் அடிச்சுவடு உவமைகளில் நன்கு பதிகின்றன.”¹⁰⁸ என்று மு.வை.அரவிந்தன் மொழிவது சு.தமிழ்ச்செல்வி காட்டும் உவமைகளுக்கு முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகத் திகழ்கின்றது.

புழங்கு பொருட்கள்

பண்ணெடுங்காலங்களுக்கு முன்னர் மனிதன் விலங்குகளோடு விலங்காக காட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். பின்னர் நாளடைவில் அவனது அறிவில் பல்வகையான கருவிகளை இயற்கையிலிருந்து (கல், மரம்) உற்பத்தி செய்து கொண்டான். பின்னர் அவன் வேட்டையாடியவற்றைச் சமைத்து உண்ண ஆரம்பித்தபோது அதற்கான பாத்திரங்களைச் செய்ய கற்றுக் கொண்டான். பல இடங்களில் அலைந்து திரிந்தவன் ஒரே இடத்தில் குடியேறிய போது படிப்படியாக தான் தங்குவதற்குக் குடில்கள் அமைத்துக் கற்றுக் கொண்டான்.

வேட்டையாடி உண்டு வந்தவன் விவசாயம் செய்ய கற்றுக் கொண்ட போது அதற்கான கருவிகளைச் செய்யக் கற்றுக் கொண்டான். இவ்வாறே மனிதன் தம் வாழ்வு நிலைகளில் படிப்படியாக பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டான். இதுவே தமிழ்ப்பண்பாட்டின் அடிப்படைக் கூறாகும்.

இதையே தம் பாத்திரங்களின் வாயிலாக சு.தமிழ்ச்செல்வி இலக்கிய உத்திகளில் ஒன்றான உவமையை திறம்படக் கையாண்டுள்ளார். சான்றாக, மண்சட்டி, அரிக்கேன் விளக்கு, தோசைக்கரண்டி, வில், ஈட்டி முதலிய பொருள்களையும் உவமைகாட்டப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பயிர்களில்லாத வயலின் நிலையை விளக்க மண் சட்டியை உவமைப்படுத்துகின்றார். இதனை ‘கிடை’க்கு விடும் ஆடுகளையெல்லாம் இரவில் வயலுக்குள் சென்று விடாதபடி பாதுகாப்பாக இரண்டிரண்டு பேராக ‘வட்டங்கட்டி’ காவல் காக்க வேண்டும். ஒரு வேலை கண்ணயர்ந்து தூங்கி விட்டால், “நக்கியெடுத்த மண்சட்டி போலல்லவா இருக்கும் வயல்”¹⁰⁹ என்று இராம கீதாரி கவனமாக இருந்தார் எனக் கூறி உவமைப்படுத்துகின்றார்.

மாலை நேரத்தில் சூரியன் மறைவதை அரிக்கேன் விளக்கின் ஒளியோடு ஒப்பிடுகிறார். இராமு கீதாரி தன் ஆடுகளைக் கொல்லையில் அடைக்கும் போது, “அரிக்கேன் விளக்கின் வெளிச்சத்திடம் தோற்றுப் போவது போல் சூரியன் மங்கிக் கொண்டு வந்தது”¹¹⁰ எனக் கூறுவது சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதிய நோக்கினைப் புலப்படுத்துவது போல அமைந்துள்ளது.

இவர் பெண் என்பதால் சமையலறைப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தி உவமை நயம் படைத்துள்ளார். சுந்தரராமப்பாள் உப்பளத்தில் தேங்கியிருந்த உப்புக் குவியலை, “தோசைக் கரண்டியால் அடையை எடுப்பது போல் எடுத்தாள்”¹¹¹ எனக் கூறுவதன் மூலம் உப்பை தோசைக்கு உவமைப்படுத்தியதை அறியலாம்.

மேலும், சமுத்திரவல்லிக்கு பெண் குழந்தைப் பிறந்துள்ளது என்ற செய்தியைக் கேட்ட சாமுவேல் கோபத்தோடு, “வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட நாணாக ஓடிவந்து விட்டான்”¹¹² என்று கோபத்தின் விரைவுத்தன்மைக்கு வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட நாணை உவமையாகப் படைக்கின்றார்.

நன்கு வளர்ந்த கற்றாழைச் செடியிலுள்ள முள்ளின் கூர்மையினை ஈட்டிக்கு உவமையாக்கிக் காட்டுகின்றார். மணிமேகலை தான் நட்டுவைத்த கற்றாழைச் செடி நன்கு வளர்ந்துள்ளதைப் பார்த்து, “ஈட்டி ஈட்டியாட்டம் முள்ள நீட்டிக் கிட்டு நிக்கி பாரு”¹¹³ என்று வளர்மதியிடம் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

பிற வகை உவமைகள்

பிறரை மதிக்காமல் இருக்கும் இயல்பினை தூசியோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார். சத்தியா தன் தாயை மதிக்காமல் தன் காதலன் நந்தகுமாரைத் தான் திருமணம் செய்து கொள்வேன் எனப் பிடிவாதமாகக் கூறியதைக் கேட்ட மணிமேகலை தம் தங்கையிடம், “ஒரு நிமிஷத்துல தூசிமேரி என்னயத் தூக்கி வீசிப்புட்டு”¹¹⁴ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

மேலும் வளர்மதி எப்படியாவது தன் அக்காவிற்கு திருப்பூர் ‘ஸ்டார் டைம்’ பணியன் கம்பெனியில் வேலை வாங்கித் தந்துவிட வேண்டுமென்று மேனேஜரிடம் பேசினாள். ஆனால் மேனேஜர் வேறு கம்பெனியைப் போய் பாருங்கள் என்று கூற வளர்மதிக்கு, “நூலிழையில் ஊசலாடியபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை அந்த வினாடியே அறுபட்டு தொப்பென்று குப்புற விழுந்தது போல் இருந்தது”¹¹⁵

எனக் கூறுவதன் மூலம் நம்பிக்கையிழந்த நிலையை அறுபட்ட நூலிழைக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார். இவ்வுவமையின் மூலம் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் நுண்ணிய நோக்கினை உணரலாம்.

சிறிய செய்தியையும் சிறந்த உவமையால் விளக்கி நிற்கும் இந்நிலையை, “பொருளாவது அல்லது கருத்தாவது எவ்வளவு சிறியதாயினும் உவமை அதனைப் பெரிதாக மிகைப்படுத்தி நன்கு விளக்கம் தரும்.”¹¹⁶ என்று இ.சுந்தரமூர்த்தி கூறுவது ஒப்புநோக்கி மகிழத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறாக உவமைகள், பல நிலைகளில் பல பொருள்களில் பல கருத்துகளையும் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன; புரியாப் பொருளை புலப்படுத்துகின்றன. தெளியாக் கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன; விளங்காப் பொருளினை விவரித்து நிற்கின்றன அறியா உண்மைகளை அறியத் தூண்டுகின்றன. இத்தகைய உவமைகள் படிப்போரையும் படைப்போரையும் எந்நிலைக்குத் தூண்டுகின்றன? இத்தூண்டுகோலுக்குக் காரணமான உவமைகள் எத்தகைய வடிவங்களைக் கொண்டு அமைகின்றன? இதுபோன்ற வினாக்களுக்கு விடையாக,

“உவமை என்னும் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய அரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவர் இதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்கும்மே”¹¹⁷

என அப்பைய தீட்சிதர் கூறும் அடிகளைக் கூறலாம். இந்நூற்பாவிற்கு ஏற்பவே, சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறும் உவமைகள் பல்வகைக் கோலம் கொள்கின்றன; பாங்குறப் புனைந்து கூறப்பட்டுள்ளன; புதின அரங்கினுள் அழகுறத் தோன்றுகின்றன; பயில்வோரின் இதயத்தில் நீங்கா இன்பத்தைத் தருகின்றன; நிறைவாக மொழிக்கு வளஞ்சேர்க்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

- 1 கு.கோதண்டபாணிப்பிள்ளை, முதற்குறள் உவமை, ப. 9
- 2 மேற்கோள் : இரா. மோகன், பண்டிதமணியின் நடைநயம், ப. 30
- 3 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 11
- 4 மேலது., ப. 251
- 5 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 146
- 6 வெ.இந்திராகுபலட்சுமி, 'காப்பிய உவமை', வையை, மலர்-2, ப. 134
- 7 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 20
- 8 டாக்டர். ஜி. ஜான் சாமுவேல், இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, ப. 63.
- 9 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 142
- 10 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 144
- 11 மேலது., ப. 262
- 12 மேலது., ப. 262
- 13 எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, தமிழர் பண்பாடு, ப. 93
- 14 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 70
- 15 இ.சுந்தரமூர்த்தி, திருக்குறள் அணிநலம், ப. 20
- 16 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 152
- 17 மேலது., ப. 167
- 18 மேலது., ப. 200
- 19 மேலது., ப. 34
- 20 மேலது., ப. 204
- 21 மேலது., ப. 148
- 22 ச.மெய்யப்பன் (பதி.) 'மகாசக்தி விண்ணப்பம்', பாரதியார் கவிதைகள், ப. 94
- 23 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 35
- 24 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 207
- 25 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 145
- 26 மேலது., ப. 144
- 27 மொ. இளம்பரிதி (தொகு.), நாவல்: நவீனப்பார்வைகள், ப. 255

- 28 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 139
- 29 மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 350
- 30 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 271
- 31 மு.வரதராசன், நற்றிணை விருந்து, ப. 84
- 32 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 293
- 33 மேலது., ப. 190
- 34 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 248
- 35 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 110
- 36 இராம.லட்சுமணன், (பதி), பாரதியார் கவிதைகள், ப. 88
- 37 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 226
- 38 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 140
- 39 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 148
- 40 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 113
- 41 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 151
- 42 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 36
- 43 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 159
- 44 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 166
- 45 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 28
- 46 மு.வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப. 227
- 47 க.நா.சுப்பிரமணியன், நாவல்கலை, ப. 151
- 48 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 106
- 49 மேலது., ப. 250
- 50 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 45
- 51 தமிழண்ணல், தொல்-பொருள் - உவமவியல், நூ-1229.
- 52 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 51
- 53 மேலது., ப. 51
- 54 மேலது., ப. 293

- 55 மேலது., ப. 115
- 56 மேலது., ப. 200
- 57 ந.சுப்புரெட்டியா, கவிதை அனுபவம், ப. 211
- 58 Princeton (Ed) 'Poetry and Poetics' Encyclopaedia of Britannica, Vol. 1 & 2, P. 767
- 59 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 238
- 60 நா.தர்மராசன் (மொழி), பெண்ணே கேள், பக். 12-13
- 61 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 213
- 62 மேலது., ப. 212
- 63 மது.ச.விமலானந்தன், 'பாரதி பாநலன்', தில்லித்தமிழ்ச்சங்கம், வெள்ளிவிழா மலர், ப. 49
- 64 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 260
- 65 எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, காப்பிய உவமை, ப. 1
- 66 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 40
- 67 மேலது., ப. 153
- 68 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 150
- 69 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 164
- 70 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 10
- 71 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 79
- 72 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 180
- 73 இளம்பூரணர் (உரை), தொல். பொருள். உவமையியல், நா. 1
- 74 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 16
- 75 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 81
- 76 ச.வே.சுப்பிரமணியன், கம்பன் இலக்கிய உத்திகள், ப. 212
- 77 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 39
- 78 இ.சுந்தரமூர்த்தி, திருக்குறள் அணிநலம், ப. 3
- 79 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 193
- 80 மேலது., ப. 265
- 81 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 165

- 82 பெ.திருஞானசம்பந்தம், இந்திய எழிற்கலை, ப. 27
- 83 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 130
- 84 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 301
- 85 மேலது., ப. 19
- 86 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 310
- 87 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 38
- 88 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 256
- 89 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 29
- 90 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 213
- 91 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 109
- 92 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 9
- 93 மேலது., ப. 24
- 94 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 61
- 95 மேலது., ப. 45
- 96 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 26
- 97 மேலது., ப. 285
- 98 மேலது., ப. 9
- 99 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 215
- 100 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 65
- 101 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 249
- 102 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 89
- 103 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 265
- 104 மேலது., ப. 309
- 105 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 368
- 106 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 156
- 107 மேலது., ப. 163
- 108 மு.வை.அரவிந்தன், சிறுபாணாற்றுப்படையில் உவமைகள், ப. 161
- 109 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 122

- 110 **மேலது.**, ப. 16
- 111 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 159
- 112 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **ஆறுகாட்டுத்துறை**, ப. 161
- 113 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கற்றாழை**, ப. 370
- 114 **மேலது.**, ப. 16
- 115 **மேலது.**, ப. 282
- 116 இ.சுந்தரமூர்த்தி, **தமிழில் அணி இலக்கண நூல்கள்**, ப. 3
- 117 மேற்கோள் : **செந்தமிழ்**, தொ-7, ப. 144

இயல் - நான்கு

பழமொழிகள்

இயல் : நான்கு

பழமொழிகள்

அறிமுகம்

முதறிவிலிருந்து தோன்றிய மொழி பழமொழி, நினைப்பிற்கும் எட்டாத பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் வாழ்வில் வாழ்ந்து வருபவை என்பதைப் பழமொழியிலுள்ள ‘மொழி’ என்னும் சொல் உறுதிப்படுத்துகிறது. பழமொழி என்பது தொன்மையானது. நீண்ட அனுபவத்தில் பிறந்த குறுகிய வாக்கியங்களே பழமொழியாகும். சமுதாயத்தின் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் அறிவுக் கூறுகளையும் விளக்கும் சான்றாக பழமொழி விளங்குகிறது. மொழியின் பல்வேறு நிலைகளுள் பேச்சுமொழியே முதன்மையானது. இப்பேச்சு மொழியினைப் பயன்படுத்தும் சமூகத்தின் அனுபவங்கலந்த அறிவாற்றலை விளக்கும் சாதனங்களாகப் பழமொழிகள் விளங்குகின்றன.

இப்பழமொழிகள் குறித்துக் கூறுகையில் ரே பிரவுன், “பழமொழி என்ற சொல்லே மிகப் பழமையானவற்றை உணர்த்துவதாகும். பலரது அறிவையும் ஒருவரது நுண்ணுணர்வையும் அறிய முடியும். அறிவின் சுருக்கமே பழமொழி எனலாம். பழமொழிகள் மக்களது வாழ்வுடன் வாழ்வாகப் பின்னிப் பிணைந்துவிட்டன. பழமொழி மூலம் மக்களது பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம். சமூகத்தின் அனைத்து நிலைகளிலுமுள்ள மக்களின் பண்பாட்டை அறியத்துணைபுரிகிறது”¹ என்பார்.

இவருடைய கூற்றின் மூலம் முதிர்ந்த காய் பழமாவது போல முதிர்ந்த அனுபவமே பழமொழி ஆகின்றது என அறியலாம். மக்களின் மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்த அடிமனத்தின் அனுபவங்களே சிந்தனைகளாக வெளிப்பட்டு பழமொழியாகப் பரிணமிக்கின்றது. தனிமனிதன் அனுபவத்தை எல்லார்க்கும் தெரியும் வண்ணமும், எல்லாரும் ஏற்கும் வகையிலும் எளிய சொற்களின் மூலம் அரிய கருத்துகளை வெளியிடுவது பழமொழியின் தனித்தன்மை ஆகும்.

பழமொழி குறித்துத் தொல்காப்பியர்

தொல்காப்பியர்,

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்”²

“ஏது நுதலிய முதுமொழி யான”³ எனப் பழமொழியை, ‘முதுசொல்’ எனவும், ‘முதுமொழி’ எனவும் கூறுவார். மேலும் இப்பழமொழியின் பொருண்மை குறித்துக் கூறுகையில்,

“நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும்
எண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்ததற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப”⁴ எனவுங் கூறுவார்.

இதற்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர், “கூரியதாய்ச் சுருங்கி விழுமியதா யெளிதாகி இயற்றப்பட்டுக் குறித்த பொருளொன்றனை முடித்தற்கு வருமாயின், அங்ஙனம் வந்ததனைப் பொருண் முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக் கருதுவது முதுமொழி யென்ப”⁵ என விளக்கம் கூறுவார்.

இவ்வுரைக்கு, “உழுத உழுத்தஞ்செய் ஊர்க்கன்று மேயக் கழுதை செவியரிந் தற்றால்”⁶ என்ற பழமொழிநானூறு செய்யுளடிகளை மேற்கோள் காட்டுவார். இதன் பொருள், ‘உழுத நிலத்திலிருந்த பயிரைக் கன்று மேய்ந்தது. ஆனால் அதற்குத் தண்டனையாக கழுதையின் செவியை அறுத்தனர்’ என்பதாகும். இப்பழமொழிக்கு இணையாக, ‘திங்கிறவன் திங்க திருப்பத்தூரான் தெண்டம் கொடுத்ததுபோல’ என்பதையும் ‘நொங்கு தின்னவன் ஓடிட்டான்; நோண்டித் தின்னவன் மாட்டிக்கிட்டான்’ என்பதையும் கூறலாம். சுருக்கம், முழுமை, எளிமை போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதே பழமொழி எனலாம்.

பழமொழி குறித்து இலக்கியங்கள்

சங்க இலக்கியம் பழமொழி என்ற சொல்லைக் கையாண்டதுடன் அது குறித்தக் குறிப்பினையும் தருகிறது.

“நன்று செய் மருங்கில் தீதுஇல் என்னும்
தொன்றுபடு பழமொழி”⁷

என்ற அடிகளில் அகநானூறு, பழமொழி என்னுஞ் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. இவ்வடிகளில், ‘தொன்று படு பழமொழி’ என்னுந்தொடர் சங்க காலத்திற்கு முன்னரே பழமொழி தொன்றுதொட்டு வழக்கில் இருந்து வருவதைக் காட்டும்.

முற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுள் பலர் வாய்மொழியில் கூறியதே பழமொழி எனப்பட்டது என்பதை,

“பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி”⁸

என்னும் அகநானூற்று அடியால் அறியலாம். பழங்காலம் முதலே பழமொழியைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர் என்பதை,

“வண்டே யனையர் மைந்தர் என்பது
பண்டே உரைத்த பழமொழி”⁹

எனப்பாடுதலால் அறியலாம். இன்று வழக்கிலுள்ள பழமொழிகள் வேற்று வடிவில் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதனையும் அறிய அகச் சான்றுகள் உள்ளன.

“தொல்காப்பியர் பழமொழியை ‘முதுமொழி’ ‘முதுசொல்’ என்ற பெயரால் அழைக்கிறார். இளங்கோவடிகள் ‘நெடுமொழி’ என்று அழைக்கிறார். திருவெம்பாவை ‘பழங்சொல்’ என்றும் குமரேச சதகம் ‘உலகமொழி’ என்றும் கொன்றை வேந்தன் ‘முத்தோர் சொல்’ என்றும் அழைக்கின்றன. கம்பரும் பழமொழியை ‘முதுரை’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நச்சினார்க்கினியர் பழமொழியைப் ‘பழம் வார்த்தை’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. 18ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த படிக்காசுப் புலவர் ‘பழமொழி’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முத்தப்ப செட்டியார் பழமொழியைப் ‘பழமைச் சொல்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பார்புகழும் பாரதி பழமொழியைத் தனது பாடல்களில் புகுத்திப் பாடியுள்ளார்.

பழமொழியைச் சுருக்கியும், கருத்தை விரிவாக விளக்கியும் பயன்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு இலக்கிய வழக்கில் பயின்று வந்ததை அறிகிறோம்.”¹⁰

‘உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல’ என்ற பழமொழியை மணிமேகலை,

“கை நெல்லிபோல் எனல்”¹¹

எனக் கையாண்டுள்ளது. ‘பழுத்த மரத்தை நாடிச் செல்லும் பறவைபோல’ என்னும் பழமொழியின் பழைய வடிவினைப் பொருநராற்றுப்படை,

“பழுமரம் உள்ளிய பறவைபோல”¹²

எனப் பயன்படுத்தியுள்ளது. ‘அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்’ என்ற பழமொழியை,

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்

கடுத்தது காட்டும் முகம்”¹³

எனத் திருக்குறள் கையாள்கிறது.

மேலும் ஆத்திச்சூடி, கொன்றைவேந்தன், உலகநீதி, முதுரை, நல்வழி போன்ற நீதி இலக்கியங்களுள் பழமொழிகள் மூலவடிவிலேயே இடம்பெறுகின்றன.

இவ்வாறு தமிழில் ஆதிக்கம் பெற்று விளங்கும் பழமொழிகள் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றன. இப்பழமொழிகள் பல்வேறு உட்தலைப்புகளில் இங்கு விளக்கியும் விவரித்தும் கூறப்படுகின்றன.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் பழமொழிகள்

இவருடைய புதினங்களில் காணலாகும் பழமொழிகளை, இயற்கை, ஆண், பெண், உறவுகள், உடல் உறுப்புகள், உண்பொருள்கள், விலங்குகள் என்ற பெருந்தலைப்புகளிலும் இதனுள் பல்வேறு உட்தலைப்புகளில் பகுத்துக் காணலாம்.

இயற்கை

இயற்கைப் பொருள்களுள் நீர்ப் பொருள்களான மழை, ஆறு, அலை என்பன குறித்தும், நிலஞ்சார்ந்த கல், மரம், பூ என்பன குறித்தும், நெருப்புக் குறித்தும், ஆகாயத்துள் இடி குறித்தும் பழமொழிகள் கையாளப்பெற்றுள்ளன. இவற்றை ஐம்பூதப் பொருள்களின் அடிப்படையில் பகுத்துக் கூறின் நீர், நிலம், நெருப்பு,

ஆகாயம் என்ற நான்கினைப் பயன்படுத்திப் பழமொழிகளைக் கையாண்டுள்ளார் எனலாம்.

நீர்-மழை

நீர் நிலைகளிலுள்ள நீரெல்லாம் ஆவியாகி, வானத்தில் மேகங்களாக குழுகொண்டு திடீரென்று மழையைப் பிரசவிக்கும். அதுபோல திருமணமான பெண்கருவுற்று ஒருநாள் திடீரென்று குழந்தையைப் பிரசவிப்பாள். மழை பொழியும் நேரத்தையும் குழந்தை பிறக்கும் நேரத்தையும் எவராலும் அறிய இயலாது.

மாணிக்கம் புதினத்தில் நிறைமாத கர்ப்பிணியான செல்லாயியிடம் அக்காள் சரசு, “புள்ள பொறக்குறதும் மழபெய்யிறதும் மகாதேவனுக்கொட தெரியாதாம்”¹⁴ என்று கூறும் பழமொழியின் மூலம் இதை அறியலாம். கருவுற்றிருந்த தங்கை செல்லாயியிடம் அக்காள் சரசு கூறுவதனால் வெளிப்படும் இப்பழமொழி ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் இடம்பெறுகின்றது. குழந்தை பிறப்பும், மழைப் பொழிவும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதெனவும் மனித சக்தியினை மீறியனதெனவும் கூறலாம்.

‘அடைமழை விட்டாலும் செடிமழை விடவில்லை’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும். நடந்த ஒரு நிகழ்வை அதற்குரியோர் மறந்தாலும், அவரைச் சுற்றியிருப்போர் அந்நிகழ்வை மறக்கமாட்டார்கள் என்பதே இப்பழமொழியின் கருத்தாகும். இதே கருத்தைத் தருகின்ற பழமொழியை சு.தமிழ்ச்செல்வியும் கையாண்டுள்ளார்.

மணிமேகலையின் மகள் சத்தியாவும், இடும்பாவனம் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் சந்திரசேகரின் மகன் நந்தகுமாரும் ஒருவருக்கொருவர் காதலிப்பதாக ஊரில் பேச்சு அடிபட்டது. நாட்டுசாலையைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தி ஊராட்சிமன்றத் தேர்தல் பற்றி மணிமேகலையிடம் பேசும் போது, சந்திரசேகருக்கு சம்பந்தியாகப் போவதால் அவருக்குத் தான் மணிமேகலை ஓட்டு போட்டிருப்பாள் எனக்கூற, அதைக் கேட்டு கோபப்பட்ட மணிமேகலை, “மழவுட்டும் தூவானம் உடலங்குற மாதிரி இது என்ன பேச்சி,”¹⁵ என்று கடிந்து கொண்டாள். இதன் மூலம் தனக்குப் பிடிக்காத ஒரு நிகழ்வைப் பற்றி பிறர் பேசுவதை எண்ணி வருந்துகிறாள் என்பதை அறியலாம்.

ஆற்று நீரை இறைத்தல்

‘ஆதாயமில்லாம செட்டி ஆற்றை இறைப்பானா?’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழி. சுயநலமிக்கோர் எச்செயலைச் செய்தாலும் அதனால் தனக்கு நன்மை கிடைக்குமா எனப் பார்த்துத்தான் அச்செயலைச் செய்வர் என்பது இதன் கருத்தாகும். இதன் அடிப்படையிலேயே சு.தமிழ்ச்செல்வியும் பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இளம் விதவை வடிவாம்பாளுக்கு இரண்டாம் திருமணம் செய்து வைக்கலாம் என வேலாயுதம் கணேசனிடம் கேட்கிறார். ஆனால் கணேசனோ அவள் விதவை என்பதால் அவளை யாரும் பெண் கேட்டு வரமாட்டார்கள் எனக்கூற, அதற்கு வேலாயுதமோ அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ‘காக்கா வலிப்பு முத்துசாமி’ தயாராக உள்ளான் என்பதைக் கூறினான். அதைக்கேட்ட கணேசன், “ஆதாயமில்லாத ஆத்தக்கட்டி ஏற்பாங்களா”¹⁶ எனக் கூறி சிரிக்கின்றார். ஆற்றுநீரை இறைத்தல் எனும் தொடர் அத்தகைய செயலைச் செய்வோரின் சுயநலமிக்க அளவற்ற ஆசையினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

நிலம்-கல்

‘எறும்பு ஊறக் கல்லும் தேயும்’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும். இதன் பொருள் எந்தவொரு செயலுக்காகவும் மனம் மாறாதவரை பேசும் விதத்தில் பேசிப் பேசியே மனதை மாற்றி விடலாம் என்பதாகும்.

இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தும் ஒரு பழமொழி ‘அளம்’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

விதவைப் பெண் வடிவாம்பாளை காக்கா வலிப்பு முத்துச்சாமிக்கு எப்படியாவது இரண்டாந்தாரமாகத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டுமென்று ‘வேலாயுதம்’ முடிவெடுத்தான். அதற்காக முதலில் மறுத்த அவளது தாய் சுந்தராம்பாளிடம் பேசிப் பேசியே காரியத்தை சாதித்துக் கொண்டான். இச்செயலை ஆசிரியர் “கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்”¹⁷ என்ற பழமொழி உண்மையாகி விட்டதாகக் கூறுகிறார். எனவே மாறா மனத்தையும் மாற்ற முடியும் என்ற கருத்தை இப்பழமொழி தெளிவுபட வலியுறுத்துகின்றது.

மரம் வளர்த்தல்

‘நம்பினோர் கெடுவதில்லை’ என்பது சான்றோர் வாக்கு. கடவுளை நம்புவோரை கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்பது இதன் பொருளாகும். ஆசிரியர் ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்திலும் இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வகையில் ஒரு பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சாமுவேல் சமுத்திரவல்லியை விட்டுவிட்டு ஓடிப் போய் நான்கு வருடங்களாகி விட்டது. வாழாவெட்டியாக நின்ற சமுத்திரவல்லியின் நிலையைப் பற்றி அழகேசன் நாட்டாரிடம் பேச, நாட்டாரோ, “**மரம் வச்சவன் தண்ணி ஊத்தாமலா போயிடுவான்**”¹⁸ என விரக்தியாகக் கூறுகின்றார். உயிரைக் கொடுத்த இறைவன் அது உலகில் உயிர்வாழ வழியும் காட்டுவான் என்பதை இப்பழமொழி விளக்குகின்றது.

மலரின் மணம்

தமிழகத்துப் பெண்களின் மங்கள அடையாளங்களுள் ஒன்று மலராகும். மலர்களில் மணமிக்க மலர்களையேச் சூடி மகிழ்வர். மணமற்ற மலர்களைச் சூட விரும்பமாட்டார்கள்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயியின் இளைய மகள் வாய்க்கால் ஓரத்தில் முளைத்த யாருமே கூந்தலில் சூட விரும்பாத மணமற்ற ‘மரிக்கொழுந்து சக்களத்தி’ பூக்களைப் பறித்து வந்து தன் அக்காவிடம் கொடுத்து அதைக் கட்டித் தன் தலையில் வைத்துவிடுமாறு கேட்டாள், அதைக் கண்ட அவளுடைய அக்கா, “**வாசமில்லாத பூவ ரோசமில்லாதவ்வொதான் வப்பாவொளாம்**”¹⁹ எனக் கூறி மறுக்கிறாள். மணமில்லாத மலரை மங்கையர் விரும்புவதில்லை என்பதை இப்பழமொழி உணர்த்துகின்றது.

இங்கு, தமிழ்பெண்டிரின் பண்பாட்டைப் புலப்படுத்தும், “**தமிழ்மக்களின் எண்ணம், உணர்ச்சி வாழ்க்கை நெறிமுறை முதலிய அனைத்துக் கூறுகளையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் பழமொழி மிகத் தெளிவாகக் காட்டிய வண்ணம் இருக்கின்றது. தமிழ்ப் பண்பாட்டை முறையாகவும் முழுமையாகவும் அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்மொழியாகிய பழமொழி ஒன்றே போதும்.**”²⁰ என வ.பெருமாள் கூறுவதனை எண்ணிப் பார்த்தல் பொருத்தமுடையதாகும்.

நெருப்பும் அடுப்பும்

பொதுவாகப் பெண்கள் தான் வசதியான வீட்டிற்கு மருமகளாகச் சென்றாலுங்கூட தன் தாய் வீட்டிலிருந்து சிறிதுசிறிதாகப் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டேதான் இருப்பார்கள்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில், தங்கத்தாச்சியின் இரு மகள்களும், மாணிக்கம் பெரியவீட்டையும் கொளுத்தி விடுவான் எனக்கூறி தாய்வீட்டிலிருந்த அனைத்துப் பொருள்களையும் தமது வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றுவிட்டனர். பஞ்சாயத்தார் பெரியவீடு மாணிக்கத்திற்குத்தான் சொந்தம் என்றும், அவளது கணவனையும் தங்கத்தாச்சியையும், மகள் வீட்டிற்குச் சென்று விடுமாறும் தீர்ப்புக் கூறினர்.

தங்கத்தாச்சி எதுவுமே பதில் பேசாமல் கிளம்பியதைக் கண்டு திகைப்புற்று நின்ற ஒரு வயதான பெண்ணைப் பார்த்த செல்லாயி, “எரியுற வூட்டுல அடுப்புக்கு நெருப்பெடுக்கற கதயா எல்லாத்தையும் அள்ளிக்கிட்டுப் போயி சேத்துட்டாளுவொ”²¹ என ஆதங்கப்பட்டாள். மேலும் இனி அனுபவிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதால் அவர்கள் அமைதியாகக் கிளம்பிவிட்டார்கள் என்று கூறி ஆத்திரப்பட்டாள். துன்பத்தில் இருப்போர்க்கு உதவாமல் அவர்தம் துன்பத்தில் தமக்கென்ன ஆதாயம் கிடைக்கும் என்றெண்ணும் சுயநலவாதிகளை இப்பழமொழி படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

ஆகாயம்-இடி

பசுமையான நிலத்தில் இடி விழுந்தால் அந்த இடமே பாழாகிப் பட்டு விடும். அதுபோல மகிழ்ச்சியான குடும்பத்தில் இழவு விழுந்தால் அது அக்குடும்பத்தை பாதிக்கின்றது. இதை உணர்த்தும் வகையில் ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் ஒரு பழமொழி இடம்பெறுகின்றது. திடீரென்று படுத்தபடுக்கையாகி சாகும் நிலையிலிருந்த செல்லாயியைப் பார்த்த ஊர் மக்கள் “நல்லாருந்த வூட்டுல இப்படி இடிவுழுந்தமேரி செல்லாயியின் நிலைமை மிகவும் மோசமாகிவிட்டது”²² எனப் பேசிக் கொண்டனர். இன்பமாய் இருந்தோர் வாழ்வில் தாங்க முடியாத எதிர்பாராத துன்பம் வந்தததையும் மகிழ்வும் சோகமும் மாறிமாறி வருவதே மனித வாழ்வு என்ற உண்மையினையும் இப்பழமொழி உணர்த்துகின்றது.

மனிதர்

மனிதர்களுள் ஆண், பெண் என்ற இருபாலர்களையும் மையப்படுத்திப் பழமொழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆணின் நிலை

விளைச்சல் தராத நிலத்தை நம்பி அதில் விதை விதைத்தவனும், தனக்கு உரிமையில்லாத பிற வரைவின் மகளிரை, நம்பிச் சென்று குடும்பம் நடத்தியவனும் வாழ்வை இழந்து விடுவான்.

‘கீதாரி’ புதினத்தில் வெள்ளைச்சாமி தன் மனைவி கரிச்சாவிற்கு குழந்தை இல்லை என்பதற்காக அவளைத் துரத்தி விடுகின்றான். அவனது அண்ணன் பெரியசாமியின் மைத்துனியைத் திருமணம் செய்ய முடிவெடுக்கின்றான். அதைக் கேள்விப்பட்ட ‘இராமுகீதாரி’ வெள்ளைச்சாமியைப் பார்த்து, “**மேட்டுக் கொல்லய கட்டுனவனும் கெட்டான் மேனா மினுக்கிய தொட்டவனும் கெட்டான்**”²³ என்று அறிவுரை கூறுகின்றார். நல்ல நிலத்தையும் நல்ல மனைவியையும் புறந்தள்ளி பயனில்லா நிலத்தையும் மாற்றாளையும் உபயோகிக்க விரும்புவன் கெடுவான் எனும் கருத்தை இப்பழமொழி உணர்த்துகின்றது.

‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ என்ற உயர்ந்த பண்பாடு ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல பெண்களுக்கும் உரியது. ஆனால் சமூகத்தில் பல ஆண்கள் மட்டுமல்ல, சில பெண்களும் தம் கணவருக்கு உண்மையாக நடந்து கொள்ளும் நிலையிலிருந்து தவறி விடுகிறார்கள்.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் ‘செகதாம்பாள்’ என்பவள் பாசமற்ற தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்த மணியக்காரர் மகனிடம் தவறான உறவு வைத்திருந்தாள். தனக்கு ஏற்பட்ட இச்சூழ்நிலைக்குக் காரணம் தனது கணவனின் செயல்தான் என்று மணிமேகலையிடம் சொல்லி, “**ஆப்பச்சோறு இவனுக்கும் ஆசவார்த்த இன்னொருத்தனுக்குமுன்னு ஆயிட்டு**”²⁴ என்று புலம்புகிறாள். ஒரே பெண் இரு ஆண்களுடன் மயங்கி முயங்குதலை இப்பழமொழி நாகரிகமாய்ப் புலப்படுத்துகிறது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மேன்மைக்குக் கேட்டினை உண்டாக்குவோரின் செயலை இடித்துரைக்கும் இப்பழமொழியோ, “**ஓரினத்தின் பண்பாட்டை உணர்ந்து கொள்ளப் பயன்படும் கருவூலங்கள், அவ்வினத்தின் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் பழமொழிகள் எனலாம்**”²⁵ என கே.கே.பிள்ளையின் கூற்றைப் பொருத்திப் பார்ப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

“அதிர்ஷ்டம் இல்லாதவனுக்கு அளவற்ற பால் வந்தாலும் அதையும் பூனை குடிக்கும்” வாழத் தெரியாமல் வாழ்ந்து கெட்டவர்க்கு எதுவுமே நிலையற்றுப் போய்விடும். ‘கீதாரி’ புதினத்தில் கணவனால் கைவிடப்பட்ட கரிச்சா, தன் வளர்ப்புத் தாயிடம் (இருளாயி) செல்கிறாள். அங்கு அப்பா எப்படி இருக்கிறார்? எனக் கேட்க இருளாயியோ, “கெட்ட எடயனுக்கு எட்டாடுங்கற மேரி” எல்லா ஆடுகளையும் வித்து பொறுக்கிப்பட்டு இப்ப எட்டே எட்டாட்ட வச்சிக்கிட்டு கொல்லக்காரயங்க காலயெல்லாம் உளுந்துவாராக,”²⁶ என்று அவரின் நிலையைக் கூறினாள். இதன் மூலம் நன்கு வாழ்ந்து கெட்ட கீதாரியின் நிலையை அறியலாம்.

மேலும் உணவையும் ஓய்வையும் பெரிதாகக் கருதுவோர் இடையர்களாக இருக்க மாட்டார்கள் என்ற கருத்தை ‘இராமு கீதாரி’யின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் தம் இனத்தவர் ஆட்டுக்குப் பட்டி போட்டு முடித்தபின் வேறொரு இடத்திற்குச் செல்ல தயாரானார்கள். அப்பொழுது சில இடையர்கள் தமது அம்மிகளையும் சேர்த்துத் தூக்கினர். அதைக் கண்ட ‘இராமுகீதாரி’, “ஆட்டுக்கெடயோட அம்மிய தூக்கிக்கிட்டுப் பொற எடயன் என்னைக்கும் ஈடேற மாட்டான்லே. ருசி பாத்து திங்க நெனக்கிறவனும் கூர பாத்து குந்த நெனக்கிறவனும் எடயனா இருக்க மாட்டான்லே.”²⁷ எனக் கூறும் பழமொழியின் மூலம் இதை அறியலாம்.

பெண்ணின் நிலை

பெண்ணின் பல்வேறு பருவங்களைச் சுட்டிக் கூறும் பழமொழிகள் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

பூவும் பூவையரும் சமநிலை உடையவராவர். இரண்டிற்கும் உரிய நேரம் வரின் அணிந்தும் மணந்தும் மகிழ்வர். உரிய நேரத்தில் பயன்படுத்தாவிடில் இரண்டுமே பயனற்றுப் போகும். இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தக் கூடிய பழமொழி ‘அளம்’ புதினத்தில் இடம்பெறுகிறது.

வடிவாம்பாளைப் பெண் பார்க்க வந்தோர் அவளின் கரிய நிறத்தைக் கூறிப் புறக்கணித்தனர். இதனால் மனம் வருந்திய வடிவாம்பாள் திருமணம் செய்ய

மறுக்கிறாள். அவளது வருத்தத்தை அறிந்த சுந்தரரம்பாள், “கன்னிப்பூ மலந்தா நின்னுன்னாலும் நிக்காது”²⁸ என ஆறுதல்படுத்தினாள். மேலும் சுந்தரரம்பாளுக்கென்று இவ்வுலகில் ஒருவன் பிறந்திருப்பானென்றும் அவனே விரைவில் வந்து தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்வான் என்றும் கூறி சமாதானப்படுத்தினாள். இங்கு, கன்னியை மலராகக் கற்பனை செய்து கண்ணதாசன் பாடிய,

“இலையில்லாமல் பூத்தமலர் என்ன மலரம்மா – அது

இளமை பொங்க வீற்றிருக்கும் கன்னி மலரம்மா”²⁹

எனும் வரிகளை நினைவு கூர்தல் அவசியமாகும்.

வறுமையால் அழகிழந்து இளமையை இழந்து மூப்படைந்தபின் அலங்காரம் செய்வதில் எந்தப் பயனுமில்லை. ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் புதிதாக வேலைக்குச் சென்ற சத்தியா தனது சம்பளத்தை தன் தாயிடம் கொடுத்து தோடும் மூக்குத்தியும் வாங்கி போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னாள். அதைக் கேட்ட மணிமேகலை “வெந்து மடிஞ்ச குந்தாணிக்கு பூண தங்கத்தால் போட்டான்ன தகரத்தால் போட்டான்ன, போடாம இருந்தாத்தான் என்ன?”³⁰ என்று இளமையில் அலங்காரம் செய்யாத தான், முதுமையில் அலங்காரம் செய்வதால் என்ன பயன்? என்று கூறுகிறாள்.

இது போன்ற பழமொழிகள் தோன்றக் காரணம் அறிவின் வளர்ச்சியும் அனுபவத்தின் முதிர்வுமே எனலாம். இவ்விரண்டும் இணைந்து இருப்பதனால்தான், “பழமொழிகள் அறிவின் வளர்ச்சியிலே பிறந்தவை. சுருக்கம், தெளிவு, பொருத்தம் ஆகிய சிறப்புகளால் நாள்தோறும் இறந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகில் என்றும் இறவாமல் வாழ்கின்றன”³¹ என அரிஸ்டாட்டில் கருதினார் எனலாம்.

தென்னம்பாளையிலும் பனம்பாளையிலும் இருந்து வடியும் நீரே தென்னங்களிலும் பனங்களிலுமாகும். இக்கள்ளினை இறக்கி விற்கும் பணி குறிப்பிட்ட பருவகாலத்தில் மட்டுமே நிகழும். இது வடியங் காலம் முடியும் வரை இப்பணியைச் செய்வோர் ஓய்வின்றி செய்வர். உரிய காலம் முடிந்தபின் வேறு வேலைகளுக்குச் செல்லாமல் இச்சமூகத்தார் ஓய்வெடுத்தே காலங் கழிப்பர்.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் இவர்களைப் போன்றே ஒவ்வொரு வருடமும் வைகாசி மாதம் இடும்பாவனம் பெரிய கோவில் ‘விசாகத் திருவிழா’வில் மாம்பழம் விற்பவள் மாமணியம்மாள். மாமணியிடம் மாம்பழக் கடை எப்பொழுது முடியும்? என அன்னக்கிளி கேட்க, “இன்னும் நாலு நாளைக்கித்தான். அப்புறம் ஒஞ்சுதாம் பாள ஒக்காந்தாளாம் சாணாச்சி”³² எனும் சொல்வடையைக் கூறி, அடுத்த விசாகத் திருவிழா வரைக்கும் காலத்தை ஓட்ட வேண்டியதுதான் என்றாள்.

விருப்பமில்லாதவர்களின் வீட்டிற்கும் தம்மை விரும்பாதவரின் வீட்டிற்கும் வெறுப்போடு சென்று வரவேற்பில்லாக் காரணத்தால் உடனே வீடு திரும்பியோரை, ‘போனா மச்சான் திரும்பி வந்தான் கோமணத்தோடு’ என்று பேச்சு வழக்குப் பழமொழியால் கேலி செய்வார்கள்.

இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பழமொழி ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் இடம்பெறுகிறது. தங்கத்தாச்சியும், சின்னத்தம்பியும் அவர்களின் மகள் வீட்டிற்குச் சென்று ஒரு மாதம் முடிவதற்கு முன்பே ஊருக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். அதைக் கண்ட காசியம்மாள் செல்லாயியிடம், “போனன்னக்கிப் பெயிட்டு... பொதங்கெழும் திரும்பி வந்தாளாம் என்பது போல திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்”³³ எனக் கூறி கேலி செய்தாள். இங்கு “மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம்”³⁴ என்று உலகநாதன் கூறிய முதுசொல் உண்மையென உணரப்படுகிறது.

மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான மாணிக்கம் மனைவியின் வற்புறுத்தலால் சீட்டு விளையாடுவதை விட்டுவிட்டான். ஒரு நாள் தெற்குக்கரை நிலத்தை விற்று இடும்பாவனத்தில் பலசரக்குக் கடை வைக்கப் போவதாக கூறிச் சென்றான். ஆனால் நிலத்தை விற்று விட்டு அப்பணத்தை சீட்டாட்ட கும்பலின் வற்புறுத்தலால் சீட்டாடச் சென்றான். அதை அறிந்த செல்லாயி, “பழைய குருடி கதவ தொறடிங்குற மேரி மறந்திட்டு இருந்தவ்வொ மறுபடியும் சீட்டாட ஆரம்பிச்சடாவெளா?”³⁵ என்றெண்ணி வருந்தினாள். இப்பழமொழி முன்பு வேண்டாமெனப் புறந்தள்ளிய ஒரு இழிச் செயலை மீண்டும் செய்வதைப் பழித்துரைக்கும் வகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘கொடும் கொடும்னு கோயிலுக்குப் போனா அங்க ரெண்டு கொடும் ஜிங்கு ஜிங்குன்னு ஆடிக்கிட்டிருந்துச்சாம்’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும்.

ஒரு பக்தன் தனக்கேற்பட்ட ஒரு பிரச்சினையைப் போக்க கோயிலுக்குச் சென்றானாம். ஆனால், அங்கு இவனை விட பிற பக்தர்கள் பல பிரச்சினைகளோடு கோயிலைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்களாம் என்பதே இதன் பொருள். இதைப் போலவே சு.தமிழ்ச்செல்வியும் ஒரு பெண்ணின் வறுமையை ஒரு பழமொழியால் புலப்படுத்துகின்றார்.

வறுமையால் வாடிய செல்லாயி, பக்கத்து வீட்டு புஷ்பவள்ளியிடம் அரிசியை இரவலாய்க் கேட்க, அவளோ, “சீலயில்லன்னு சின்னாயிக்காரி வீட்டுக்குப் போனாளாம். அவ ஈச்சம்பாய கட்டிக்கிட்டு எதுக்க வந்து நின்னாளாங்குற கதயாருக்கு நம்ம கத”³⁶ என்று கூறி தன்னிடம் அரிசியில்லை எனும் வறுமை நிலையைக் கூறினாள். இப்பழமொழிக்கு பதில் கூறும் முகமாக,

“உனக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி

நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடு”³⁷

என்ற கண்ணதாசனின் பாடலடிகள் அமைகின்றன எனக் கூறலாம்.

தீய செயல்களில் ஈடுபட்டோர் தொடர்ந்து அவற்றையேச் செய்து வந்தால் முந்தைய நிலையைவிட மேலும் மோசமான தீயசெயலில் ஈடுபடுவர். இக்கருத்தை ‘கழுத கெட்டா குட்டிச் சுவரு’ எனும் பேச்சு வழக்கு பழமொழியாகக் கூறுவர். இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தக் கூடிய பழமொழி ‘அளம்’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஊதாரித்தனமாக சுற்றித் திரியும் ‘சுப்பையன்’ அடிக்கடி சாராயக் கடையில் குடித்துவிட்டு எங்கேயாவது கீழே விழுந்து கிடப்பான். ஒருமுறை, வெளிநாட்டில் வேலை பார்க்கும் ‘ராமய்யா’ ஊருக்கு வந்திருந்தார். சுப்பையனையும் தன்னுடன் கப்பலில் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூற அதைக் கேட்ட வடிவாம்மாள் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து தன் அப்பாவைத் தேடினாள். சுந்தரரம்பாளிடம் விசயத்தைக் கூற அவளோ, “களவாணி கெட்டா அவுசாரி வீடுன்னு சொல்லுவாங்க, ஒங்கப்பங் கெட்டா சாராயக் கடையில் தாம் போயி நிக்கும்”³⁸ என்று சலித்துக் கொண்டாள். திருட்டுத் தொழில் செய்யும் திருடன் மேலும் கெட்டால் அவன் கடைசியாக விபச்சாரி வீட்டிற்குத் தான் செல்வான். அதுபோல ஊதாரியான சுப்பையன் கடைசியாக சாராயக் கடையில் தான் நிற்பான் எனும் பொருளை இப்பழமொழி உணர்த்துகிறது.

எந்த ஒரு செயலையும் செய்யும் போது ‘பேச்சு பேச்சாக இருந்தாலும் காரியத்துல கண்ணா இருக்கணும்’ என்று பெரியோர் அறிவுரையாகக் கூறுவர். இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தக் கூடிய பழமொழி ‘கீதாரி’ புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இரவில் இராமுகீதாரி கண் விழித்து ஆடுகளை ‘வட்டங்கட்டி’ பாதுகாப்பாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மற்ற இடையர்கள் அவரைத் தூங்கச் சொன்னபோது, “ஆட்டுக்கார எடயனுக்கு தூக்கம் வரக்கொடா. அவசாரியா போறவளுக்கும் தும்மல் வரக்கொடா”³⁹ என்று கூறினார். இடையன் ஆடுகளை மேய்க்கும் போது தூங்கிவிட்டால் ஆடுகள் களவு போகக் கூடும். வேசிக்குத் தும்மல் வந்துவிட்டால் அவள் நோயுற்றுள்ளாள் என எண்ணி யாரும் அருகில் வரமாட்டார்கள் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

உறவுகள்

குழந்தை, தாய், தந்தை, மனைவி, கணவன், மகள், அண்ணன் ஆகிய உறவுகளைக் குறித்த பழமொழிகள் இவருடைய புதினங்களில் காணப்படுகின்றன.

குழந்தை பிறப்பு குறித்த பழமொழி

செல்லாயிக்கு முன்றாவதாகப் பிறந்த பெண் குழந்தை உத்திரட்டாதி நட்சத்திரத்தில் பிறந்தது. அவள் பிறந்த பிறகு தான் மாணிக்கத்தின் கட்டுத்தறி முழுவதும் நிறைந்தது, வைத்த பயிரெல்லாம் விளைந்து மூட்டை மூட்டையாக வீட்டுக்கு வந்தது, அதைக் கண்ட ஊர் மக்கள் “உத்திரட்டாதி நெச்சத்திரத்தில் ஒரு புள்ளயும் ஊர் பொறத்துல ஒரு கொல்லயுமிருந்தா ஆண்டுகொட அரசனாயிடுவானாம், எல்லாம் சின்னப் பொண்ணு பிறந்த நேரம் தான்.”⁴⁰ எனப் பேசிக் கொண்டனர்.

உத்திரட்டாதி நட்சத்திரத்தில் பிறந்த குழந்தை ஊர் மெச்ச வரும். தான் வாழும் ஊருக்கு அருகே ஒரு விளை நிலத்தை வைத்திருப்போன் மிகுந்த செல்வந்தனாகி விடுவான் என்பதே இப்பழமொழி உணர்த்தும் உண்மையாகும்.

தாய்

‘நீரின்றி அமையாது உலகு’ என்பது திருவள்ளுவரின் வாக்காகும். உயிர்கள் வாழ நீர் அவசியம் என்ற கருத்தை இது புலப்படுத்தும். அதுபோல

உலகில் மனித உயிர் தோன்ற தாய் முதற்காரணமாவாள். தாயும் நீரும் உலகில் உயிர்வாழ அவசியம். எனினும் அத்தாய் உயிர்வாழ நீர் அவசியமாகும். நீரின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும் பழமொழி ஒன்று ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

கணவனால் கைவிடப்பட்ட மணிமேகலை அவளுடைய பெரிய நாதத்தானார் வீட்டுக்கு (முத்துப்பேட்டை) நடந்தே போனாள். வழியில் இடும்பாவனத்தில் பசியால் வயிறு சுண்டியிருந்தது. எங்கேயாவது தண்ணீர் குடிக்கலாமென்று பார்த்தாள். தூரத்து குளத்தில் தண்ணீர் தேங்கியிருந்தது. “தாயப் பழிச்சாலும் தண்ணியப் பழிக்கக் கொடா”⁴¹ என்று எண்ணிக் கொண்டு தண்ணீரைத் தன் இரண்டு கைகளிலும் அள்ளி அள்ளிக் குடித்தாள். மணிமேகலையின் கூற்றின் மூலம் தாயைப் பழித்தவர்க்குக் கூட மன்னிப்புண்டு, ஆனால் தண்ணீரைப் பழித்தவர்க்கு எந்நாளும் மன்னிப்பு கிடையாது என்ற உண்மையை நாம் உணரலாம்.

இங்கு “தங்கள் வாழ்வில் அறிந்த கருத்துக்களைச் சந்தவினிமையோடு பட்டறிவுப் பிழியலாய்க் கூற, பின்னர் வந்தோர் முன்னோர் மொழியைப் பொன்னே போல் போற்றி இவை பழமொழிகளைய் உருக் கொண்டன”⁴² என ந.வீ.செயராமன் கூறுவது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

தந்தை உறவு பற்றிய பழமொழி

‘நுணலும் தன் வாயால் கெடும்’ என்பது பழமொழியாகும். தவளை ஒலி எழுப்பினால் பாம்பிற்கு அதன் இருப்பிடம் தெரிந்து விடும். அதனால் தவளை தன்னுயிரை இழக்க நேரிடும் என்பது பொருளாகும். உண்மையைச் சொல்லி தானே அகப்பட்டுக் கொள்ளும் நிலையை இது உணர்த்தும்.

சமுத்திரவல்லியும் சாமுவேலும் மரக்கலத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது தொலைவில் சமுத்திரவல்லியின் அண்ணன் சேதுபதி தென்பட்டான். வீட்டிற்கு வந்த சமுத்திரவல்லி தன் காதலை அண்ணன் அறிந்திருப்பானோ என்றெண்ணி அவனுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள். சேதுபதிக்கு ஒன்றும் புரியாமல் ஏன் அழுகிறாய்? எனக் கேட்டான். உடனே சமுத்திரவல்லி அண்ணன் தன் காதலை அறியவில்லை என்பதை உணர்ந்து, “அடக்கடவுளே, எங்கப்பன் குதுருக்குள்ள இல்லங்குற கதயா நாமளே வந்து மாட்டிக்கிட்டமே”⁴³ என்று பதறினாள். இப்பழமொழி சமுத்திரவல்லி உண்மையைச் சொல்லி தானே அகப்பட்டுக் கொண்ட நிலையை உணர்த்துகிறது.

இங்கு, “குதிர் என்பது தானிய சேமிப்புக் கலன். அது உருண்டு திரண்டு குண்டாக இருக்கும்.”⁴⁴ என இரா.மனோகரன் கூறும் விளக்கம் நினைவு கூரத்தக்கது.

மனைவியும் - வேளாண்மையும்

‘வைகறையில் எழுவோனும் பருவத்தே மணம் புரிந்தோனும் எந்நாளும் துன்பமடையான்’ என்ற அறிவுரை இல்லறத்தில் ஈடுபடுவோனுக்கு கூறப்பட்டதாகும். இதைப் போன்றே அறிவுரையைப் பகரும் பழமொழியொன்று ‘கீதாரி’யில் உள்ளது.

சுந்தரமூர்த்தி சேர்வையின் பண்ணையில் சேதுவும் அவன் மனைவி ராமாயியும் வேலை பார்த்தனர். சேது எப்பொழுது பார்த்தாலும் வேலை வேலையென்று வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு இறுதிவரை தன் மனைவியை கவனிக்க மறந்து விட்டான். சேதுவின் பாராமுகம் அவளை சோர்வடையச் செய்திருந்த நேரத்தில் சுந்தரமூர்த்தி சேர்வையின் கரிசனம் அவளைக் கவர்ந்ததால் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தாள். அதன் விளைவால் சேர்வைக்கு ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தையைக் கண்ட சேது அது சேர்வையைப் போல இருப்பதை எண்ணி மருகினான். “பொழுதோட தூங்குறவனுக்கு பொண்டாட்டி இல்ல. விடிஞ்சி தூங்குறவனுக்கு வெள்ளாம இல்லங்குறது எவ்வளவு உண்மையாயிருக்கு”⁴⁵ என்றெண்ணி மனம் வருந்தினான்.

இல்லறத்தில் ஈடுபட்டோர் மனைவிக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையையும், விவசாயத்தில் ஈடுபட்டோர் நிலத்திற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையையும், அக்கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றாதோரின் நிலையையும் இப்பழமொழி உணர்த்துகிறது.

இத்தகைய பழமொழிகளைப் பயின்றேதான் மீ.அமு.நாசிர்அலி, “நாட்டுப்புற மக்களின் நுண்மையான அறிவின் வெளிப்பாடே பழமொழி”⁴⁶ எனத் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கணவனை விட்டுக் கொடுக்காத பெண்கள்

‘கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்’ எனும் கொள்கையோடு வாழ்பவர்கள் தமிழகத்துப் பெண்கள். பொதுவாகவே பெண்கள் எப்பொருளையும் கடனாகக் கொடுத்து விடுவர். ஆனால் தான் மணந்த மணாளனை மட்டும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். பெண்களின் இவ்வுயரிய பண்பை விளக்கும் பழமொழி ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

கார்கோட்டகத்துக் கொல்லையில் மணிமேகலையோடு மஞ்சளாவும் பிற பெண்களும் நாற்று நட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது மணிமேகலை, கணவனை விட்டுப்பிரியாத ஒரு பெண்தவளையின் கதையைக் கூறி நம்ம ஊர் பெண்களும் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள் எனக்கூறி, “அரிசி கடங்குடுத்தாலும் ஆம்புடையான குடுக்க மாட்டாளாம் பத்தினி”⁴⁷ என்றாள். பத்தினிப்பெண், வயிற்றுப் பசியைத் தீர்க்க அரிசியைக் கடனாகக் கொடுத்தாலும் இல்லறப் பண்பைப் பேண உதவும் கணவனை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாள். காரணம் கணவனை விட்டுக் கொடுக்காதவளேப் பத்தினியாக வாழ முடியும். கணவன், மனைவியல்லாத பிற பெண்ணிடம் முயங்கினால் தான் மட்டும் ஏன் ஒழுக்கமாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் பத்தினிக்கு வந்து விடும். அந்த எண்ணம் வந்துவிட்டாள் அவள் பத்தினியுமில்லை, அவள் சொல் பலிக்கப் போவதுமில்லை. இங்கு தமிழ்ப் பெண்டின் தனித்துவத்தையும், பண்பாட்டின் பாங்கினையும் இப்பழமொழி சிறப்பிக்கிறது.

தாய், மகள் உறவு

மணிமேகலையின் அத்தை செகதாம்பாள். செகதாம்பாளின் தாய் தன்னுடைய மூன்று பெண்களுள் இருவரை மட்டும் பணக்கார ஆண் மகன்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டு செகதாம்பாளை மட்டும் உள்ளூரில் வேறொரு பெண்ணிடம் தொடர்பு வைத்திருக்கும் அன்பற்ற ஒருவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறாள். தன் கணவன் ஊதாரித்தனமாக இருந்தாலும் கூட அவள் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் தன்னைப் பாராமுகமாக இருப்பதை அவளால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிலைக்குத் தன் தாயே காரணம் எனக்கூறி, “மொட்டப் பாப்பாத்தி மூணு பொண்ணு பெத்தாளாம். ஒண்ண ஆட வச்சாளாம். ஒண்ண பாட வச்சாளாம். ஒண்ண கருவாட்டு மண்டைக்கி காவ வச்சாளாம்”⁴⁸ என்று மணிமேகலையிடம் வருந்தினாள்.

இதில் ‘மொட்டப் பாப்பாத்தி’ எனும் தொடர், கணவனை இழந்த பார்ப்பண இனப் பெண் சமூகத்தில் அமங்கலப் பொருளாகக் கருதப்படுகின்றாள். தன் இளம்வயதில் கணவனை இழந்தும், தலையை மொட்டையடித்தும், முதுமை அடைந்தும், வாழும் பெண்ணைக் குறிக்கும். ‘கருவாட்டு மண்டை’ எனும் தொடரில்

‘கருவாடு’ என்பது உயிரற்ற மீன் என்ற பொருளைத் தந்து இல்லற வாழ்விற்குப் பயன்படாத ஆடவனைக் குறிக்கும். இங்கு இல்லறத்திற்கு பயன்படாத ஆடவனை கருவாட்டிற்கு ஒப்பிட்ட நயம் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

‘பொண்ணப் பெத்தவங்க பொறுத்துத் தான் போவணும்’ என்பது பெண்ணைப் பெற்று திருமணம் செய்து கொடுத்த பெற்றோருக்கு கூறும் அறிவுரையாகும்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயியின் தந்தை கணேசபிள்ளைக்கு தன் மகளின் மாமியாரான தங்கத்தாச்சியைக் கண்டாலே பிடிக்காது. என்றாலும் கூட தன் மகளின் நினைப்பு வந்தால் வெறுப்பை வெளிக்காட்டாது மகளைக் காண வருவார். ஒருமுறை குடும்பப் பிரச்சினையின் காரணமாகச் செல்லாயி கோபித்துக் கொண்டு தன் தந்தை வீட்டுக்குச் சென்றாள். சில நாட்கள் கழிந்த பின் தன் குழந்தைகளின் நினைப்பு வரவே தன் தந்தையிடம் கூறி தன்னைக் கணவன் வீட்டிற்குச் சென்று விடச்சொன்னாள். அதைக் கேட்ட கணேசபிள்ளை,

“பொண்ண நெனச்சி பீயத்திங்கிற கதயா ஒன்ன நெனச்சி மறுபடியும் அங்க வாரேன்”⁴⁹ என புலம்பிக் கொண்டார்.

பெற்ற மகளுக்காக எல்லாத் துயரையும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் எனும் கருத்தை இப்பழமொழி விளக்குகிறது. மேலும் இத்தொடர் ‘பெண்ணைப் பெற்றால் பீயத் திண்’ எனும் கட்டளைத் தொடராகவும் வழக்கிலுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அண்ணன் தம்பி உறவு

‘ஆற்றைக் கடக்கிற வரையில் அண்ணன் தம்பி; ஆறு கடந்தால் நீ யாரோ? நான் யாரோ?’ என்பது பேச்சு வழக்குப் பழமொழியாகும். அண்ணன் தம்பியரிடம் இளவயதில் இருக்கும் உறவும் பாசமும், இளைஞனான பின் இருப்பதில்லை என்பதே இதன் கருத்தாகும். ஆசிரியர் இக்கருத்தை விளக்கக் கூடிய பழமொழி ஒன்றை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் கையாண்டுள்ளார்.

கஷ்டப்பட்டு மீன் பிடித்து வாழும் சாமுவேல் தன் தம்பி அருள்தாசுக்கு சைக்கிள் வாங்கித் தர வேண்டுமென்று தன் மாமனிடம் கூறினான். அதைக் கேட்ட சுப்பு, “அஞ்ச வயசில அண்ணந்தம்பி பத்து வயசில பங்காளிம்பாவோ”⁵⁰ எனும்

பழமொழியைக் கூறி சாமுவேல் தன் தம்பி மீது வைத்திருக்கும் பாசத்தை எண்ணி பெருமிதம் கொண்டார்.

தந்தை வழியில் வரும் ஆண் உறவுகளைப் ‘பங்காளி’ என்பர். இதற்குப் பொருள் தந்தையின் சொத்துக்களைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வந்தவர்கள் என்பதாகும். பணந்தான் பாசத்தைப் பிளவுபடுத்துகின்றது என்பது இப்பழமொழி உணர்த்தும் உண்மையாகும். எனவே தான் எஸ்.சௌந்திரபாண்டியன், “**நினைக்க நினைக்க இனிக்கும் சுவைப் பெட்டகம் தமிழ்ப் பழமொழிகள், தமிழர் நாகரிகத்துச் சான்றுகள்**”⁵¹ எனக் கூறினார் போலும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

‘ஆண்டி எப்போ சாவான்; மடம் எப்போ காலியாகும்?’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும். தனக்கு வேண்டப்படாத பிடிக்காத ஒருவர் தான் இருக்கும் இடத்தை விட்டு எப்பொழுது இறப்பார்களோ? என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்ட மாணிக்கத்தின் மனைவி தன் மூன்று குழந்தைகளையும் வைத்துக் கொண்டு வாடினாள். தெருவிற்குள் வந்த கம்பளத்து நாயக்கர் இனத்தைச் சேர்ந்த குறி சொல்லும் பெண்ணிடம் தன் கையைக் காட்டி குறி கேட்டாள். அதற்கு அப்பெண் “**தாயே! உனக்கு வெளியில் பகையில்லை. உன் குடும்பத்துக்குள்ளே தான் பகையிருக்கு. ஒரு நொள்ளக் குதூர (மாமியார்), அண்ணன் எப்ப சாவான், திண்ண எப்ப காலியாவுமுன்னு காத்துக்கிட்டுருக்கு.**”⁵² என்று சொல்லி,

இன்னும் எட்டு நாளைக்குள் அவளது கணவன் அவளை அழைத்துப் போவான் என ஆறுதல் கூறினாள். உறவு முறைகளுக்குள்ளேயே பொறாமை கொள்ளும் வாழ்வியலை இப்பழமொழி உணர்த்தும்.

பேச்சு வழக்கிலுள்ள சில பழமொழிகள் பொருள் மாற்றிக் கொள்ளப்படுவதும் உண்டு. உதாரணமாக ‘அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி கூட உதவமாட்டான்’ எனும் பழமொழியைக் கூறலாம். இதன் பொருள் ‘அடி என்பது காலணியைக் குறிக்கும். இராமன் காட்டிற்குச் சென்ற போது பரதன் அயோத்தியை ஆளுகின்றான். இராமன் திரும்பி வரும்வரை பரதன் தன் சிம்மாசனத்தில் அமராமல் இராமனின் பாதுகைகளை வைத்துப் போற்றி தன்

அண்ணனே நாடாள்வதாகக் கருதினான். இச்செயலுக்கு இராமன் அருகிலிருந்து உதவுவதைவிட உயர்ந்த உதவியை பரதனுக்கு இராமனின் பாதுகைகள் (அடி) செய்தன. அவற்றைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அண்ணனின் நினைவாக பரதன் மிகச் சிறப்பாக ஆட்சி செய்தான். இங்கு இராமன் என்னும் அண்ணன் அருகிலிருந்து செய்யும் உதவியை விட அவனது அடியாகிய பாதுகைகள் செய்தன. இப்பொருளில்தான் மேற்குறித்த பழமொழி வழங்கப்பட்டது.

ஆனால் பலர் இதை வேறு விதமாகவும் பொருள்கொள்வர். எந்தவொரு செயலையும் அமைதியாகப் பேசி சாதிப்பதைவிட தாக்குதல் நடத்தி (அடி) எளிதாகச் சாதிக்கலாம் என்றும் கொள்வர். இதேப் பொருள்படும் பழமொழியென்று ‘அளம்’ புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

சுந்தரரம்பாள் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது வைக்கோல் போரைப் பார்த்த மாடுகள் அங்கே இவளையும் சேர்த்து இழுத்தன. சுந்தரரம்பாள் மாடுகளின் கயிறைப் பிடித்து இழுத்தும் அவை நகர மறுத்தன. உடனே ஒரு நொச்சிக் குச்சியை கையில் எடுத்தவுடன் மாடுகள் தானாக வழியோடு நடக்க ஆரம்பித்தன. இதைக் கண்ட சுந்தரரம்பாள் தன்னருகில் நின்றிருந்த மீனாட்சியிடம், “பாத்தியாத்த எவ்வள நேரம் இழுத்தேன். கையில் கம்ப பாத்தவொன்னே எப்படி போவதுவொ பாரு, தெரியாமலா சொல்லியிருக்காங்க, அடி ஒதவுறமேரி அண்ணந்தம்பிகொட ஒதவமாட்டானாம்.”⁵³ என்று கூறி நகைத்தாள்.

உடல் உறுப்புகள்

மயிர், தலை, கண், தொண்டை, முதுகு, வயிறு, கால், ஆணுறுப்பு, குதம் ஆகிய உடல் உறுப்புகள் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெறும் பழமொழிகளில் கையாளப் பெற்றுள்ளன.

தலை மயிரின் சிறப்பு

ஆண் வேலை செய்துதான் பெண்ணைக் காக்க வேண்டுமே தவிர, பெண் வேலை செய்து ஆணைக் காக்க வேண்டியதில்லை. இச்செயலே நமது தமிழ்ப்பண்பாட்டின் ஒரு கொள்கையாகும். இப்பண்பாட்டை விளக்கக் கூடிய பழமொழி ஒன்று ‘கீதாரி’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கரிச்சாவிிற்கு குழந்தையில்லை என்பதால் வெள்ளைச்சாமி மறுமணம் செய்து கொள்ள முடிவெடுத்தான். அதனால் மனமுடைந்த கரிச்சா தன் அக்கா முத்தம்மா வீட்டிற்கு வந்தாள். அவளுடைய நிலையைப் பார்த்த முத்தம்மா ‘அந்த சதிகாரன் உனக்கு என்ன கேடு செய்தான்?’ எனக் கேட்க, கரிச்சாவோ அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல சும்மாதான் வந்தேன் என மழுப்பினாள். அதற்கு முத்தம்மா, “**மசுருதாண்டி மண்டய மறைக்கணும் மண்ட என்னத்துக்கு மசுர மறைக்கணும்.**”⁵⁴ என்று திட்டினாள். இங்கு ‘மசுரு’ எனும் சொல் தலை முடியைக் குறித்தது.

இப்பழமொழியே சங்க இலக்கியத்தில், “**வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே**”⁵⁵ என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடியாக இடம்பெறும். இப்பழமொழியில் இடம்பெறும் சொற்களைக் காணும் போது கிருஷ்ணா சஞ்சீவி கூறுவது போன்று “**மொழியின் பேச்சு வழக்கு திசைச் சொல் கலப்பு, கிளைமொழிகள், வழக்கிறந்த சொற்கள்**”⁵⁶ இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

தலையும் எண்ணையும்

யாருக்கும் எதுவும் தரமாட்டேன். ஆனால் எனக்கு மட்டும் எல்லோரும் தரவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வாழ்பவர்கள் பலபேர். அத்தகையோரின் நிலைப்பாட்டினைப்பற்றி ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் பழமொழியாகக் காணலாம்.

‘செல்வராசு’ தன் மனைவியைப் பிரிந்து மூன்றாவது வைப்பாட்டி இந்திராவிடம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். மணிமேகலை தன் மகள் சத்தியாவிிற்கு திருமண ஏற்பாடு செய்ய, உடனே மாணிக்கம் தன் மகளை தன் வீட்டில் வைத்திருந்துதான் திருமணம் செய்து தருவேன் என பஞ்சாயத்துப் பேச அதன்படியே தீர்ப்பும் ஆனது. சத்தியாவை, மணிமேகலை செல்வராசு வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் இந்திரா இப்படி திடுதிப்புன்னு கொண்டு வந்து விட்டா எப்படி? திருமணத்திற்கு செலவு செய்ய பணமும் வேண்டும் என சொல்லியனுப்பினாள். இதையறிந்த மணிமேகலையின் தங்கை வளர்மதி, “**எண்ணெ கொடமும் கொறயக்கொடா புள்ள தலயும் காயக்கொடான்னு சொல்லுறவளா இருப்பாப் போலருக்கு அந்த நொண்டிச்சி**”⁵⁷ என கோபப்பட்டு பேசினாள். இதன் உட்பொருள் இந்திரா தன்னுடைய பணப்பெட்டியிலிருந்து பணமும் குறையக் கூடாது, ஆனால் சத்தியாவிிற்கு திருமணமும் செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

இங்கு இதே பொருளைத் தரும் பிறிதோர் பழமொழியான, “தலையும் நனையாமல் சாஸ்திரமும் பொய்யாகாமல் குளிக்கணும்”⁵⁸ என்பதை கி.ராஜநாராயணன் சுட்டுவது பொருத்தமுடையதாகும்.

கண்கள் பற்றி மதிப்பு

குடும்பத்தில் சரி சமமாய் நடத்த வேண்டியவர்களை வேறுபடுத்தி ஒருவரை உயர்த்தியும் ஒருவரை தாழ்த்தியும் வைத்திருக்கும் நிலை இன்றும் சமூகத்தில் உள்ளது. இதைச் சாடும் வகையில் சு.தமிழ்ச்செல்வி ‘அளம்’ புதினத்தில் ஒரு பழமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஆதனூர் மீனாட்சி கிழவி தன் பெரிய மருமகளைப் பிடிக்காமல் அவளோடு தன் மகனையும் சேர்த்து துரத்திவிட்டாள். தன் செல்ல மகன் இளையவனையும், சின்ன மருமகனையும் தன் வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டாள். கிழவியின் கணவன் இறந்தபின் சின்னவன் இவளைப் படாதபாடு படுத்தினாள். தன் தவறை நினைத்து வருந்திய கிழவி அடிக்கடி தன் தம்பி மகள் சுந்தரம்பாள் வீட்டில் சில நாள் தங்கிவிட்டு பின் மீண்டும் வீட்டுக்குச் செல்வாள்.

அதைப்போன்று ஒருநாள் சுந்தரம்பாள் வீட்டிற்கு வந்த மீனாட்சிகிழவி, “ஒரு கண்ணுல வெண்ணெயும் ஒரு கண்ணுல சுண்ணாம்பும் தடவுனது போல”⁵⁹ தான் பெரிய மகனுக்கு துரோகம் செய்து விட்டதாகக் கூறி வருந்தினாள். இங்கு, வெண்ணெயும் சுண்ணாம்பும் வெண்ணிறமுடையதாயினும், ஒன்று கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியையும் மற்றொன்று எரிச்சலையும் தரக் கூடியதாகும். இப்பழமொழியில் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது கண் எனக் கூறப்படினும் இதனைச் செயல்படுத்துவது மனமே என்ற உண்மை கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

‘காமாலை கண்டவனுக்கு கண்டதெல்லாம் மஞ்சளாகத்தான் தெரியும்’ என்பது பேச்சுவழக்கில் கூறப்படும் பழமொழியாகும். மஞ்சள் காமாலை முற்றிவிட்டால் கண் மஞ்சளாகிவிடும். அதனால் அவன் காணும் பொருளெல்லாம் மஞ்சள் நிறத்தில் உள்ளதாகத்தான் நினைப்பான். அதுபோல பயந்த சுபாவம் உடையவர்களின் கண்களுக்கு பார்ப்பதெல்லாம் பேயாகத்தான் தெரியும் என்பதே இதன் பொருளாகும். இதே பொருளைத் தரக்கூடிய பழமொழியொன்று ‘கீதாரி’யில் இடம்பெற்றுள்ளது.

சிவப்பி, தன் வளர்ப்புத் தந்தை குடித்துவிட்டு வந்தால் அவர் பார்க்கும் பார்வையே சரியில்லையென்றும், அவரைப் பார்ப்பதற்கு பயமாக

இருக்கின்றதென்றும் கூறுகின்றாள். ஆனால் கரிச்சாவோ தூக்கி வளர்த்த தந்தை அப்படியெல்லாம் இருக்கமாட்டார் என அறிவுரை கூறி, “**அருண்டவங் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயிம்பாவொ அதுமேரிதான் நீயும் வீணா பயப்புடுற.**”⁶⁰ எனக்கூறி சமாதானப்படுத்தினாள்.

மனதில் ஏற்பட்ட அச்சம் கண்வழியே புலப்படுமென்பதால் மனதிற்கும் கண்ணிற்கும் தொடர்புண்டு என்ற கருத்தும் பெறப்படும். இங்கு அச்சப்படுவன குறித்தும் அச்சப்படக் கூடாதன குறித்தும்,

**“அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்”⁶¹**

என்று திருக்குறள் கூறுவதும் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

தொண்டையும் கண்டங்கத்திரிக்காயும்

‘உப்பைத் தின்றவன் தண்ணீரைக் குடித்தே ஆக வேண்டும்’ என்பது பழமொழியாகும். இதன் பொருள் வெறும் உப்பைத் தின்றவனுக்கு வாய் உவர்க்கும். அதனால் அவன் தண்ணீரைக் குடித்தே ஆகவேண்டும். அதுபோல ஒரு வினையைச் செய்தவன் அவ்வினையின் பயனை அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்பதாகும். இதே கருத்தை ஆசிரியர் ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் புலப்படுத்துகின்றார்.

மணிமேகலையின் மகள் சத்தியா காதல் திருமணம் செய்ய முடிவெடுக்கிறாள். இதை அறிந்த மணிமேகலையால் அவளின் செயலைத் தடுக்க முடியவில்லை. தன்னைப் போலவே தன் மகளின் வாழ்வும் நாசமாகிவிடுமோ என்று அஞ்சினாள். இதைக் கண்ட வளர்மதி, “**கண்டங் கத்திரிக்காய் கடிச்ச ஒனக்கு தொண்ட வர கசக்குந்தான்**”⁶² என மணிமேகலையின் நிலை அவளுடைய மகளுக்கும் ஏற்படாது எனக் கூறினாள். இங்கு கண்டங்கத்திரி கசப்பு சுவையை உடையது, அதைத் தின்றவர்க்கு தொண்டை வரை கசக்கும் அதுபோல கசந்த வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்ட மணிமேகலைக்கு வாழ்வும் கசந்தது என்பது பொருளாகும்.

உழைத்து வாழும் உழைப்பாளிகள் கவலைகள் குறித்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்காமல் தன் கடமைகளைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும் எனும் கருத்தை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ பழமொழி ஒன்று வெளிப்படுத்துகிறது.

தனது தாய் தந்தையரை இழந்து வாடும் சாமுவேல் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் செல்லாமல் அதையே எண்ணி கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட

சுப்பு, “தொண்டை வரைக்கிந்தான் சோகம் தோளுக்கு மேல கிடக்கு சோலின்னு எழும்பி நடக்குறவந்தான் பொழைக்க முடியும்,”⁶³ என்று அறிவுரை கூறினார்.

இங்கு

“கவலைகள் கிடக்கட்டும் மறந்துவிடு

காரியம் நடக்கட்டும் துணிந்து விடு”⁶⁴

எனும் பாடல் ஒப்புநோக்கி மகிழத்தக்கதாகும். இன்பமும் துன்பமும் சோதனையும் சாதனையும் நம் வாழ்வின் நெறியைச் சுட்டுவன. எனவே தான், “நாம் வாழ்ந்தனவற்றை வாழ்வின் விமரிசனத்தை சொல்வன பழமொழிகள்”⁶⁵ என சு.கி.என்.சுப்பிரமணியன் கூறுவதனை மறுக்காமல் ஏற்க முடிகின்றது.

முதுகும் அழுக்கும்

‘தன் முதுகின் அழுக்கு தனக்குத் தெரியாது’ என்பது பழமொழியாகும். ஒருவரிடம் உள்ள குறை அவருக்குத் தெரியாது. ஆனால் பிறருக்குத்தான் தெரியும் என்பதையே இப்பழமொழி உணர்த்தும். இதே பழமொழியை ஆசிரியர் ‘கற்றாழை’யில் பேச்சு வழக்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

உடல்நிலை சரியில்லாத தாண்டிக்கிழவரை பவுனுக்கிழவி மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச்செல்லாமல், சோதிடர் பேச்சையும், சாமியார் பேச்சையும் கேட்டுக் கொண்டு வீட்டிலேயே வைத்திருந்தாள். அதனால் மூன்றாவது நாள் அவர் இறந்துவிட்டார். சாவுவீட்டில் ஒப்புச்சொல்லி அழும்போது, மாமணியும் வந்திருந்தாள். அப்பொழுது மாமணி ஊருக்கெல்லாம் உபதேசம் சொல்லும் பவுனுக்கிழவி தன் கணவனைக் கொன்று விட்டதாக எண்ணி, “நாத்த முதுவு வேத்தாளுக்குத்தான தனக்கேவா தெரியப் போவுது”⁶⁶ என்று எகத்தாளம் பேசினாள். இப்பழமொழி பவுனுக்கிழவி தன்னைப்பற்றி தானே மதிப்பிட்டதை விட அவரையறிந்த இன்னொருவர் செய்யும் மதிப்பீடுதான் சரியாக இருக்கும் என்ற கருத்தையும் உள்ளீடாகக் கொண்டுள்ளது.

வயிறும் தாய் மகன் உறவும்

‘தாயுக்கும் பிள்ளைக்கும் உள்ள உறவு தொப்புள் கொடி வரைக்கும் மட்டுமே’. தாயும் பிள்ளையும் ஒன்றையெனினும் மனம், மொழி, மெய், உண்ணும் உணவு போன்றவற்றால் இருவரும் வேறுவேறான திறனும் சிந்தனையும்

உடையவர்கள். இன்றைக்குப் பெற்ற பிள்ளைகளைப் பெற்றோரும் வாழ்வளித்த பெற்றோரைப் பிள்ளைகளும் ஒதுக்கிவைக்கும் நிலை சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது.

இக்கருத்தை ‘மாணிக்கம்’ புதினம் பிரதிபலிக்கிறது. மாணிக்கத்திற்கு சின்னம்மை போட்டு உடம்பு முடியாமல் போனது. அதனால் செல்லாயி அவனை தங்கத்தாச்சியின் ஊருக்கே அழைத்து வந்தாள். ஆனால் மாணிக்கத்தின் தாய் தன் மகனைக் கண்டு கொள்ளவேயில்லை. இதைக் கண்டு மனம் கொதித்த செல்லாயி தன் கணவனுக்கு உதவிய முருகையனிடம், “தாயும் புள்ளயிமாருந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேறவேறங்குறது உண்மைதான்”⁶⁷ எனப் புலம்பினாள். இங்கு மாணிக்கம் தங்கத்தாச்சி வயிற்றில் பிறந்தவனாகயிருப்பினும் தாயுக்கும் இவனுக்கும் வாயும் வயிறும் வேறு வேறு தானே! அதனால் தான் தங்கத்தாச்சி தன் மகனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை என்ற கருத்து புலப்படுகிறது.

காலும் ஆற்றின் ஆழமும்

‘உரலுக்குள்ள தலைய விட்டுட்டா மெதுவாத்தான் வெளிய எடுக்கணும்’ என்பது பழமொழியாகும். இப்பழமொழி ஒரு சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டால், அச்சிக்கலிலிருந்து நிதானமாகத் தான் வெளியேற வேண்டும் எனும் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பழமொழியை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’யில் காணலாம்.

ஆறுகாட்டுத்துறை மக்கள் தம் தொழில்சார் நடைமுறைகளை நாட்டாரிடம் கேட்காமலேயே கம்பெனிக்காரரிடம் ஒப்பந்தம் எழுதிக் கொடுத்து மீன்களை விற்றனர். காலப்போக்கில் கம்பெனிக்காரர்கள் ஏலம் போடாமலேயே மீன்களை எடுத்துச் சென்றனர். அதன் பிறகுதான் மீனவர்கள் தாம் சுரண்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்தனர். இப்பிரச்சினையிலிருந்து எப்படி மீள்வது என கலந்தாலோசிக்க நாட்டார் வீட்டுக்குச் சென்று பேசினர். அப்பொழுது அக்கூட்டத்தில் ஒருவர், “ஆழந்தெரியாம கால வுட்டுட்டம் மெதுவா வெளியே வரத்தான் பாக்கணும்”⁶⁸ என்று கூறினார். இப்பழமொழியின் மூலம் சிந்தித்துச் செயல்படல் வேண்டும் என்ற உயரிய கருத்தை உணரலாம்.

அதிசயமான ஆண் பிள்ளை

செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தால் வரக்கூடாத துன்பங்களெல்லாம் வரும். முன்பின் யோசனையின்றி பதற்றத்தாலும் கவனமின்மையாலும் செய்யப்படும்

ஒரு செயலால் நமக்கே துன்பம் உண்டாகும். இக்கருத்தை விளக்கும் பழமொழி ‘அளம்’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பூச்சியின் யோசனைப்படி ‘கோயில் தாழ்வில்’ ஊர் மக்கள் அனைவரும் உப்பளப் பாத்திகளை உருவாக்க சம்மதித்தனர். அதனால் ஊரில் ஆண்களுள்ள வீடுகளில் மட்டும் வீட்டுக்கொரு ஆளைத் தேர்ந்தெடுத்து பாத்திகளைப் பிரித்தனர். சுந்தரரம்பாளின் வீட்டில் ஆண்கள் இல்லாததால் அவளை மட்டும் அழைக்கவில்லை. இதைக் கேள்விப்பட்ட அஞ்சம்மாள் தன் தாயிடம் கூறி, தம் வீட்டுப் பங்குக்கு ஒருவரைப் பேசி கூலி கொடுத்துப் பாத்திக்குப் பங்கு கேட்கலாம் என்றாள். ஆனால் சுந்தரரம்பாளோ தம் குடும்பத்துக்கென்று இருக்கும் ஒரே ஆண் இராசரம்பாளின் கணவன், தன் சின்ன மருமகனை ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்றாள். உடனே அஞ்சம்மாள், “**அதிசயமானவ ஆம்புளப்புள்ள பெத்தாளாம். கொடிக்கு பதிலா மானிய புடிச்சி அறுத்தாளாம் அந்தக் கதயாத்தான் இருக்கு ஒங்கத.**”⁶⁹ என்று கூறி, நம்முடைய பிழைப்பைப் பார்க்க மருமகனிடம் சென்று அனுமதி கேட்கத் தேவையில்லையெனக் கடிந்து கொண்டாள். இங்கு பேச்சு வழக்கில் இடம்பெற்றுள்ள ‘மானிய’ என்னும் சொல் ஆணுறுப்பைக் குறிக்கும். இப்பழமொழியின் கருத்து, “**செய்யத்தக்க அல்ல செயக்கெடும்**”⁷⁰ எனும் திருக்குறளில் எதிரொலிக்கக் காணலாம்.

குதம்

‘கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் எதற்கு?’ என்பது வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும். இதன் பொருள் கண் பார்வை நன்றாக இருக்கும் போது வெளியுலகையும் சூரியனையும் பார்த்து அனுபவிக்காமல், கண் பார்வை போனபின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்து என்ன பயன்? என்பதாகும். இதே கருத்தைப் புலப்படுத்தும் மற்றொரு பழமொழியொன்று ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

மணிமேகலை படிக்க வேண்டுமென்று தன் தந்தையிடம் கூறியிருந்தாள். ஆனால் சண்முகத்தின் நண்பன் ரெத்தினசாமி, மணிமேகலையைப் படிக்க வைத்து அதன் பிறகு அவளை வேலைக்கு அனுப்பி பணம் சம்பாதிக்க அதிக காலம் ஆகும். ஆதலால் கற்பகநாதர் குளத்திலேயே அவளுக்கு ஒரு சைக்கிள் கடை வைத்து ஒரு பம்பும் வாங்கிக் கொடுத்தால் பணத்தை தினமும் அள்ளலாம். இன்று

அனுபவிக்கமுடியாத பணத்தை வயதான காலத்தில் அனுபவிக்கவே முடியாது என்று கூறி, “செத்தவஞ் சூத்துல வைக்கல வச்சித் திணிக்கற கதயா இப்ப இல்லாத காசிபணம் அப்ப ஒனக்கு என்னத்துக்கு ஆவப்போவது?”⁷¹ என சண்முகத்தின் மனதைக் குழப்பினான். இதன் பொருள் உயிரோடு இருக்கும் போது அனுபவிக்க முடியாத பணத்தை இறந்த பின் அனுபவிப்பதால் என்ன பயன்? என்பதாகும்.

நல்ல விசயங்களைச் செய்வதற்கு தூண்டும் பழமொழிகள் சில நேரங்களில் தீய செயல்களைச் செய்வதற்கும் தூண்டுகின்றன. இங்கு இப்பழமொழியின் மூலம் மணிமேகலையின் பள்ளிப்படிப்பு அழிக்கப்படுவதாக ஆசிரியர் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

உண்பொருள்கள்

அரிசி, சோறு, மிளகு, உப்பு, சர்க்கரை போன்ற திட உண்பொருள்கள் குறித்தும் பால், வெண்ணெய், நெய் போன்ற திரவ உண்பொருள்கள் குறித்தும் பழமொழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

உமியற்ற அரிசி

ஒன்றைப் பெற வேண்டுமானால் இன்னொன்றை இழந்துதான் ஆகவேண்டும் இதுவே உலக நியதியாகும். ஆனால் இன்றைய சூழலில் பெரும்பான்மையோர் தான் எதையும் இழக்காமலேயே அனைத்தையும் பெற வேண்டுமென எண்ணுகின்றனர். இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பழமொழியொன்றை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’யில் காணலாம்.

சமுத்திரவல்லியைக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்ட சாமுவேலுவை நாட்டார் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்தார். தனக்கு ஏற்பட்ட இந்நிலைக்கு சமுத்திரவல்லிதான் காரணமென்றும் அவளைத் திருமணம் செய்யாமல் இருந்திருந்தால் தான் ஊருக்குள் நிம்மதியாகப் பிழைப்பைப் பார்த்திருக்கலாம் என்றும் தன் மாமா சுப்புவிடம் புலம்பினான். அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்ற சுப்பு, “உமிய எழக்காம அரிசி திங்க ஆசைப்பட்டா முடியுமா, உனக்கு சமுத்திரவல்லி கிடச்சிருக்கே அதுவே பெரிசில்லயாடா?”⁷² என அறிவுரை கூறினார்.

நெல்லிலிருந்து கிடைக்கும் அரிசியை நேரடியாக உண்ண முடியாது. அதன் உமியை நீக்கினால் தான் உள்ளேயிருக்கும் அரிசியை உண்ண முடியும். அதுபோல சாமுவேல், நாட்டார் மகள் சமுத்திரவல்லியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்பட்டால் அவனுடைய சமூகத்தை இழந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

அரிசியும் அது பொதிந்திருக்கும் நெல்லும் உழவுத் தொழிலின் முதன்மை உற்பத்திப் பொருளாகும். உழவினை நினைவு கூர்ந்த இப்பழமொழியினை எண்ணுந்தொறும், “அடிப்படைத் தேவைக்கு இன்றிமையாதது என்று உழவுத் தொழிலை வற்புறுத்திய தமிழ் மக்கள், அதன் சிறப்பையும் அதைச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தையும் பழமொழி மூலமும் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள்”⁷³ என சாலை இளந்திரையன் கூறுவது விவசாயத்தைப் போற்றும் நெறியே எனக் கூறத்தோன்றும்.

கட்டுச் சோறு

‘கத்திரிக்காய் முற்றினால் கடைத் தெருவிற்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும்’ அதுபோல உண்மையை எத்தனை நாள்நாள் மறைத்தாலும் அது என்றைக்காவது ஒரு நாள் வெளிப்பட்டுவிடும். இக்கருத்து ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயியின் மனக் குமுறலாக வெளிப்படுகிறது.

வெளியூர் சென்று திரும்பிய மாணிக்கம் தன் தாயின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு, செல்லாயி நடத்தை சரியில்லாதவளென எண்ணி அவளை அடித்துக் கொடுமைப்படுத்தினான். அடி தாங்க முடியாமல் செல்லாயி தன் தந்தையின் வீட்டுக்குக் கிளம்பினாள். கட்டின கணவனே தன் மீது சந்தேகப்படும்போது நாம் ஏன் இங்கு இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, “கட்டிக் குடுத்த சோறும் சொல்லிக் கொடுத்த சொல்லும் நாலு நாளக்கி மேல தாங்காது உண்ம தெரிஞ்சு வந்து கூப்புட்டும். அதுவரைக்கும் வரக்கொடா”⁷⁴ என்று புலம்பிக் கொண்டே கிளம்பிவிட்டாள்.

இங்கு ‘கட்டிக் குடுத்த சோறு’ என்பது வெளியூர் செல்லும் போது உடன் எடுத்துச் செல்லும் கட்டுச்சாதமாகும். இது நான்கு நாட்களுக்கு மேல் தாங்காது, கெட்டுவிடும். அதுபோல தன் மாமியார் சொல்லிக் கொடுத்த அபாண்டமான பொய்யும் அதிக நாட்கள் தாக்குப் பிடிக்காது. உண்மை தெரிந்தவுடன் தன் கணவர் தன்னை அழைத்துப் போக வருவார் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

மிளகுத் தண்ணீர்

பிறருக்கு உதவி செய்யப் போய் அதனால் உதவி செய்தவருக்கே கெட்டப்பெயர் வரலாம். இக்கருத்தை பூரணத்தின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் பூரணத்தின் தங்கை மணிமேகலையைப் பெண் பார்க்க வந்தார்கள். அதனால் பூரணம் தன் சேலையையும், மூக்குத்தியையும் அவளுக்குக் கடனாகக் கொடுத்தாள். மாப்பிள்ளை வீட்டார் சென்றவுடனே தன் சேலையையும் மூக்குத்தியையும் கழற்றித் தருமாறு அவசரப்படுத்தினாள். அதனால் அவளது தாயார், “ஏன் இப்படி ஆளாப் பறக்குற? கழட்டிக் கொடுக்காமலா புருஷங்காரன் வீட்டுக்குப் போகப் போறா? என்று படபடத்தாள். உடனே கோபமுற்ற பூரணம், “ஒருபடி மொளவு குடுப்பானேங் ஒளிஞ்சிருந்து மொளவுத்தண்ணி கேப்பானேங்”⁷⁵ என்றாள்.

இங்கு ‘மொளவுத்தண்ணி’ என்பது மிளகு ரசத்தைக் குறிக்கும். பக்கத்து வீட்டுக்காரிக்கு மிளகைக் கடனாகக் கொடுத்துவிட்டு ரசத்திற்காக அவள் வீட்டு வாசலில் ஏன் நிற்க வேண்டும்?. அதுபோல சேலையையும் மூக்குத்தியையும் இரவலாகக் கொடுத்துவிட்டு தாயின் வீட்டு வாசலில் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? என்பதே இதன் பொருளாகும்.

உப்பைக் கெடுக்கும் நீராகாரம்

நடக்காத ஒரு செயலின் மீது நம்பிக்கை வைத்து காத்திருந்தால் நம்முடைய பிழைப்புதான் கெடும். இக்கருத்தை ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் பழமொழியாகக் காணலாம்.

தன் அக்கா பூரணத்தின் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் அம்முனியாத்தா மணிமேகலையைப் பெண் பார்க்க வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் காப்பி போடுவதற்காக வெல்லத்தாள் வாங்கி வரவாவென வளர்மதி தன் தாயிடம் கேட்டதற்கு, “நெனப்பு பொழப்ப கெடுத்துச்சாம் நீராரம் உப்பக் கெடுத்துச்சாம் போயி வேலயப் பாப்பியா.”⁷⁶ என்று விரட்டினாள் பாக்கியம். இங்கு உப்பில் நீர் பட்டுவிட்டால் உப்பு வீணாகிவிடும். அதுபோல நடக்காத செயலுக்காக காத்திருந்தால் நம் பிழைப்பு வீணாகிவிடும் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

சர்க்கரையின் மதிப்பு

நினைத்தது கிடைக்கவில்லையெனில் கிடைத்ததை வைத்து மகிழ வேண்டும். இக்கருத்தை வெளிப்படுத்தும் பழமொழியொன்றை ‘அளம்’ புதினத்தில் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.

சுந்தரரம்பாள் தன் மாடுகளுக்கு வைக்கோல் இல்லாததால் வெறும் உப்பருவுகளைப் போட்டாள். அதைப் பார்த்த மாடுகள் வேகமாக தின்னத் தொடங்கின. இதைப் பார்த்த சுந்தரரம்பாள் தன் அதை மீனாட்சியிடம் காட்டிச் சிரித்தாள். அதற்கு மீனாட்சி, “ஆலயில்லாத ஊருக்கு இலுப்பப்பூ சக்கர”⁷⁷ எனும் பழமொழியைக் கூறி, இருப்பதைத் தின்னும் மாட்டின் நிலையைக் கண்டு சிரித்தாள்.

இலுப்பப்பூ இனிப்புச் சுவையை உடையது என்றாலும் அதிலிருந்து சர்க்கரை எடுக்க முடியாது. கரும்பாலைகளில் உள்ள கரும்பிலிருந்து மட்டுமே சர்க்கரை எடுக்க முடியும். கரும்பாலைகள் இல்லாத ஊரில் வசிக்கும் மக்களுக்கு அங்கு முளைத்த இலுப்பைப் பூக்களே சர்க்கரையாகத் தெரியும். அதுபோல தின்பதற்கு வைக்கோல் இல்லாத மாடுகளுக்கு உப்பருவுகள் அமிர்தமாகத் தெரிந்தது என்பதை இப்பழமொழி புலப்படுத்துகிறது.

புளிக்கும் பால்

பலகாலம் அன்பாகப் பழகியவர்கள் கூட ஒருநாள் தம் வெறுப்பைக் காட்டலாம். நட்பு பகையாகக் கூட மாறலாம். இப்பழக்கத்தைப் பற்றி ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் ஒரு பழமொழி இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

கணேசபிள்ளையின் மனைவி இறந்துவிட்டதால் வயதுக்கு வந்த தன் மகளைத் தன் தாயின் வீட்டிற்கு அனுப்பியிருந்தான். ஆவனது தாயோ தன் பேத்தியை டாக்டர் வேலை செய்யும் தங்கத்தாச்சியின் மகன் மாணிக்கத்திற்கு திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போவதை எண்ணி மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் இருந்தாள். அப்பொழுது அவளைப் பார்க்க வந்த பெண்ணொருத்தி “ஒரேதா மவுந்த பெயிடாத ஆத்தா, பழவப்பழவ பாலும் புளிக்கும்”⁷⁸ எனும் பழமொழியைச் சொல்லிவிட்டுப் போனாள். இங்கு பால் குடிப்பதற்கு இனிமையாத்தான் இருக்கும். ஆனால் நேரமானால் புளித்து விடும். அதுபோல தங்கத்தாச்சியின் பேச்சு

இனிமையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் பழகியபின் தான் தெரியும் அவள் மோசமானவளென்று எனும் கருத்தை நாம் உணரலாம்.

இங்கு “பழமொழியில் எதுகை, மோனை, முரண்தொடை இருக்கும். பிறிதுமொழிதல் அணிபோல ஒன்று சொல்லி மற்றொன்றை விளக்கும். இயற்கைச் சூழலுடன் உருவகம், உவமைப்பண்பு கொண்டதாகவும் தற்சார்பற்று நேர்பொருளை உணர்த்தக் கூடியதாகவும் இருக்கும். வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து சிக்கலை தீர்க்க உதவும் பழத்தின் சாறெனக் கூறும் இயல்புடன் இருக்கும்.”⁷⁹ என்று தேலுர்து கூறுவதை நினைவு கூர்தல் பழமொழி குறித்த பார்வையினைச் சற்றே விரிவடையச் செய்யும்.

விலை மோரில் வெண்ணெய்

பிறரால் நிகழ்த்த முடியாத செயலை ஒரு சிலர் நிகழ்த்திக் காட்டுவர். அவ்வரிசையில் பிறர் செய்ய முடியாத செயலைச் செய்து முடிக்கும் திறன் பெற்ற தங்கத்தாச்சியைப் பற்றிய பழமொழியொன்று ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

தங்கத்தாச்சி சாதாரண கைவைத்தியம் செய்யும் தன் மகன் மாணிக்கத்தை டாக்டர் என்று பொய் சொல்லி செல்லாயிக்குப் பேசி முடித்தாள். இதை அறிந்த ஆதனார் பெண்ணொருத்தி செல்லாயியின் பாட்டியிடம், “தங்கத்தாச்சி இருக்கறாளே அவ வெல மோருல வெண்ணெ எடுக்கறவ...”⁸⁰ எனும் பழமொழியைக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

கறந்த பாலில் உறை ஊற்றினால் அதில் கொழுப்புச் சத்து அதிகமாக இருக்கும். ஆதலால் அதிலிருந்து வெண்ணெய் எடுக்கலாம். ஆனால் ஏற்கனவே வெண்ணெய் எடுக்கப்பட்டு நீர் ஊற்றி விற்கப்படும் விலை மோரில் வெண்ணெய் எடுக்க முடியாது. ஆனாலும் அந்த விலை மோரில் கூட தங்கத்தாச்சி சாமர்த்தியமாக வெண்ணெய் எடுக்கக் கூடியவள் எனும் கருத்தை இப்பழமொழியின் ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார்.

இதே கருத்தை உணர்த்தக் கூடிய ஆனால் இதையும் மிஞ்சக் கூடிய பழமொழியொன்று நம்மிடையே பேச்சு வழக்கில் உள்ளது. அது அவ ‘தண்ணியிலயே வெண்ணெ எடுக்கறவ’ என்ற பழமொழியாகும்.

நெய்

‘சொன்னதைச் சொல்லுமாம் கிளிப்பிள்ளை’. பிறர் கூறுவதை உண்மையா? பொய்யா? சரியா? தவறா? என்பதைக் கூட உணராமல் கிளியானது சொன்னதையே திரும்பச் திரும்பச் சொல்லுமாம். அது போலவே நம்மிடையே பலர் பிறர் கூறுவதை உண்மையென நம்பி ஏமாறுகின்றனர். இக்கருத்துக்கேற்பவே மாணிக்கமும் ஏமாறுகிறான்.

தங்கத்தாச்சி சொன்ன பொய்யைக் கேட்டுக் கொண்டு மாணிக்கம் செல்லாயியைக் கொடுமைப்படுத்தினான். தன் கணவனே தன்னை நடத்தை சரியில்லாதவள் என நினைத்ததால் செல்லாயி தன் தந்தையின் வீட்டுக்குச் சென்று நடந்ததைச் சொல்லி அழுதாள். அதைக் கேட்ட கணேசபிள்ளை, “கேவுருல நெய் வடியுதுன்னா கேப்பாருக்கு எங்க போவுது புத்தி”⁸¹ என்று கோபப்பட்டார்.

இங்கு நெய்யினால் செய்யப்பட்ட பண்டத்திலிருந்து மட்டுமே நெய் வடியும். கேழ்வரகு என்பது ஒரு தானியம் மட்டுமே. அதிலிருந்து நெய்யை எடுக்க முடியாது. கேழ்வரகில் நெய் வடிகிறது என்று கூறினால் அதைக் கேட்பவரும் அதை நம்பக் கூடாது. அதுபோல கேழ்வரகு போன்ற தன் மகளை நடத்தை சரியில்லாதவள் என்று தங்கத்தாச்சியே சொன்னாலும் கூட செல்லாயியின் கணவனுக்குப் புத்தி எங்கே போயிற்று? என்பதே இதன் பொருளாகும்.

விலங்குகள்

விலங்குகளுள் நிலத்தில் வாழும் வீட்டு விலங்குகளும் காட்டு விலங்குகளும் குறித்த பழமொழிகள் இடம்பெறுகின்றன.

நிலத்தில் வாழும் வீட்டு விலங்குகள்

வீட்டு விலங்குகளில் வீட்டிற்கு உள்ளே வாழும் நாய், பூனை, பல்லி குறித்த பழமொழிகளும் வீட்டிற்கு வெளியே வாழும் மாடு, எருமை, ஆடு, கழுதை, குதிரை பற்றிய பழமொழிகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கடிக்கத் தெரியாத நாய்

நம் சமூகத்தில் வாழும் வாய்ச்சொல் வீரர்கள் எல்லோருமே செயல் வீரர்களாக இருப்பதில்லை. ‘நெருப்பு என்று சொன்னால் வாய் சுட்டு விடுமா?’ ஒரு சில பெண்கள் வெறும் பேச்சுக்காக தன் வயது பெண்களிடம் இரட்டை அர்த்தப் பொருளில் பேசுவர். அப்படி பேசுபவர்களெல்லாம் மோசமானவரென எண்ணி விடக்கூடாது. இக்கருத்தை ‘கற்றாழை’ புதினம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

மணிமேகலையின் கொல்லையில் மஞ்சளாவும், செல்வியும் நாற்று நட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது மஞ்சளா அணிந்திருந்த ஜாக்கெட் கச்சிதமாக இருந்ததைப் பார்த்து செல்வி மணிமேகலையிடம், நாழுந் தான் காசு கொடுத்து தைக்கிறோம். ஆனால் நமக்கு ஒருபக்கம் தொங்குது ஒரு பக்கம் இழுக்குது. ஆனால் மஞ்சளாவுக்கு மட்டும் இப்படி கச்சிதமாக இருக்கு என்றால் என்ன அர்த்தம்? அவள் அளவு கொடுக்க துணையோடு (காதலன்) சென்றிருப்பாள் போலும் என கிண்டலடிக்க, மஞ்சளா இவள் மேல் பாய்ந்து சேற்றில் விழுந்து புரண்டார்கள். அங்கிருந்த எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

உடனே செல்வி மணிமேகலையிடம், “யாங்கா நாங்க பேசிக்கிட்டதெல்லாம் நீ உண்மன்னு நம்புறியா?” எனக் கேட்க உடனே மணிமேகலை, “அய்ய இதெல்லாம் நம்புவனா நான். எனக்குத் தெரியாதா? கொலைக்கிற நாயிவொளுக்கு கடிக்கத் தெரியாதுன்னு”⁸² என்று கூறினாள்.

பொதுவாகக் குரைக்கும் நாய்களைக் கண்டால் அது கடித்து விடுமோவென்று அஞ்சுவர். ஆனால் அடிக்கடி குரைத்துக் கொண்டேயிருக்கும் நாய்களெல்லாம் கடிக்காது என்பதே உண்மை. அதுபோல பிறரைக் கிண்டல் செய்து கேலி பேச்சுப் பேசுவார்களெல்லாம் அவர் பேசியதைப் போலவே இருக்கமாட்டார்கள். இங்கு கிண்டல் பேச்சுப் பேசும் செல்வியும் மஞ்சளாவும் வெறும் வாயளவில் தான் வாயாடிகளாக இருப்பார்களே தவிர செயல் அளவில் தரமானவர்கள், அவர்கள் தவறு செய்யத் தெரியாதவர்கள் எனும் கருத்தை உணரலாம்.

குடுபட்ட பூனை

‘பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்’ எனும் பழமொழிக்கேற்ப பலகாலமாகத் திருடிக் கொண்டிருப்பவன் ஒரு நாள் அகப்படுவான். அப்பொழுது அவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை தரப்பட்டால் பெரும்பாலும் மீண்டும் அத்திருட்டைத் தொடராமல் கைவிட்டு விடுவான். இக்கருத்து கற்றாழையிலும் வெளிப்படுகிறது.

செல்வராசு, வரதராசனின் தென்னந்தோப்பிலிருந்து அறுபது எழுபது காய்களை வெட்டி இரவோடு இரவாக வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்துவிட்டான். மறுநாள் காலையில் வரதராசனின் மனைவி தென்னந்தோப்பில் காய்கள் விழுந்த பொறுக்கு மண்ணையும் அதைப் புல்லில் வைத்து தேய்த்து விட்டு நடந்து சென்ற அடையாளத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே நேராக செல்வராசு வீட்டிற்கு வந்து

அவனைக் கையுங்களவுமாகப் பிடித்து பஞ்சாயத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டாள். செல்வராசு அன்றைக்கு தப்பி ஓடியவன்தான், அடுத்து திருட்டுத் தொழிலைக் கைவிட்டுவிட்டு வேறொரு பெண்ணுடன் நல்லபடியாகக் குடித்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

இச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட மணிமேகலை, “சூடுபட்ட பூனை உறியைப் பார்க்காது என்பது போல எல்லாக் கெட்ட பழக்கங்களையும் விட்டு விட்டானே!”⁸³ என்று தமக்குள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டாள்.

இங்கு, உறியிலிருந்த ஆறிய பாலை அடிக்கடி தெரியாமல் குடித்து வந்த பூனை என்றைக்காவது ஒருநாள் நன்கு காய்ச்சிய சூடான பாலைக் குடித்துச் சுட்டுக்கொண்டால் அது மறுபடியும் உறியைத் தேடி வராது. அது போல பலநாள் திருடிய செல்வராசு திடீரென்று மாட்டிக் கொண்டதால் அவன் திருட்டுத் தொழிலைக் கைவிட்டு விட்டான் எனும் அழகான ஒரு கருத்தினை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இது போன்ற பழமொழிகளைப் பன்முறைப் பயின்று அதன் சிறப்பை உணர்ந்தே, வீரபாகுபிள்ளை, “நல்ல பொருட்செறிவும் ஆழ்ந்த கருத்துமுடைய சொற்றொடர்கள் நாளிதுவரை தொடர்ந்து நின்று பழமொழிகள் என்ற குறியுடன் வழங்கி வருகின்றன”⁸⁴ என்பார்.

பல்லி சொல்லும் சகுனம்

‘அடுத்தவன் பல்ல மோந்து பாக்குறதுக்கு முன்னாடி முதல்ல உம் பல்ல மோந்து பாரு’ என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழியாகும். இதன் பொருள் பிறரிடம் குற்றம் கண்டுபிடிப்போர் முதலில் தன்னிடமுள்ள குற்றத்தை அறிந்து திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். இக்கருத்து ‘கற்றாழை’யில் ஓர் இழவு வீட்டின் உரையாடல் மூலம் புலப்படுகின்றது.

தாண்டிக் கிழவரின் மரணத்திற்கு வந்திருந்த மாமணி தன் பின்னாலேயே வந்த மணிமேகலையை வீட்டுக்குத் துரத்திவிட்டாள். அதைக்கண்ட பவுனுக்கிழவி மாமணியைத் திட்டினாள். உடனே மாமணி தாண்டிக்கிழவர், பவுனுக் கிழவியால் தான் இறந்தார் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு “ஊரான்வூட்டு எழவுக்கு சவுனஞ்சொல்லுற பல்லிதான் ஊரு முழுக்க எழயிது போலருக்கு”⁸⁵ என்று ஏசினாள்.

பொதுவாக ‘பல்லி சகுனம் பார்த்தல்’ என்பது தமிழர்களிடையே காலங்காலமாய் ஊறிப் போன நம்பிக்கைகளுள் ஒன்று. பல்லி எழுப்பும் சத்தத்தைக் கொண்டு அது தீய சகுனமா? நல்ல சகுனமா? என்பதைக் கணிப்பர். பல்லியானது அனைவருடைய வீட்டிலும் இருக்கும். ஆனால் அது என் வீட்டில் மட்டும் இல்லை என்று கூறுவோரின் வீட்டிலும் கண்டிப்பாகப் பல்லி இருக்கும். இங்கு, அடுத்தவரிடம் குற்றம் காணும் பவனுக்கிழவி தன்னிடமும் குற்றம் இருப்பதை அறிய வேண்டும் எனும் கருத்தை இப்பழமொழி புலப்படுத்துகிறது.

இது போன்ற “பழமொழிகள் நம் சிந்தனையின் செல்லக் குழந்தைகள் - செல்வக் குழந்தைகள். நமது அனுபவங்களையும் ஆசைகளையும் பிறருக்கு இந்தப் பழமொழிகள் மூலமாகவே தெரிவித்து வருகிறோம். சுருக்கமான வார்த்தைக் கோவைகளில் சுவையேற்றிப் பார்க்கும் போது அவைகள் இனிக்கின்றன”⁸⁶ என சு.சண்முகசுந்தரம் கூறுவது ஏற்புடையதாக இருக்கின்றன.

மாடும் புண்ணியமும்

புண்ணியத்திற்காகப் பிறருக்கு உதவும் கொடையாளியிடம் போய் மேலும் மேலும் தானம் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது. ‘கற்றாழை’ புதினத்தில் இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பழமொழி ஒன்றை ஆசிரியர் கையாண்டிருக்கும் முறை நயமுடையதாக வெளிப்படுகிறது.

மணிமேகலையின் மகள் சத்தியாவை வளர்மதி தன் வீட்டிலேயே தங்க வைத்து மூன்று நேரம் சோறு போட்டு படிக்க வைப்பதாகக் கூறினாள். இதையறிந்த மணிமேகலை, தன் மகளுக்கு பாவாடை சட்டை, நோட்டு, புத்தகம் இவற்றை வாங்குவதற்காகவாவது தான் செலவு செய்ய வேண்டும். இதையும் வளர்மதியின் தலையில் எப்படி கட்ட முடியும்? இல்லையென்றால் “புண்ணியத்திற்கு எரங்குன மாட்ட பல்லப்புடிச்சி பதம்பாக்குற கதயாயிரும்”⁸⁷ என்றெண்ணி வேலைக்குச் சென்றாள்.

இப்பழமொழியில், போனால் போகிறதென்று சலுகையாக வந்து வேலை செய்ய உதவிய மாட்டை அதன் பல்லைப் பிடித்துப் பார்த்து அது வலிமையானதாக உள்ளதா? இல்லையா? என பரிசோதித்துப் பார்ப்பதைப் போன்று புண்ணியத்திற்கு உதவிய வளர்மதியை மேலும் மேலும் உதவி கேட்டு இடையூறு செய்யக் கூடாது என மணிமேகலை எண்ணுவது புலப்படுகிறது.

எருமை பற்றிய பழமொழி

சிலர் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு இல்லாத இடம் நோக்கி அலைந்து திரிவர். அவர்கள் தன்னிடம் எவ்வளவு பொருள் இருந்தாலும் எப்படியாவது அடுத்தவரிடமிருந்து வாங்கி அனுபவிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவர். இப்படிப்பட்டவர்களின் மனவியல்பை ஆசிரியர் மாணிக்கத்தின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

தொழிலுக்கு கிளம்பிய மாணிக்கத்திடம் செல்லாயி மிளகாய் செலவுக்குப் பணம் கேட்டாள். உடனே மாணிக்கம், ““நேத்து கோணாரு வாத்தியாருட்டு கொல்லயில களயெடுத்துக்கிட்டு நின்னமேரி இருந்திச்சு?” அத என்ன செஞ்சு?” என்றான். உடனே மணிமேகலை, “அதும் பாத்திட்டியளா? அதான பாத்தன், எட்டெரும செத்து எதுக்க வந்திச்சாம் கண்ணெரும செத்த வூட்டுக்குப் போணானாம் கறியெடுக்க ஆயிரம் ஐநூறுன்னு சம்பாதிச்சாலும் நான் வச்சிருக்க அஞ்சு பத்தையும் பிடுங்காம விடமாட்டிங்களே?”⁸⁸ என்று புலம்பிக் கொண்டாள்.

இப்பழமொழி, கறிக்கடைக்காரனுக்கு எதிரில் எட்டு எருமை இறந்து கிடந்தாலும் அவன் அதையெல்லாம் விட்டு விட்டு அடுத்தவர் வீட்டில் இறந்த எருமையைத் தேடிப் போவானாம். அதுபோல மாணிக்கம் தன்னிடமிருந்த பணத்தை செலவு செய்யாமல் செல்லாயியின் பணத்தைச் செலவு செய்ய எண்ணுகின்றான் எனும் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

ஆடுகளின் மரணம்

சு.தமிழ்ச்செல்வி இடையர்களின் ஆடுகளைக் குறித்துக் கூறுகையில், “சாதாரணமாக ஒரு ஆடு செத்தால் உறித்து தோலை எடுத்து உப்புக்கண்டம் போட்டு காய வைத்து விடுவார்கள் குழம்புக்கு ஆகுமென்று. தொடர்ந்து ஆடுகள் செத்தால் செத்தவுடனே உடல் சூடு ஆறுவதற்குள் நூறுக்கோ இருநூறுக்கோ கறிக்கடைக்காரர்களிடம் விற்றுவிட்டு வந்து விடுவர்.

ஆனால், ‘படு சாவு’ வந்து ஆடுகள் ஒரே நேரத்தில் செத்தால் விற்கவும் முடியாமல் உறித்து உப்புக்கண்டம் போடவும் முடியாமல் போய்விடும். அது போன்ற சமயங்களில் பெரிய குழியாய் வெட்டி அதற்குள் ஐந்தாறு ஆடுகளை ஒன்றாய் போட்டு புதைத்து விடுவார்கள்”⁸⁹ எனும் நுட்பமான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். இத்தனை கருத்துக்களையும் மொத்தமாக ‘சுருங்கச் சொல்லி

விளங்க வைத்தல்', எனும் உத்தியைப் பயன்படுத்தி ஆசிரியர் கீழ்க்காணும் பழமொழியைக் கூறியுள்ளார்.

பொதுவாக ஆட்டுக் கிடையில் மாதத்திற்கு ஓரிரண்டு ஆடுகளும் சில நேரங்களில் ஒரே நாளில் பத்து இருபதென்று கூட பல ஆடுகள் சாகும். இப்படி 'படுசாவு' வந்து இறக்கும் ஆடுகளை மொத்தமாகக் குழியில் போட்டுப் புதைத்து விடுவார்கள். 'படுசாவு' என்பது மொத்தமாக நோய் வந்து இறக்கும் ஆட்டுக் கூட்டத்தைக் குறிக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் ஆட்டுக்காரப் பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்து அழுவர். அதைக் காணும் பக்கத்து கிடைக்காரர்கள் **“வித்தாடு அருகும் செத்தாடு பலுக்கும்”**⁹⁰ என்று கூறி தேற்றுவர். ஆடுகள் செத்து விட்டால் அவை அழுகி மண்ணோடு மண்ணாக மட்கிப் போய்விடும். ஆனால் மீதமுள்ள ஆடுகளை நன்கு பராமரித்து விருத்திக்கு விட்டால் அடுத்த ஆண்டிலேயே கிடை நிறைந்து விடும் என்பதே இப்பழமொழி விளக்கும் கருத்தாகும்.

மிகப்பெரிய கருத்தை பழமொழி வடிவில் இவ்வளவு எளிமையாகக் கூறிய ஆசிரியரின் புலமைத் திறனை எண்ணும் போது, **“பழமொழி என்பது உலகுக்கு உணர்த்தும் உண்மையை ஒரு சிறிய வாக்கியத்தின் மூலம் சுருக்கிக் கூறுவது ஆகும். அப்பழமொழி முழுமையாக இல்லாவிடினும் அதை விளக்கிக் கூறும் போது முழுக்கருத்தும் வெளிப்படும்”**⁹¹ எனும் துர்கா பகவத்தின் கூற்று ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

கழுதைக்கு மாலை

சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையான பெண்கள் திருமணம் முடிந்த பின் தன் கணவன் நல்லவனோ கெட்டவனோ கடைசி வரைக்கும் அவனிடமே தன் வாழ்க்கையை நடத்தி முடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவர். இடையில் கணவனால் எவ்வளவு பிரச்சினை வந்தாலும் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் குடும்பம் நடத்துவர். இப்படிப்பட்ட பண்பினை உடைய ஒரு பெண்ணின் மூலம் ஆசிரியர் மேற்கண்ட கருத்தை பழமொழியாகக் காட்டுகின்றார்.

‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் கர்ப்பிணியான சமுத்திரவல்லி, தன் கணவன் எவ்வளவு கீழ்த்தரமாகத் திட்டினாலும் பழித்தாலும் அவமானப்படுத்தினாலும் நாம் அவற்றை கருத்தில் வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது, ஆத்திரப்படக்கூடாது என்றெண்ணி, **“கழுதைக்கு மாலையிட்டாச்சி... ஒதக்கிதுன்னு ஓடக்கூடாது”**⁹² என்று மனதிற்குள் வைராக்கியம் பூண்டாள்.

கழுதையின் பொதுவான இயல்பு உதைப்பது. அப்படிப்பட்ட கழுதைக்கு மாலையிட்டால் உதை வாங்கித்தான் ஆகவேண்டும். அதுபோல சமுத்திரவல்லி, தான் கொடுமைக்காரனுக்கு மாலையிட்டதால் அவன் பேசும் பேச்சுக்களைக் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என எண்ணுகிறாள். இங்கு இதே பொருளை உணர்த்தும், ‘கழுதைக்கு வாக்கப்பட்டா ஒத வாங்கித்தான் ஆகணும்’ எனும் பழமொழி புழக்கத்தில் உள்ளதை ஒப்பிடலாம்.

இங்கு தமிழகத்துப் பெண்களின் பொதுவான இயல்பினைப் புலப்படுத்தும் இப்பழமொழி, “பழைய மொழியே பழமொழி பழமையும் எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்தவை. பழமொழிகளைக் கொண்டு மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் அறியலாம்”⁹³ என்ற கிருட்டிணா சஞ்சீவியின் விளக்கத்திற்கு முன் மாதிரியாக அமைகின்றதெனலாம்.

குதிரையின் நிலை

பெண்கள் தான் மனதிற்குள் நினைத்த ஒரு காரியத்தை உடனே சாதிக்க முடியாமல் போய்விட்டால், அடுத்தடுத்த சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவதொரு காரணத்தைக் காட்டித் தன் காரியத்தை முடிக்க எண்ணுவர்.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் ஊதாரித்தனமாகத் திரியும் தன் கணவன் சண்முகத்தை எப்படியாவது பொறுப்புள்ள மனிதனாக மாற்றி விடவேண்டும் என எண்ணுகிறாள் பாக்கியம். அடிக்கடி ஏதாவதொரு சண்டையில் வயதுக்கு வந்த நம் மகளுக்கு திருமணம் செய்ய வேண்டும், ஆனால் இப்படி ஊதாரித்தனமாக இருக்கிறீர்களே? என்று கூறிச் சண்டை போடுவாள். வழக்கம் போல ஏற்பட்ட சண்டையைப் பார்த்த காளிமுத்து அதைப்பற்றி விசாரித்தான். அதற்கு சண்முகம், “நொண்டிக் குதுரக்கி தடுக்குதுதான் சாக்குங்கற மேரி இவளுக்கு சாக்காப் பெயிட்டு”⁹⁴ என்று அழுத்துக் கொண்டான்.

நொண்டிக் குதிரைகளால் எழுந்து சரியாக நடக்கவே முடியாது. ஆனால் ஒரு நொண்டிக் குதிரை தான் கீழே விழுந்து விட்டதற்கு காரணம் இடையில் கல் தடுக்கியது தான் என்று கூறியதாம். அதுபோல தன் மகளுக்கு திருமணம் நடக்காமல் போனதற்கு ஊதாரித்தனமாகச் சுற்றித் திரியும் சண்முகம் தான் காரணம் என பாக்கியம் எண்ணுகிறாள் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

நிலத்தில் வாழும் காட்டு விலங்குகள்

நிலத்தில் வாழும் காட்டு விலங்குகளுள் பாம்பு, குரங்கு, ஓணான் ஆகியன குறித்த பழமொழிகள் இடம்பெறுகின்றன.

நாகப்பாம்பும் நாகரத்தினமும்

படைப்பாளர்கள் பெரும்பாலும் நாகப்பாம்பினைத் தீயவர்களுக்கும், அதன் விஷத்தைத் தீயோரின் பேச்சுக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவர். ஆனால் சு.தமிழ்ச்செல்வி, 'கீதாரி' புதினத்தில் பாம்பை வைத்துக் கூறியுள்ள பழமொழி சுவையானதாக உள்ளது.

முத்தம்மா தன் தம்பி வெள்ளைச்சாமிக்கு சோறு போடும் போது, முன்தினம் இரவில் தோப்பிலுள்ள ஒரு குட்டைக்குள் இறந்து கிடந்த தங்கராசு பற்றிய கதையைக் கூறினாள்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு தன் மனைவி மீது உயிரையே வைத்திருந்த 'நடராசன்' என்பவனை சாராயக் கடை சண்முகமும் தங்கராசுவும் சேர்ந்து கொண்டு ஒரு பணைமரத்திற்கு கீழ் புதைத்து விட்டு அவன் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த பொருட்களையெல்லாம் கொள்ளையடித்து விட்டு, அவன் ஊரை விட்டே ஓடி விட்டதாகப் புரளியைக் கிளப்பிவிட்டனர். கொள்ளையடித்த பணத்தை சண்முகம் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தங்கராசுவுக்கு கொடுக்காமல் பல வருடங்களாக ஏமாற்றி வந்தான். அதையே எண்ணி புலம்பிய தங்கராசு சில நாட்களுக்கு முன்பு குடித்துவிட்டு, "நாகப்பாம்பு கொன்னது நா நவரெத்தனத்த எடுத்துக்கிட்டது அவன்"⁹⁵ என்று புலம்பியிருக்கிறான். இப்படி புலம்பிய அடுத்த நாளே சண்முகம் தான் அவனைக் குட்டையில் அழுக்கி கொலை செய்திருக்க வேண்டும் என்று கூறி முடித்தாள்.

இங்கு நாகப்பாம்பை நடராசனுக்கும், அவன் வைத்திருந்த பொருட்களுக்கு நாகப்பாம்பின் நாகரத்தினத்தையும், அப்பாம்பாகிய நடராசனைக் கொன்ற தங்கராசுவையும், நாகரத்தினமாகிய பொருட்களை கொள்ளையடித்தவன் என சண்முகத்தையும் ஒப்பிட்டு சுவைக்கக் கூடிய இப்பழமொழி பலமுறை படித்துப் பார்த்து மகிழக் கூடியதாக உள்ளது.

குரங்கும் கோலும்

ஒரு சிலரிடம் அன்பாகப் பேசினால் காரியத்தை சாதிக்கலாம். ஆனால் ஒரு சிலரிடம் அன்பாகப் பேசினாலும் காரியத்தை சாதிக்க முடியாது.

அப்படிப்பட்டவர்களிடம் கடுமையாகப் பேசி நடந்து கொண்டால் தான் காரியத்தைச் சாதிக்க முடியும். இக்கருத்தை உணர்த்தும் பழமொழியை ‘அளம்’ புதினத்தில் காணலாம்.

வெறும் உப்பருவுகளையேத் தின்று கொண்டிருந்த சுந்தரம்பாளின் மாடுகள் வைக்கோல் போரைக் கண்டதும் ஓடின. அவற்றை இழுத்துப் பார்த்தும் அவை நகராமல் இருப்பதைக் கண்டு கோபமடைந்த சுந்தரம்பாள் கையில் நொச்சிக் குச்சியை உடைத்து எடுத்ததைப் பார்த்தவுடன் மாடுகள் தானாக வழியில் நடக்க ஆரம்பித்தன. இதைக் கண்ட சுந்தரம்பாள் தன் அத்தையிடம், “தெரியாமலா சொல்லியிருக்காங்க, கோலெடுத்தாத்தாங் கொரங்கு ஆடுமுன்னு”⁹⁶ என்று கூறி சிரித்துக் கொண்டாள்.

இங்கு வித்தை காட்டும் குரங்கு சும்மா வித்தை காட்டாது. வித்தைக்காரன் கையில் கோலினை எடுத்தால்தான் அது வித்தை காட்டும். அதுபோல சுந்தரம்பாளின் மாடுகள் கையில் கோலெடுத்தவுடன் தான் நடக்க ஆரம்பித்தன எனும் பொருளை உணரலாம்.

ஓணான் பற்றிய பழமொழி

பிறருடைய வீட்டில் நடக்கும் பிரச்சினையில் தலையிட்டு தீர்த்து வைக்கப் போய் அதனால் நம்மையும் அப்பிரச்சினையில் சேர்த்து மாட்டிவிட்டால் என்ன செய்வதென்றே சிலர் ஒதுங்கி விடுவர். அப்படிப்பட்ட குணவியல்பைக் கொண்ட பக்கிரியின் மனைவி, மணிமேகலையையும் அவளது அண்ணன் குணசேகரனையும் சேர்த்து வைத்துப் பேசிய செல்வராசுவைப் பார்த்து ஆத்திரப்பட்டாள். ஆனால் “வழியில் போற ஓணான புடிச்சி காதுக்குள்ள வட்டுக்கிட்டு குத்துதே கொடயுதேன்னு நம்ம யாங் கஷ்டப்படணும்”⁹⁷ என்று எண்ணி மெதுவாகச் சென்றுவிட்டாள்.

இங்கு, வேலியில் திரியும் ஓணானின் வெளிப்பகுதி முழுவதும் முட்களால் ஆனது. அப்படி வேலியில் திரியும் ஓணானைக் காதுக்குள் விட்டால் அதனால் நமக்குத் தான் பிரச்சினை வரும். அதுபோல செல்வராசுவிடம் பேச்சு கொடுத்து அவனது வாயைப் பிடுங்கினால் பிரச்சினை நமக்குத் தான் வரும் என்று பக்கிரி மனைவி எண்ணினாள் எனும் கருத்தை இதன் மூலம் அறியலாம். சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் காணப்படும் பழமொழிகளில் இலக்கணக் கூறுகள், துணுக்குகள், நகைச்சுவை, குறுங்கதை, அங்கதம் போன்றவைகள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளதை அறியலாம்.

குறிப்புகள்

- 1 Ray B. Browne, **The Wisdom of many The Proverb and Proverbial Expressions American Folklore**, pp. 217- 218
- 2 தொல் - பொருள் - செய். நூ. 165
- 3 மேலது., நூ. 177
- 4 மேலது., நூ. 177
- 5 மேலது., நூ. 177
- 6 மேலது., நூ. 177
- 7 அகநானூறு, பா. 101
- 8 மேலது., பா. 66
- 9 பெருங்கதை, ஊடல். வரி. 33, 34
- 10 எம்.இசக்கியப்பன், ஆய்வுச் சிந்தனைகள், தொ.1, ப. 451
- 11 மணிமேகலை, 13:109
- 12 பொருநராற்றுப்படை, வ. 64
- 13 திருக்குறள். கு.எண். 706
- 14 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 100
- 15 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 255
- 16 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், 219
- 17 மேலது., ப. 223
- 18 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 225
- 19 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 272
- 20 வ.பெருமாள், பலநோக்கில் பழமொழிகள், முன்னுரை, ப. 1
- 21 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 206
- 22 மேலது., ப. 276
- 23 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 160

- 24 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 137
- 25 கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப. 595
- 26 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 155
- 27 மேலது., ப. 119
- 28 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 49
- 29 இராம.கண்ணப்பன் (தொகு.), கண்ணதாசன் திரை இசைப் பாடல்கள், தொ. II ப. 24
- 30 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 345
- 31 மேற்கோள்: ஆ.புலோகரம்பை (பதி.), நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள், ப.244
- 32 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 148
- 33 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 208
- 34 உலகநாதன், உலகநீதி, ப. 72
- 35 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 234
- 36 மேலது., ப. 147
- 37 இராம.கண்ணப்பன் (தொகு.), கண்ணதாசன் திரை இசைப் பாடல்கள், தொ. II ப. 19
- 38 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 9
- 39 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 127
- 40 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 265
- 41 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 123
- 42 ந.வீ. செயராமன், தமிழ் இலக்கியத்தில் வேளாண்மை அறிவியல், ப. 35
- 43 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 84
- 44 இரா.மனோகரன், நாட்டுப்புற வேளாண்மை, ப. 125
- 45 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 37
- 46 ச.அகத்தியலிங்கம், ஆறு. இராமநாதன் (பதிப்.), நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுக்கோவை, தொ. 1, ப. 149

- 47 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 203
- 48 மேலது., ப. 134
- 49 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 195
- 50 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 47
- 51 எஸ்.சௌந்திரபாண்டியன், தமிழில் பழமொழி இலக்கியம், ப. 129
- 52 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 183
- 53 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 24
- 54 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 157
- 55 குறுந்தொகை, பா. 135
- 56 மேற்கோள்: சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு, ப. 306
- 57 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 380
- 58 கி.ராஜநாராயணன், கரிசல் காட்டுக் கடுதாசி, முன்னுரை, ப. 2
- 59 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 33
- 60 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 76
- 61 திருக்குறள், கு. எண். 428
- 62 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 18
- 63 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 8
- 64 இராம.கண்ணப்பன் (தொகு.), கண்ணதாசன் திரை இசைப் பாடல்கள், தொ. III, பா. 114
- 65 மேற்கோள்:அ. பூலோகரம்பை (பதி.), நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள், ப.244
- 66 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 210
- 67 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 158
- 68 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 270
- 69 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 200
- 70 திருக்குறள், கு. எண். 466
- 71 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 3
- 72 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 143

- 73 சாலை.இளந்திரையன், சமுதாய நோக்கில் பழமொழிகள், ப. 143
- 74 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 191
- 75 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 115
- 76 மேலது., ப. 43
- 77 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 27
- 78 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 77
- 79 தே.லுர்து, நாட்டார் வழக்காற்றில் சில அடிப்படைகள், ப. 129
- 80 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 77
- 81 மேலது., ப. 193
- 82 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 199
- 83 மேலது., ப. 244
- 84 வீரபாகுபிள்ளை, தமிழும் தமிழரும், ப. 146
- 85 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 210
- 86 சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல், ப. 251
- 87 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 233
- 88 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 31
- 89 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 144
- 90 மேலது., ப. 144
- 91 Durga Bhagawat, An outline of Indian Folklore, p. 46
- 92 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 153
- 93 கலைக்களஞ்சியம், தொ. 10, ப. 366
- 94 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 103
- 95 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 48
- 96 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 24
- 97 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 253

இயல் - ஐந்து

நம்பிக்கைகள்

இயல் : ஐந்து

நம்பிக்கைகள்

அறிமுகம்

நம்பிக்கைகள் சமுதாயத்தின் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோன்றியனவாகும். மனிதனின் சுயநலமும், சுய சிந்தனையும், சுய அனுபவமுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களை உணராதபோதும் மனிதவாழ்வின் சில நிகழ்வுகளுக்குக் காரணங்களைக் கூற முடியாத போதும் மனிதமனம் தாமாகவே சில காரணங்களைக் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவையே நம்பிக்கைகளாக வடிவெடுக்கின்றன. இந்நம்பிக்கை குறித்து ஜேம்ஸ்வின்செஸ்டர் கூறுகையில்,

“நம்பிக்கை என்பது ஒன்றின் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். நம்பிக்கைகளின் அடிப்படை மனிதனின் அகமனம் (Sub Conscious) என்பர். மூளைக்கு அகமானது காரண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களை உணர்த்துகிறது. மூளையில் பதியும் அவ்வெண்ணங்கள் உண்மையாகி உறுதிப்படும்போது நம்பிக்கையாகிறது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவு தரும் இந்நம்பிக்கைகள் மனிதவாழ்வில் மிக இன்றிமையாதவை”¹ என்பர்.

மனிதவாழ்வில் இன்றிமையாத இந்நம்பிக்கை மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது. இன்பம், துன்பம் எதுவாயினும் நல்ல நாள், நல்ல நேரம் பார்க்க வேண்டும் என நம்பினர். இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதை நம்பிக்கை என்றனர். எனவே, பொதுநிலையில் காண வேண்டிய நம்பிக்கை அச்சநிலையில் தோன்றியதாய்க் காட்சியளிக்கிறது இருப்பினும் பல நம்பிக்கைகளுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. ஆயினும் ஏதோவொரு பொருள் இருக்கவேண்டுமென உள்ளுணர்வு உணர்த்துகின்றது.

இத்தகைய நம்பிக்கைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில், “மனிதன் நம்பிக்கையை உருவாக்கிய நிலைமாறி நம்பிக்கைகளே மனிதனை முழுமையாக ஆட்சி செய்யத் துவங்கின என என்னும் அளவிற்கு மக்களிடம் இன்று இரண்டறக் கலந்துவிட்டன”² என சீ. வசந்தா கூறும் கருத்து ஒப்பிடத்தக்கது

தனிமனிதனால் ஏற்கப்பட்டு சமுதாயத்தால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படும் நம்பிக்கைகள் தோன்ற பல காரணங்கள் உள்ளன. இங்கு, தமிழவன், “நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகளுக்கு மூவகைக் காரணங்களை உரைக்கலாம். ஒன்று. செய்வினை எனப்படும் மந்திரம் (Magic); இரண்டு நாட்டுப்புற மருத்துவம் (Folk Medicine); மூன்று விலக்குகள் (Taboos). இச்செய்வினை, மருத்துவம், விலக்கு ஆகியவற்றின் ஆதிக்கம் குறைந்தபோது அவை பற்றிய நம்பிக்கைகள் நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகளாக எஞ்சுகின்றன”³ எனக்கூறுவது எண்ணிப் பார்ப்பதற்குரியதாகும்.

நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியலை மையப்பொருளாய்க் கொண்டிலங்கும் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகளும் குறிப்பிட்ட செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றன. இத்தகு நம்பிக்கைகளை இவ்வியல் பகுத்து விளக்குகின்றது.

இலக்கியங்களில் நம்பிக்கைகள்

இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் மனிதனால் நம்பிக்கைகள் உருவாக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்படும் வருகின்றன. அவைகளுள் பெரும்பான்மையான நம்பிக்கைகள் மரபு வழியாக வருவன. எனவே, படித்தவர், படிக்காதவர், நகரத்தார், கிராமத்தார் என அனைவரிடமும் நம்பிக்கைகள் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் பின்பற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் மனிதகுலம் அனைத்திற்கும் உரியன. எனினும் சூழலுக்கு ஏற்ப, அளவில், தன்மையில், காணும் பொருள்களில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றன. இதற்குரிய சான்றுகளை இலக்கியங்களில் காணலாம்.

பிரிந்த தலைவனின் வருகையை அறிய சுவரில் வட்டமிடுவர். வட்டத்தின் இரு முனைகளும் ஒன்றாய்ச்சேரின் தலைவன் விரைந்து வருவான் என நம்பியதை,

“செய்குறி ஆழி வைகல்தோறு எண்ணி

எழுதுசுவர் நினைந்த அழுதுவார் மழைக்கண்”⁴

என அகநானூறு கூறும்.

புலியைத் தாக்கிய யானை அந்நிகழ்வைக் கனவில் நினைந்து புலிக்கு அஞ்சம் எனப் பழந்தமிழர் நம்புவதனை,

“கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு

நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் யானை

நனவில்தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்
கனவில் கண்டு கதுமென வெரீ...”⁵

எனக் கலித்தொகை பாடும்.

பல்லியின் ஒலி நற்செய்தியைத் தரும் என நம்புவதனை, அகநானூறு,

“பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி
‘நல்ல கூறு’ என நடுங்கி...”⁶

எனவும் பாடும்.

சீவகசிந்தாமணியில், விசயை, தன்மகன் சீவகன் வரவைத் தனக்கு
உணர்த்தும் வகையில் பல்லியின் குரல் அமைந்தது எனக் குறிப்பிடுவதனை,

“எல்லிரும் கனவிற் கண்டேன் கண்ணிட னாடுமின்னே
பல்லியும் பட்ட...”⁷

என்பதனால் உணரலாம்.

காக்கைக் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கையை,

“முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது - என்தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”⁸

எனக் குறுந்தொகை பாடுவதனாலும்,

நம்மாழ்வார் பாடிய பெரியதிருமொழியிலும் தலைமகனைப் பிரிந்த
தலைமகள் ஆற்றாது கூறிய கூற்றாக,

“கரையாய் காக்கைக் பிள்ளாய்
கருமர்முகில் போல் நிறத்தன்
உரையார் தொல்புகழ் உத்தமனை வர
கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்”⁹

எனக் காக்கையிடம் வேண்டுவதும் எண்ணத்தகும்.

சங்க காலத்தில் ஆறலைக்கள்வர் நடமாட்டத்தைக் ‘கணந்துள்’ எனும்
பறவை சத்தம் எழுப்பி மற்றவர்க்கு எச்சரிக்கை விடுக்கும் என நம்பினார். இதனை,

“ஆற்றுஅயல் இருந்த இருங்கோட்டு அம்சிறை
நெடுங்காற் கணந்துள் ஆள் அறிவுறீஇ
ஆறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்”¹⁰

எனக் குறுந்தொகை வெளிப்படுத்தும்.

தும்மல்வரின் வேண்டியவர்கள் நினைப்பர் என நம்புவதை,

“வழுத்தினாள் தும்மினே னாக அழித்துஅழுதாள்
யார்உள்ளித் தும்மினீர் என்று”¹¹

என்று திருக்குறளும்,

சிலப்பதிகாரத்துள் மாதவியிடம் அடைக்கலமாகிய கோவலன் ஆய்ச்சியர் சேரியிலிருந்து சிலம்பை விற்க மதுரை நோக்கிப் புறப்படுகின்றான். அப்போது, ‘இமிலேறு’ ஒன்று அவன் எதிரே வருகின்றது. இமிலேறு எதிர்வருவது ஆய்ச்சியரைப் பொருத்தமட்டில் தீயசகுனம் ஆகும். ஆனால் வணிகமரபைச் சார்ந்த கோவலனுக்கு ஆய்ச்சியரின் நம்பிக்கைகள் எவையென்று தெரியாது. எனவே இமிலேறு எதிர்வந்ததைத் தீய சகுனமாகக் கருதித்தன் பயணத்தைத் தவிர்க்காது கோவலன் மதுரை செல்கின்றான். இந்நிகழ்வை,

“வருபனி கரந்த கண்ண னாகிப்
பல்லான் கோவல ரில்ல நீங்கி
வல்லா நடையின் மறுகிற் செல்வோன்
இமிலே நெதிர்ந்த திழுக்கென வறியான்
தண்குல மறியுற் தகுதியன் றாதலின்”¹²

என இளங்கோவடிகள் குறிக்கின்றார். இக்குறிப்பின்வழி நம்பிக்கைகள் என்பன மக்களின் புறச் சூழலுக்கு ஏற்ப அமைகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. எனினும், தற்காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூகஉறவுகள், வாழ்வின் இட மாற்றங்கள் போன்ற காரணங்களால் ஓரிடத்து நம்பிக்கைகள் மற்றோரிடத்தும் காணக்கிடக்கின்றன.

நம்பிக்கைகள்

சு.தமிழ்செல்வியின் புதினங்களுள் காணலாகும் நம்பிக்கைகளை இறை நம்பிக்கைகள், இயற்கைப் பொருள் நம்பிக்கைகள், விவசாய நம்பிக்கைகள், மருத்துவ நம்பிக்கைகள், குறி, சோதிடம், சாதகம் குறித்த நம்பிக்கைகள், பேய் குறித்த நம்பிக்கைகள், பூப்பு குறித்த நம்பிக்கைகள், பேறு காலம் குறித்த

நம்பிக்கைகள், இறப்பு குறித்த நம்பிக்கைகள், விலங்குகள், பறவை குறித்த நம்பிக்கைகள், பல்பொருள் நம்பிக்கைகள் என்ற பொருள்களுள் வகைப்படுத்தலாம்.

இறை நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகளுள் தலையாயது இறை நம்பிக்கை ஆகும். இவ்விறை நம்பிக்கைகளை தொழில், உயிர்ப்பலி, சகுனம், வேண்டுதல், மந்திரம், கனவு, படையல், பிற சமயம் என்ற உள் தலைப்புகளில் பாகுபடுத்தலாம்.

தொழில்

‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ என்பது தமிழர்களின் நம்பிக்கையாகும். அப்படிப்பட்ட இறைவனுக்கு நிகரான செய்தொழிலுக்கு ஊர்த்திருவிழாவான ‘மன்மதன் கோயில் திருவிழா’ நிறைவடையுமுன் யாரும் செல்லமாட்டார்கள். அவ்வாறு சென்றால், “முணாங்குழி திருவிழா செய்வதற்குள் தொழிலுக்குப் போனால் தொழில் விருத்தியாகாது, இழப்பு அதிகமாகும்”¹³ என ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ மக்கள் நம்பினர் என ஆசிரியர் சு.தமிழ்ச்செல்வி கூறுகிறார்.

உயிர்ப்பலி கொடுத்தல்

இறைவனுக்கு உயிர்ப்பலி தருதல் என்பது தமிழர் பண்பாட்டில் காலங்காலமாக வழக்கிலிருந்துவரும் முறையாகும். ஆடு, கோழி, சேவல் போன்ற உயிர்களைப் பலியிடல் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் மட்டுமே காணவியலும். மேலும் இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டபடி பலியிடவில்லையெனில் அதனால் தமக்கு துன்பம் ஏற்படுமென்று நம்பினர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் மாடன்கோவில் திருவிழாவில் ஆடுகளை வெட்டும் போது தங்கத்தாச்சியின் ஆட்டை வெட்டாமல் விட்டுவிட்டனர். இதையறிந்த தங்கத்தாச்சி, “ஐயோ... சாமிக்கி வேண்டிஷ்ட கிடாய வெட்டலயா...? இனி என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ?...¹⁴ என்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுதாள். இதன் மூலம் இறைவனின் வேண்டுதலை நிவர்த்தி செய்யவில்லையெனில் தமக்கு இன்னல் ஏற்படுமெனும் தங்கத்தாச்சியின் நம்பிக்கை புலப்படுவதை அறியலாம்.

சகுனம் பார்த்தல்

சகுனம், சுபசகுனம் மற்றும் அபசகுனம் என இரண்டாகக் கூறப்படும். இவையிரண்டும் முறையே நன்னிமித்தம், தீ நமித்தம் எனவும் கூறப்படும்.

வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது வாயிலின் நிலைப்படி தலையில் இடித்தால் அபசகுனமாய்க் கருதப்படும். இதனால் வரும் துன்பத்தை நீக்க வேண்டுமெனில், குளித்துவிட்டு வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிவிட்டு புறப்படவேண்டும்.

இந்நம்பிக்கை ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் புலப்படுகிறது. செல்லாயிக்கு குழந்தை பிறந்துவிட்டதை அறிந்த அவளின் பாட்டி செல்லாயியையும் தன் பேத்தியையும் பார்க்கச்செல்ல கிளம்பியபோது ‘சகுனம்’ சரியில்லையென்பதால் சற்று தாமதமாகச் சென்றாள். தாமதமாக வந்த கிழவியிடம் சரசு காரணம் கேட்டாள். அதற்கு அக்கிழவி,

“வூட்டவுட்டு கௌம்பக்குள்ளேயே வாசப்படி தலையில இடிச்சிச்சி அதோட வரக்கொடாதுன்னு தான் குளிச்சிட்டு வீரன வேண்டிக்கிட்டு செத்த கண்ணமூடிக் கெடந்துட்டு எழும்பி வாறன்.”¹⁵ என்ற நம்பிக்கையைக் காரணமாகக் கூறினாள்.

கண்பார்வையிழத்தல்

நமது சமுதாயத்தில் குழந்தைகள் பொய் பேசக் கூடாது என்பதற்காக பெரியோர் குழந்தைகளிடம், ‘பொய் பேசினால் கடவுள் கண்களைக் குருடாக்கிவிடுவார்’ என்று சொல்லி பயமுறுத்தியே வளர்ப்பர். இதனால் குழந்தைகள் கடவுள் மேலுள்ள பயத்தால் பொய் பேசமாட்டார்கள். இதே நம்பிக்கை ‘கற்றாழை’ புதினத்திலும் வெளிப்படுகிறது.

மலர்க்கொடி தன் தோழி வளர்மதிக்கு தான் ‘பிலிம்’ வாங்கித்தருவதாக சாமி மீது சத்தியம் செய்து அடிக்கடி வீட்டுப்பாடக் கணக்கை அவளுடைய நோட்டைப் பார்த்து செய்து வந்தாள். ஆனால் மலர்க்கொடியிடமிருந்த பணத்தை அவளுடைய அம்மா வாங்கிக் கொண்டதால் அவளால் பிலிம் வாங்கித் தரமுடியவில்லை. இதனால் மலர்க்கொடி தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதாக எண்ணிய வளர்மதி “பொய்ச் சத்தியம் பண்ணுனாக்க சாமி கண்ணக்குத்திடும்”¹⁶ என்று பயமுறுத்தினாள்.

சாலையில் தெய்வம் நடக்கும்

இரவு நேரத்தில் தெருக்களில் அந்தந்த ஊரைச் சேர்ந்த சிறுதெய்வங்கள் நடந்து செல்லும் என்பதால் வீட்டு முற்றத்தில் யாருமே படுத்துறங்கக் கூடாது என்பது இன்றும் கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் நம்பிக்கையாகும். இந்நம்பிக்கை வாடியக்காட்டு மக்களுக்கும் இருந்தது.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் ஒருநாள் இரவு உணவை முடித்த வளர்மதி தன் அக்கா மணிமேகலையிடம்,

“சின்னக்கா இன்னக்கி நம்ம முத்தத்துலேயே படுத்துக்கிடுவமா?

.....

இன்னக்கி வெள்ளிக் கௌமக்கா. யோசிச்சிப் பாத்துச் சொல்லு படுப்பமா?

.....

ரோட்டுல மாடஞ்சாமி, ஏவல் மாடஞ்சாமி

யெல்லாம் போவுமுன்னு அம்மா படுக்கவுடலன்ன?¹⁷

எனக் கூறுவதன் மூலம் இந்நம்பிக்கை வெளிப்படுகிறது.

வேண்டுதல்

இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டபடி நாம் வேண்டுதலை நிவர்த்தி செய்யவில்லையெனில் நாம் நினைத்தது எதுவுமே நடக்காது என்றும் பல அடுக்கடுக்கான பிரச்சினைகளை இறைவன் நமக்குத் தருவான் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் மக்களிடையே காலங்காலமாக இருந்துவருகிறது. இந்நம்பிக்கை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ மக்களுக்கும் இருக்கிறது.

சாமுவேல் தனது தந்தையின் இறப்புக்கு காரணமான வேளாவை (சுறா) வேட்டையாடி அதை ‘மலையாள வீரனுக்கு’ படைப்பதாக வேண்டியிருந்தான். ஆனால் காலப்போக்கில் நேர்த்திக்கடனை செலுத்தாமல் விட்டுவிட்டான். அவனைக் காதல் திருமணம் செய்துகொண்ட சமுத்திரவல்லி ஓர் பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். இதைக் கண்ட சாமுவேல் தனக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்காமல் போனதற்கு காரணம், “மலையாள வீரனுக்கு நான் வேண்டிக்கிட்டதெல்லாம் செய்யாததால்தான் எனக்கு இவ்வளவு கஷ்டமும். இப்பயும் நான் வேண்டுதல் நிறைவேத்தாம வட்டா நான் நெனச்சமாதிரி எனக்கு ஆம்பளப்புள்ள பொறக்காது”¹⁸ எனக் கூறுவதன் மூலம் இதை அறியலாம். மேலும் இச்சமூகத்தில் ஆண் குழந்தைகளையே பெரிதாகப் போற்றுவதையும் உணரலாம்.

மந்திரம்

மனித சமுதாயத்தில் மந்திரங்கள், சமயங்களுக்கு முன்னரே தோன்றின என்னும் பொருள்பட கூறும் க. கைலாசபதியின் கருத்து சுட்டிக் காட்டக்கூடியது. அதுவே, “சமயங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னுள்ள நிலையை மந்திர ஆற்றலின்

நம்பிக்கமிக்க காலக்கட்டமாகக் கருதுவர். மந்திரம் என்பது போலச் செய்தல் (Imitative) என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாம் செயல்புரிந்து அதுபோல் செயல்புரிய இயற்கையினைத் தூண்டுவதே அதன் செயல்பாடாகும்”¹⁹ என்பதாகும்.

மந்திரம் என்பதனை விளக்கப்புகுந்த தொல்காப்பியர்,

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”²⁰

என்பர். இதற்கு உரைஎழுதிய பேராசிரியர், “நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையாராவார் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்கு புலனாகாமல் மறைத்துச் சொல்லும் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும்”²¹ என்பர்.

இதன் மூலம், அருகில் இருப்பார்க்குப் பொருள் புரியா வண்ணம் மறைத்துச் சொல்லும் சொற்கள் மந்திரச் சொற்கள் எனப்படும் என்று உணரலாம்.

தேங்காயின் கண்ணைத் துவாரமிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட மந்திரஞ் சொன்னால் மலையாள வீரனை அதனுள் அடைத்து விடலாம் என்று மலையாள மக்கள் நம்பினர். இந்நம்பிக்கை ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் வெளிப்படுவதை அறியலாம்.

ஆறுகாட்டுத்துறையைச் சேர்ந்த சிலர் கட்டுமரச் சேர்வைக்கு மாராமரம் வாங்க கேரளாவுக்குச் சென்றார்கள். கையிலுள்ள பணத்தையெல்லாம் கொடுத்து மரத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பினர். ஆனால் அங்கிருந்த மலையாள மந்திரவாதி ஒருவன் மந்திரம் செய்து பயமுறுத்தி அவற்றையெல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டு விரட்டிவிட்டான். இதையறிந்த மந்திரதந்திரங்களில் சிறந்து விளங்கிய ‘கோணான்’ என்பவன் கேரளாவிற்கு சென்றான். மோடி வித்தையில் சிறந்து விளங்கிய மலையாள மந்திரவாதியை வென்று அவனுடைய குலதெய்வமான ‘மலையாள வீரன்’ என்ற சாமியையும், மரங்களையும் ஆறுகாட்டுத்துறைக்கு எடுத்துவந்துவிட்டான்.

ஆறுகாட்டுத்துறையில் நிலைகொள்வதற்குள் வீரனை மீட்டுக்கொண்டு போய்விட வேண்டுமென நினைத்தான் மந்திரவாதி. ஊருக்குள் கோணான் இல்லாத நேரம் பார்த்து மிட்டாய்க்காரன் வடிவில் வந்த மந்திரவாதி, “குடுமி நீக்கப்பட்ட

தேங்காயை எடுத்து அதன் ஒரு கண்ணைக்குத்தி துவாரமிட்டு மந்திரத்தைச் சொல்லி அதற்குள் மலையாள வீரனைப் பிடித்து அடைத்து துவாரத்தை மூடிவிட்டான்”²² என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இதை அறியலாம்.

கனவு பற்றிய நம்பிக்கை

இரவில் உறங்கச் செல்லுமுன் எதை எண்ணிக்கொண்டே உறங்கச் செல்கிறார்களோ, அதுவே அடிமனதில் ஆழமாகப் பதிந்து கனவாக வெளிப்படுகிறது என்பது அறிவியல் கூற்றாகும். ஆனால் சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை நம் வாழ்வில் கனவுக்கு ஒரு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்து வருகிறோம். காரணம் நாம் கனவில் அதுவும் அதிகாலைக் கனவில் எதைக் காண்கிறோமோ அது அப்படியே நடக்கும் என்பது நம்பிக்கையாகும்.

ஆறுகாட்டுத்துறையில் சமுத்திரவல்லிக்கு பெண் குழந்தை பிறந்ததால் சாமுவேல் அவளை வெறுத்து ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டான். ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாகியும் அவன் திரும்பிவரவில்லை. இதையே எண்ணி வருந்திய சமுத்திரவல்லியிடம் தங்கலெட்சுமி, “ஒரு நாளு சாமுவேலண்ண திரும்பி வந்துடும் பாரு..... மாமா கனவுல மலையாள வீரன் வந்து சொல்லிருக்கு”²³ என நாட்டார் கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொன்னாள். இக்கூற்றின் மூலம் ஆறுகாட்டுத்துறையினர் மலையாள வீரன் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையும், அவன் கனவில் வந்து சொன்னால் அது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையினையும் அறியலாம்.

விரதம் பற்றிய நம்பிக்கை

பிள்ளைவரம் வேண்டி மண்சோறு உண்ணும் வழக்கம் இன்றும் கிராமப்புறங்களில் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு மண்சோறு உண்பதால் இறைவன் மனமுருகி தான் கேட்டவரத்தைத் தருவார் என்பது நம்பிக்கை.

‘அளம்’ புதினத்தில் வடிவாம்பாளின் கணவன் பொன்னையனின் தலையில் தேங்காய் விழுந்ததால் அவன் சுயநினைவின்றி படுத்தபடுக்கையாகப் படுத்துவிட்டான். இவனைப் பார்த்துப் பார்த்து அழுத வடிவாம்பாள் வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டி அழுதாள்.

“எல்லாரும் புள்ளைக்காவ மஞ்சோறு திம்பாவோ, நா யாம் புருசனுக்காவ திங்கிறேன். யாம் புருசன் என்னக்கிட்டேருந்து புடிங்கிடாத... என்று தரையைக்

கூட்டிவிட்டு அதில் சோற்றைப் போட்டுக் கையிரண்டையும் பின்னால் கட்டிக் கொண்டு மண்டியிட்டு குனிந்து தின்றாள்”²⁴

“பொன்னையன் விழுந்ததிலிருந்து வடிவாம்பாள் எடுக்காத விரதங்களே இல்லை... குளத்தில் குளிக்கும் போது கல்லில் வைத்து துணி துவைக்காமல் குடத்தைக் கவிழ்த்துப்போட்டு துணி துவைத்துக் கட்டினாள்”²⁵ என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இதை அறியலாம்.

படையல் குறித்த எண்ணம்

மரங்களைத் தெய்வங்களாக எண்ணி வழிபடும் முறை தமிழர்க்கு உண்டு. இறைவனுக்குப் படைப்பதை இறைவன் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், கோயிலில் சமைத்துப் பரிமாறிய உணவு எஞ்சினால் அதனை வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வது நல்லதல்ல என்றும் நம்பினர்.

‘அளம்’ புதினத்தில் இடம்பெறும் சேர்வராயன்சாமி, கோடியக்கரையில் வசிக்கும் மக்களின் வழிபடு தெய்வமாகும். இத்தெய்வம் காட்டுப் பகுதிக்குள் இருந்தது. இக்கோயிலுக்குத் சுந்தரரம்பாளும் மகள் வடிவாம்பாளும் சென்றனர். அக்கோயிலைப் பற்றிய செய்திகளை சுந்தரரம்பாள் தன் மகளிடம் கூறினாள்.

“காட்டிற்குள் வீரமரங்கள் அதிகமாயுள்ள இடத்தில் பெரிய வீரமரத்தில் சேர்வராயன்சாமி இருந்தது... புதன், சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில்தான் படையல் போடுவார்கள். கிடாவெட்டி சர்க்கரைச் சோறு பொங்கி பச்சைபோட்டு பள்ளயம் போட்டு சாமி கும்பிட்டு, வெட்டிய கிடாயையும் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு வெறும் கையோடு வீடு திரும்புவார்கள்”²⁶ என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இந்நம்பிக்கையை அறியலாம்.

பிறசமயம்

இசுலாமிய மத நம்பிக்கையினை இந்துக்களும் ஏற்று கடைபிடிக்கக் காணலாம். இஸ்லாமிய மந்திரங்களைச் சொல்லி, கொடுக்கப்படும் உண் பொருள்களை உண்டால் நோய் தீரும் என்பதில் தமிழர்க்கு நம்பிக்கையுண்டு.

‘அளம்’ புதினத்தில் தாயும் மகளுமான சுந்தரரம்பாளும் வடிவாம்பாளும் காட்டுப்பகுதியில் நடந்து சென்றபோது கொட்டகை அமைத்துச் சுற்றிலும் மூங்கில் தட்டி அடைத்த ஒரு இடத்தைக் கண்டனர். அங்கு ‘அவுலியாகனி’ என்ற

மறைக்காயர் அமர்ந்திருந்தார். அவரைக் குறித்துச் சுந்தரரம்பாள், வடிவரம்பாளிடம், “கொட்டகைக்கு வெளியே ஒரு மறைக்காயர் உட்கார்ந்திருந்தார்... யாருக்காவது எதாவது ஓடம்பு சவுரிய மில்லன்னாக்க சக்கர வாங்காந்து குடுப்பாவோ இந்த மறகாரு கிட்ட அத அவரு ஓதிக் குடும்பாரு. ஓதிக் குடுத்த சக்கரய வாங்கிக்கிட்டுப் போனாக்க எப்புடியாப்பட்ட சீக்கும் தேவலயா பெயிருமாம்”²⁷ என்று கூறினாள்.

இஸ்லாமியரைச் சுட்டும் ‘மறைக்காயர்’ என்றே சொல்லே ‘மறைக்காயர்’ என வழங்குகிறது. இச்சொல் மரக்கலங்களில் சென்று வணிகம் செய்பவர்கள் என்ற பொருளில் வழங்கிவருகிறது. இந்த நம்பிக்கை இந்து-இஸ்லாமிய மத நல்லிணக்கத்திற்கு நல்ல சான்றாக அமைகிறது. இங்கு, “நாட்டுப்புறச் சமயத்தில் சைவம், வைணவம் என்ற பாகுபாடுகள் இல்லை. அதோடு கிறித்தவம், இசுலாமியம் என்ற வேறுபாடுகளும் இல்லை. சில இசுக்கியம்மன் கோவில்களுக்குக் கிறித்தவர்களும் வழிபாடு செய்கின்றனர். சில இசுலாமியக் கோவில்களுக்கு இந்துக்களும் போவது நாட்டுப்புறங்களில் மட்டுமே காண இயலும்”²⁸ என்று சு.சண்முகசுந்தரம் கூறுவது பொருத்திக் காணத் தக்கதாகும். அன்னை வேளாங்கண்ணி ஆலயத்திற்கும், நாகூர் தர்காவிற்கும் அனைத்துச் சமயத்தாரும் சென்று வருவது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்க ஒன்றாகும்.

இயற்கைப் பொருள் நம்பிக்கைகள்

மனிதர்கள் எவ்வெவ் இடங்களைச் சார்ந்து பணிபுரிகிறார்களோ அவ்வவ் இடஞ்சார்ந்தவற்றின் மீது நம்பிக்கை கொள்வது இயல்பாகும். இவ்வகையில் மீனவர்கள் தாம் பணிபுரியும் கடல் மீதும், அதில் எழும் அலை மீதும் கடற்பயணத்தின் போது காணும் நட்சத்திரத்தின் மீதும் தங்கள் நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

கடல் சார்ந்த சிந்தனைகள்

மீனவர்கள் கடலை தாய் போலக் கருதுவர். தாய், தன் பிள்ளைகளைக் காப்பது போல கடல் தங்களைக் காப்பதாக மீனவர்கள் நம்புகின்றனர். எதை எதிர்பார்த்துக் கடலுக்குள் செல்கின்றனரோ அதை கடல் தரும் என நம்பினர். இக்கருத்தை, ‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் இடம்பெறும் கிராமத்தார் வேதாரண்யம் பெரிய கோவிலுக்குத் திருப்பணி செய்ய விரும்பினர். கோவிலின்

கிழக்குக் கோபுரத்தை ஊர்மக்கள் சார்பில் திருப்பணி செய்ய நாட்டார் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப் பஞ்சாயத்தார் முடிவு செய்தனர். இதற்கு அதிகம் செலவாகுமே என ஊர் மக்கள் கூற இதற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் நாட்டார்,

“ஒலய ஊத்தி அடுப்புல போட்டுட்டு பைய எடுத்துக்கிட்டு கடைக்கி அரிசி வாங்கப் போவாம, வலய எடுத்துக்கிட்டு கடலுக்கு ஓடுன குடம்பந்தான் நம்ப குடம்பமெல்லாம். எந்த நம்பிக்கையில் ஓடுணம். கடல்தாயி குடுப்பா ஏமாத்த மாட்டாங்குற நம்பிக்கையில் தான ஓடுணம்... ராவுக்கு வேணுங்குறத்த பகல்ல குடுப்பா. பகலுக்கு வேணுங்குறத்த ராவுல குடுப்பா”²⁹ எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். மீனவர்களைப் பொருத்தவரையில் ‘கடலை நம்பினோர் கைவிடப்படார்’ என்பது உயர்ந்த நம்பிக்கையே எனலாம்.

மீனவர்கள் கடல்மேல் நிற்குகொண்டு மனம் வருந்திக் கண்ணீர் விடக்கூடாது. அவ்வாறு கண்ணீர் வடித்தால் அதை கடலன்னை தாங்கமாட்டாள் என ஆறுகாட்டுத்துறை மக்கள் நம்பினர்.

சாமுவேலு தன் தந்தையின் இறப்புக் குறித்துக் கண்கலங்கியபடி படகில் நின்றிருந்தான். அவனைக் கண்ட சுப்பு, “கடல்மேல் நின்னுகிட்டு கண்ணு கலங்கக் கொடாது சாமுவேலு சமுத்திர தேவியால தாங்கிக்க முடியாது அத”³⁰ என ஆறுதல் கூறுவதன் மூலம் இந்நம்பிக்கையை அறியலாம். இதில் தாய்-மகன் உறவு புலப்படுகின்றது. மனங்கலங்கினால் கவனம் சிதறிப் பயணத்தில் இடர் ஏற்படலாம் என்ற எண்ணமே இந்நம்பிக்கையின் அடிப்படை எனலாம்.

அலை

குறிப்பிட்ட மாதங்களில் அலை வந்து மோதும் கடலில் நீராடினால் பல நற்பலன்கள் கிடைக்கும் என்பது மக்களின் பொதுவான நம்பிக்கையாகும்.

‘அளம்’ புதினத்தில் தன் மகள் வடிவாம்பாளுக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்க வேண்டுமென்றும், அவளைப் பிடித்த கிரகம் விடவேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டு தாய் சுந்தராம்பாளும் மகள் வடிவாம்பாளும் கோடியக்கரை கடற்கரைக்குத் தலைமுழுகிட வந்தனர். அப்போது ஆசிரியர்,

“காற்றோடு அலைவந்து மோதும் கோடியக்கரையில் முழுகினால்தான் பலன் கிடைக்குமென்று எல்லாருமே ஆடிமுழுக்கு, தைமுழுக்கு, மாசிமுழுக்கு அங்குதான்

வருவார்கள்”³¹ எனக் கூறுவதன் மூலம் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது. மேலும் அலை எழுங்கடலில் நீராடி, பழைய ஆடைகளைக் களைந்தும் புத்தாடை அணிந்தால் எல்லாக் குறைகளும் துன்பங்களும் நீங்கிவிடும் என்ற நம்பிக்கையினை,

“பெரிய அலை வரும்போது சுந்தரரம்பாள் சொன்னது போலவே எல்லாவற்றையும் அலையோடு விட்டாள்... இந்த முழுக்கோடு வடிவரம்பாளின் எல்லா தோஷங்களும் கஷ்டங்களும் போய்விடும்”³² என்ற சுந்தரரம்பாளின் நம்பிக்கை மூலம் இதை உணரலாம்.

‘தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்’ என்பது தமிழர்களின் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாகும். ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் தை பிறந்து விட்டாலே கடலுக்கு செல்பவர்களின் வீடுகளுக்கும் நல்லவழி பிறந்துவிடும். கருப்பு இறால் புழக்கம் அதிகமாயிருக்கும். இந்த கருப்பு இறால் பாட்டிலும் உச்சகட்ட பிடியல் அஷ்டமி நவமியில்தான் இருக்கும். “அஷ்டமி, நவமியில் கடலில் சிறிய அலைகூட இருக்காது. தண்ணீர் அமைதியாய்க் கிடக்கும். வலை போட்ட இடத்தில் அசைவற்று அப்படியே கிடக்கும்”³³ அப்போது அங்கு கூட்டமாய் வரும் இறால்களெல்லாம் மொத்தமாக வலையில் மாட்டிக் கொள்ளும். வலைக்கும் எந்த சேதமும் ஏற்படாது.

அஷ்டமி, நவமி நாட்களில் புவியீர்ப்பு விசை குறைவாக இருப்பதால் அலைகள் மேலே எழும்பாது அமைதியாக இருக்கும் என்ற உண்மையை இதன் மூலம் அறியலாம். ஆனால், அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் புவியீர்ப்பு விசை அதிகமாக இருக்கும், அப்போது அலைகள் பனைமர அளவிற்கு மேலே எழும். அந்த நாட்களில் மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்ல மாட்டார்கள். இக்கருத்தை, “அன்று அமாவாசை, என்பதால் கடலில் வாங்கு (அலை) அதிகமாயிருந்தது. அமாவாசை பவுர்ணமி என்றாலே இப்படித்தான் இருக்கும். வாங்கு பனைமரம் உயரத்திற்கு எழும்”³⁴ எனும் ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

நட்சத்திரம்

வானில் நட்சத்திரங்கள் நிறையத் தோன்றி காணப்பட்டால் அன்று மழை வராது என்பது இன்றைக்கும் நாம் நம்பும் நம்பிக்கையாகும்.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் ராசாங்கம் மரைக்காயரிடம் தன் ஆட்டுக் குட்டியை விற்பதற்காக மகள் மணியம்மாளுடன் சென்றான். ஆட்டை விற்றுவிட்டு விற்ப பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஊர் திரும்புகையில் மழை வந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில், ‘வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். ஆங்காங்கே நட்சத்திரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. மீனு பூத்திருக்கு. மழை வராது’³⁵ என்று தன் மகளுக்கு நம்பிக்கையூட்டினான்.

விவசாய நம்பிக்கைகள்

விளைச்சல், காய்த்தல், நாற்றுநடல் குறித்த விவசாய நம்பிக்கைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

விளைச்சலும் காய்த்தலும்

‘அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு’ என்பது பழமொழியாகும். இப்பழமொழியை மெய்ப்பிப்பது போல ஒரு நம்பிக்கை தமிழரிடையே நிலவுகின்றது. அளவிற்கு அதிகமான விளைச்சலும் காய்த்தலும் அதற்கு உரியவர்களுக்கோ அல்லது இவ்விரண்டும் நிகழ்ந்த ஊருக்கோ துன்பத்தைத் தரும் என்று நம்புகின்றனர்.

‘அளம்’ புதினத்தின் பாத்திரங்களுள் ஒன்றான சுந்தரம்பாள் தன் இரண்டு மகள்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வரிச்சிராக் கொல்லைக்குப் போனாள். கொல்லையில் தொம்மட்டிக்காய்கள் காய்த்துக் கிடப்பதைக் கண்டு வியந்தாள். இப்படி காய்த்துக் குலுங்குவது நல்லதற்கன்று என எண்ணிய வடிவாம்பாள் தம் மகள்களிடம், “எதுவுமே அதியமா வெளஞ்சாலும் காச்சாலும் அது கெடுதலுக்குத்தாங் அறிகுறிம்பாவோ. ஒண்ணு வூட்டுக்காரவ்வொளுக்காவாது. இல்லன்னாக்க வூருக்கே ஆவாது”³⁶ என்பதனால் அறியலாம்.

இவ்விரண்டையும் உடைய வீடாக இருப்பின் இதனைக்கண்டு பிறர் பொறாமைப்படக்கூடும். இவ்விரண்டினையும் உடைய ஊராக இருப்பின் இப்பொருள்களின் பெருக்கத்தால் விலை மலிவு உண்டாகி விளைவித்தோர்க்கு நட்பத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற காரணங்களே இந்நம்பிக்கையின் அடிப்படை எனலாம்.

பாதிக்கப்பட்டோர் சில சாத்திரங்களைச் செய்து மனம் நொந்து வாக்குவிட்டால் விளை நிலத்தில் புல் பூண்டு கூட முளைக்காது என்ற நம்பிக்கையினை, ‘கீதாரி’ புதினத்தில் கீதாரி ராமு ஆடு மேய்ப்பவர்களுக்கு

தலைவராக இருக்கிறார். ஆடு மேய்ப்பவர்கள் தங்கள் ஆடுகளை ஒரு வயல்காரரின் வயலில் தங்கிட வைத்து புழுக்கைகளை இடும் வரைக் காத்திருந்தனர். வயலுக்கு உரமாகப் பயன்படும் புழுக்கைகளுக்குப் பணம் தருவதாக வயல்காரர் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார். ஒப்புக்கொண்டபடி பணம் தரவில்லை. பலமுறை மன்றாடியும் பணம் கிடைக்காத ஆத்திரத்தில் சில வேலைகளை வயல்காரனுக்குத் தெரியாமல் அவன் நிலத்தில் செய்து வாக்குவிட்டனர்.

“ஆட்டுக்காரர்களில் இரண்டுபேர் குயவன் வீட்டைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து இருட்டோடு இருட்டாக மறைந்து போய் யாருக்கும் தெரியாமல் குயவன் செய்து வைத்திருந்த சுடாத பச்சை மண்பானையை எடுத்தக்கொண்டு வந்து விட்டார்கள். குட்டி போட்ட ஆடுகளில் கும்பா கும்பாவாய் பாலைக் கறந்து எடுத்துக் கொண்டு ஒரு கட்டி சூடும் ஒரு எலுமிச்சம் பழமும் வாங்கிக் கொண்டு கிடை கட்டிய அந்த ஏமாற்றுக்காரரின் வயலுக்குப் போனார்கள் வயலின் சனி மூலையில் ஆழமாய் குழி தோண்டி அதற்குள் சுடாத மண்பானையை புதைத்து வைத்தார்கள். சூடத்தை கொளுத்திவிட்டு எலுமிச்சம் பழத்தை பானைக்குள் போட்டார்கள். பின் ஆட்டுப்பாலை பானை நிறையுமளவுக்கு ஊற்றினார்கள். இவர்களின் கண்ணெதிரிலேயே பானை ஊறிக் கொண்டிருந்தது. அவசர அவசரமாக மண்ணள்ளிப் போட்டு மூடினார்கள். எங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிச்சி கெடக் கூலியக் குடுத்து வாக்குத் தீத்துக்கிற்ற வரைக்கிம் வெள்ளாம, புல்லு பூண்டு எதுவும் மொளக்காம பொட்டலப் பெயிறனும். இந்தக் கொல்லயில அருவும் அத்தமிச்சிப் பெயிறனும்” என்று வாக்கு விட்டுவிட்டு திரும்பிப்பார்க்காமால் வந்து விட்டார்கள்”³⁷ எனும் ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது. இந்நம்பிக்கையோடு,

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீர்அன்றே

செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”³⁸

என்ற திருக்குறள் நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

நாற்றுநடுதல்

வயலில் நாற்று நடும்போது எல்லா நாற்றுகளையும் நட்ட பின்னரே கரையேற வேண்டுமாம். மீதமாய் எடுத்து வந்தால் விளைச்சல் பாதிக்கும் என விவசாயிகள் நம்பினர்.

‘கற்றாழை’யில் நடவுப் பெண்களின் இயல்பு குறித்தும் பணி ஈடுபாடு குறித்தும் ஆசிரியர், “ஒரு பயிர் மீதமிருந்தாலும்கூட கை நாற்றோடு இவர்கள் கரையேற மாட்டார்கள். அப்படி நாற்றை மீதமாய் எடுத்துக்கொண்டு கரையேறினால் நட்ட கொல்லையில் சூறை விழுந்து விடும்; விளைச்சல் பாதிக்கும் என்பது நம்பிக்கை”³⁹ என்று கூறுகிறார்.

தொடங்கிய வேலையில் ஈடுபாட்டினையும் அதனைக் குறைவறச் செய்ய வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் இதனாற் புலப்படும். ‘நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்பது பழமொழியாயினும் நடைமுறைகளில் நோய்கள் இல்லாத வாழ்வில்லை. உண்ணும் உணவு, பருகும் நீர், சுவாசிக்கும் காற்று போன்றவற்றாலும் நோய்கள் பரவலாம். எனினும் நோயைத் தடுக்கும் முறைகளும் இல்லாமலில்லை. வருமன் காத்தலும் வந்தபின் தணித்தலும் என இருவகைகளிலும் நோய்களைத் தடுத்தும் கட்டுப்படுத்தியும் வாழ முடியும்.

**“மருந்துஎன வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்”⁴⁰**

எனத் திருக்குறள் குறிப்பதும் கருத்தத்தக்கதாகும்.

மருத்துவ நம்பிக்கைகள்

ஆடு தொடா இலை, பேத்த இலையும் பீ நண்டும், வேப்பிலை, ஆன நெருஞ்சி இலை, வெள்ளரி கஷாயம், வேப்பம்பட்டை, பூவரசம்பட்டை, நதியம்பட்டை ஆகிய இயற்கைப் பொருள்களையும், கழுதை, மான் போன்ற விலங்குகளையும் பயன்படுத்திக் கடைப்பிடிக்கப்படும் மருத்துவ நம்பிக்கைகள் இவருடைய படைப்புகளின் வழியே புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியலையே இவருடைய புதினங்கள் சித்தரிப்பதனால் அவ்வகை மக்களின் மருத்துவ நம்பிக்கைகள் இவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ளன. கிராமப்புற மக்கள் இன்றும் எளிய மருத்துவ முறைகளைக் கையாளுகின்றனர். இவ்வகை மருத்துவத்தில் நகர்ப்புற ஆங்கில மருத்துவத்தைத் தேடி நீண்ட தொலைவு செல்ல வேண்டியதில்லை; குறைவான செலவு, நிறைவான பயன், பக்க விளைவுகள் இல்லாத தன்மை போன்றவையும் நிரம்பியுள்ளதனால் இவைகளின் மீது அளவிற்கதிகமான நம்பிக்கையினைக் கொண்டுள்ளனர்.

ஆடு தொடா இலை

பேச்சுவழக்கில் ‘ஆடாதொடை’ என்று சொல்லப்படும் ஆடுதொடா இலையை அனலில் காட்டி ஒத்தடம் கொடுத்தால் சில்லிட்டுப் போன உள்ளங்கையும், உள்ளங்காலும் சூடாகும் என்பது நம்பிக்கை.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் வரும் வாணி தன் தங்கை மணியின் தொல்லை தாங்க முடியாமல் முளையில் கட்டியிருந்த ஒரு ஆட்டுக்குட்டியின் கயிற்றை அவிழ்த்து மணியின் கழுத்தில் கட்டினாள். கயிற்றின் மறு நுனியை ஆட்டுக் குட்டியின் கழுத்தில் கட்டினாள். குட்டி, துள்ளத்துள்ள மணியின் கழுத்து இறுகியது. மணி வலியால் அலறினாள். அப்போது ஒருவர் கயிற்றை அவிழ்த்துப் பிள்ளையை விடுவித்தார். அப்போது, “பிள்ளை நிலவரமின்றிக் கிடந்தது. உள்ளங்காலும் உள்ளங்கையும் சில்லிட்டுப் போனது... ஆடு தொடா இலையை அனலில் காட்டி ஒத்தடம் கொடுத்தார்கள். தொண்டைக்குழி நனைய தண்ணீரை ஊற்றினார்கள். பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உயிர் வந்தது”⁴¹ என்று ஆசிரியர் கூற்றால் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

உடலின் வெப்பநிலை குறையின் உயிர்க்கு இறுதியுண்டாகும் என்பது மருத்துவ உண்மையாகும்.

பேத்த இலையும் பீ நண்டும்

சு. தமிழ்செல்வியின் கதை மாந்தர்களின் வழி கிராம மக்கள் பேத்த இலைச் சாறும், பீ நண்டு இரசமும் இருமலைப் போக்கும் என நம்பினர். சான்றாக, ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் மாணிக்கம் உடல்நலம் குன்றியிருந்தான். மனைவி செல்லாயி எவ்வகை மருந்தைக் கொடுப்பது எனக் காசியம்மாஸிடம் கேட்டாள். அப்போது காசியம்மாள் கூறிய கைமருத்துவத்தைக் கேட்டு, “செம்படை வாய்க்கால்களில் கிடந்த பீ நண்டுகளை பொறுக்கி வந்து புட்டு போட்டு ரசம் வைத்தாள். பேத்தயிலை இணுக்கிவந்து சுடச்சுட மாணிக்கத்திற்கு சோறு போட்டாள்”⁴² எனக் கூறுகிறார்.

இது போன்ற மருத்துவமுறைகளைக் கண்டுதான் சிகரெஸ்ட் என்னும் மேனாட்டவர், “இந்தியாவில் இன்றளவும் பண்டைக்கால, இடைக்கால மருத்துவமுறைகள் வாழ்ந்து வருகின்றன; பரவலாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவின் அடித்தள மக்களில் பெரும்பான்மையோர், நாட்டுப்புற

மருத்துவத்தினையே மேற்கொண்டுள்ளனர் என்றால் அது மிகையல்ல”⁴³ எனக் கூறினார் போலும்.

வேப்பிலை

வெப்பத்தின் தாக்கத்தால் உண்டாகும் அம்மை நோயின் தாக்கத்தைத் தணிக்க குளிர்ச்சியைத் தரும் என்பதற்காக வேப்பிலையைப் பயன்படுத்துவர். ‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து தனித்து வாழ்ந்த மாணிக்கம் தன் வீட்டில் சின்னம்மை கண்டு படுத்திருந்தான். இவனுக்கு அண்டை வீட்டார் உதவி செய்தனர். மாணிக்கம், “சின்னம்மை கண்டு நினைவிழந்து போய் கிடந்தான்... வீட்டு வாசலிலும் தலைமாட்டிலும் கால்மாட்டிலும் வேப்பிலையை ஒடித்துக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள்”⁴⁴ என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

அம்மை நோய்க்கு ஆங்கில மருத்துவத்தை நாடக்கூடாது என்பதும் அம்மை நோய் வருதலை அம்மனின் வருகையாகவேக் கருதுவதும் தமிழர்கள் வழிவழியாகப் பின்பற்றி வரும் நம்பிக்கையாகும்.

ஆன நெருஞ்சிச் செடி

சூட்டின் தாக்கத்தினால் கண் வழியே வெளியேறும் ஊளையினைப் போக்க ஆன நெருஞ்சி இலைகளைத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டினால் குணமாகும் என்பது நம்பிக்கை.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயியின் குழந்தைகள் உடல் சூட்டினால் அவதிப்பட்டனர். சூட்டினைத் தணிக்க காசியம்மாஸிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது அவள், “கண்ணுல வேற ஊள சேருது... தெனமுமே பத்து எலயப் பறிச்சி தேச்சி (ஆன நெருஞ்சித் செடி) குளுப்பாட்டிவுடு. நால்லாம் யாம் புள்ளைவொளுக்கு ஒரு நாளு பாக்கிவுடாம தேச்சிக் குளுப்பாட்டி வடுவன்”⁴⁵ என்ற ஆலோசனையின் மூலம் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

நொச்சித் தழை

நொச்சித் தழையின் மருத்துவ குணம் தலைவலியைப் போக்குவதாகும், நொச்சி இலைகளைச் சூடாக்கி தலைக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தும், அதை நீரில் கொதிக்க வைத்து ஆவி பிடிப்பதும் இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள பாட்டி வைத்திய முறைகளுள் ஒரு சிறந்த மருத்துவமுறையாகும்.

மாணிக்கத்திற்கு தலையில் நீர்கோர்த்ததால் தலைவலியால் அவதிப்பட்டான். இதையறிந்த செல்லாயி, “நொச்சித் தழை ஒடித்து வந்தாள். தழைக்குள் நிறைய நெருப்பைக் கொட்டினாள். அதைத் துணியில் கட்டி... மாணிக்கத்திற்கு அதை தலைக்கு வைத்துக் கொள்ளக் கொடுத்தாள். நொச்சித் தழையின் புகையால் தலைபாரம் குறைந்தது. தலைவலியும் குறைந்து போனது”⁴⁶ என்ற கூற்றின் மூலம் இம்மருத்துவ நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் மருத்துவ நம்பிக்கைகள் யாவும் பெண் பாத்திரங்களின் வாயிலாகத்தான் வெளிப்படுகின்றன. ஆதலால், “அநேக பெண்கள் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தில் சிறந்த அறிவினைப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் ஆண்கள் இதில் குறைந்த அறிவினையேப் பெற்றுள்ளனர். இளந்தலை முறையினரும் இத்துறையில் நல்லறிவைப் பெற்று விளங்குகின்றனர்”⁴⁷ என பி.சுரேந்திரகுமார் கூறுவது ஏற்புடையதே எனலாம்.

வெள்ளரி விதை

பொதுவாக வெள்ளரிக்காய் குளிர்ச்சியான உணவுப் பொருளாகும். இது உடலின் சூட்டைக் குறைத்து குளிர்ச்சியைத் தரக்கூடியது. வெள்ளரி விதைகளைக் கஷாயம் போட்டுக் குடித்தால் சூட்டினால் உண்டான வயிற்று வலியினைப் போக்கும் என்று நம்பினர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் வயிற்றுவலியாலும் இடுப்பு வலியாலும் அவதிப்பட்ட செல்லாயி தன் மூத்த சகோதரி சரசுவிடம் கூறினாள். அவளைப் பார்த்த சரசு, “சூட்டு வலியாயிருக்கும், இரு. வெள்ளரிவெற கஷாயம் போட்டுத் தாரேன்”⁴⁸ என்று கூறுவதிலிருந்து இதை அறியலாம்.

வேப்பம்பட்டை, பூவரசம் பட்டை, நதியம் பட்டை

பிரசவமான பெண்களுக்கு பேறுகாலத்தில் ஏற்பட்ட புண் விரைவில் ஆறுவதற்கு, அரைத்த மஞ்சளைத்தடவி வேப்பம் பட்டை, பூரசம் பட்டை, நதியம் பட்டை மூன்றினையும் ஊறவைத்த நீரை ஊற்றினால் பேறுகாலப் புண் விரைவில் ஆறிவிடும்.

செல்லாயிக்கு பேறுகாலத்தில் ஏற்பட்ட புண் ஆறாமல் அப்படியே இருந்தது. அவளால் எழுந்து நடக்கக்கூட முடியவில்லை. அப்புண்ணைப் பார்த்த சுக்குரு கிழவி சரசுவிடம்,

“வேப்பம்பட்ட, பூசரம்பட்ட, நதியம்பட்ட இந்த முணுபட்டயும் வேணும்ப்பா... அரசர் மஞ்சருந்தா தங்கச்சிக்குக் குடு. மஞ்சளத்தவி, பட்ட தண்ணிய ஊத்துனா புண்ணு சீக்கிரம் பட்டுப் பொயிடும்”⁴⁹ என்று கை வைத்தியம் கூறினாள்.

விலங்குகள்

மனித சமுதாயத்தில் நெடுங்காலமாக விலங்குகளுடனான தேவையும் துணையும் இருந்தன காரணமாக அவற்றின் உறுப்புகள் மருத்துவக்குணம் உள்ளதாக நம்பினர். தமிழ்ச் செல்வியின் புதினங்களில் இதனடிப்படையிலேயே கழுதை இரத்தம், மான்கொம்பு என்பன குறித்த மருத்துவ நம்பிக்கைகள் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

கழுதை இரத்தம்

பிறந்த குழந்தைக்குக் கழுதை இரத்தம் கொடுத்தால் பித்தங்கள் இருக்காது என்பது நம்பிக்கையாகும்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தது. அவளுக்கு பிரசவம் பார்த்த அரும்பாயி குழந்தையின் உதட்டிலும் நாவிலும் கழுதை இரத்தத்தைத் தடவிவிட்டாள். அப்போது, “குழந்தை பிறந்தவுடன் முதலில் பிள்ளைக்கு கழுதை இரத்தம் கொடுத்தால் கரும்பித்தம், செம்பித்தம் எதுவுமிருக்காதாம்”⁵⁰ என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் இந்நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

மான் கொம்பு

தலைவலியை நீக்கி, சளியை வெளியேற்றும் ஆற்றல் மான்கொம்பிற்கு உண்டு என்று இன்றும் கிராமப்புறத்தினர் நம்புகின்றனர்.

‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ப் புதினத்தில் காட்டில் விறகு பொறுக்கிய வீரம்மா அங்கிருந்த மான் கொம்பைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அது என்னவென்று கேட்ட சமுத்திரவல்லியிடம், “மான்கொம்பு வயித்திய பொருளடி தங்காச்சி. மார்வலி, மண்டவலி வந்துச்சின்னு வச்சிக்க எழச்சி தடவலாம். புள்ளக்கி சளி புடிச்சா எழச்சிப் பத்துப் போடலாம்”⁵¹ என்று அதன் மருத்துவத்தைக் கூறினாள்.

இத்தகைய நம்பிக்கைகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும் இத்தருணத்தில், “நாட்டுப்புற மருத்துவம் மிகப்பழமையானது. இயற்கையே முதல் மருந்துக் கடையைத் திறந்தது. ஆதிமனிதனும் விலங்குகளும் நோயைத் தவிர்க்கவும் உடல்

நலத்தையும் உற்சாகத்தையும் காக்கவும் செடி கொடிகள் மூலிகைகளையே நாடினர். மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடம்விட்டு இடம் செல்லும் இயல்பிருப்பதால் இயற்கையின் மருந்துக் கடைக்கு எல்லா இடங்களிலும் கிளைகள் உள்ளன. உலகில் எங்கு நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டாலும் நோயைத் தீர்க்க அங்கு இயற்கை மருந்து இருப்பதைப் பார்ப்பீர்கள்”⁵² என டி.எஸ்.ஜார்விஷ் கூறுவது பன்முறைச் சிந்தித்து மகிழத்தக்கதாகும்.

குறி, சோதிடம், சாதகம் குறித்த நம்பிக்கைகள்

சமுதாயத்தில் கைரேகைகளைக் கணித்துக் கூறும் குறி கூறல், கிளியின் மூலமும் அங்க அவையவங்கள் மூலமும் கூறப்படும் சோதிடம், பிறந்த நேரம் குறித்துக் கணிக்கப்படும் சாதகம் குறித்த நம்பிக்கைகள் கூறப்படுகின்றன.

குறி கூறல்

கம்பளத்தார் என்னும் சொல் தமிழ்நாட்டில் வாழும் தெலுங்கு பேசும் ஒரு சமூகத்தாரைக் குறிக்கும். கம்பளத்து நாயக்கர் எனவும் சுட்டுவர். இவர்கள், கைரேகை பார்த்துக் குறி சொல்லுவதில் வல்லவர்கள். இவர்கள் கூறும் குறி (தனி மனித வாழ்வில் முன்னர் நிகழ்ந்ததைக் கூறி, பின்னர், வருங்காலத்தில் நிகழப் போவதைக் கணித்துக் கூறுதல்) பொய்க்காது என நம்பினர். இந்நம்பிக்கையினை, செல்லாயி பாத்திரத்தின் மூலம் அறியலாம்.

மாணிக்கம் செல்லாயியை விட்டுப் பிரிந்து சென்று பல மாதங்களாகிவிட்டன. அதனால் வருத்தத்திலிருந்த செல்லாயிக்கு ஒரு கம்பளத்துப் பெண் குறி சொல்லி, அவளுடைய கணவன் விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று கூறி நம்பிக்கையாக இருக்கச் சொன்னாள். அவள் சொன்னது போலவே நான்காம் நாளை மாணிக்கம் திரும்பி வந்தான். அவனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில், “நா வேண்டுன தெய்வம் என்னக் கைவுடல கம்பளத்தியா வாக்கு நாலாம் நாளை பலிச்சிருச்சே!”⁵³ என்ற செல்லாயி கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

கம்பளத்துச் சமூகப் பெண்களும் குறி கூறுதலில் வல்லவராய்த் திகழ்ந்துள்ளனர் என்ற நம்பிக்கை இதனால் புலனாகிறது.

சோதிடம்

கிளிகளைப் பழக்கி அவற்றின் செயல்கள் மூலம் மனிதர்களுக்கு நிகழ்ந்தனவற்றையும், நிகழப் போவனவற்றையும் கூறுதலும், அதனை நம்புதலும்

தமிழரின் பழக்கமாகும். கிளிகளை வைத்து சோதிடம் பார்ப்பதற்கு கிளி சோதிடம் என்று பெயர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் கருவுற்றிருந்த செல்லாயி கிளி சோதிடம் பார்ப்பவரை அழைத்துத் தனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்கும்? என பார்க்குமாறு கூற, சோதிடனோ, “விரல் நுனிகளால் நான்கைந்து நெல்லை எடுத்துப் போட்டான் கிளி சோசியக்காரன். கூண்டை திறந்து விட்டான். வெளியே வந்த கிளி ஆவலாய் நெல்லை எடுத்துக் கொரித்தது. அடுக்கியிருந்த சீட்டை எடுத்தது... மாரியம்மன் படம் வந்திருந்தது... மாரியம்மன் வந்தாலே குடும்பம் விருத்தியாகும். கொறவிருக்காது. தொல்லயெல்லாம் தீர்ந்து சொகமாகவும், இன்னம் ஏழு மாததைக்குள்ள மாரியம்மனே இந்த வூட்டுல மவளா வந்து பொறக்குற யோவமிருக்கு”⁵⁴ என்று சொல்லி முடித்தான்.

சோதிட நம்பிக்கையும் இறை நம்பிக்கையும் தமிழர்க்கு இரு கண்கள் போன்றன என்ற நம்பிக்கை இன்றளவும் உள்ளது.

ஒருவன் பிறந்த நேரத்தைக் கணித்து, அவன் பிறந்த நேரம் நல்ல நேரமா? அல்லது கெட்ட நேரமா? எனக் கூறி, அதனால் என்னென்ன நன்மை தீமைகள் உண்டாகும் என்பதைக் கணித்துக் கூறுவதும் சோதிடத்தின் ஒரு முறையாகும். இச்சோதிடமுறை இன்றும் நமது நாட்டில் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டேதானிருக்கிறது. இந்நம்பிக்கை வாடியக்காட்டு மக்களுக்கும் இருந்தது.

‘கற்றாழை’ புதினத்தில் தாண்டிக்கிழவர் உடல்நலம் குன்றி படுத்தபடுக்கையாகிவிட்டார். அவர் பிழைப்பாரா? பிழைக்கமாட்டாரா? என அறிவதற்காக கிழவரின் நடுமகன் சாதகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அண்ணாப்பேட்டை சோசியரைப் பார்க்கச் சென்றான். அதை “சோசியர் பார்த்துவிட்டு, “தருப்ப புடிக்கிற கெரகம் தான் பேரப்புள்ளக்கி இருக்கு. அப்பனுக்கு கொள்ளி வக்கிற மேரிதான் புள்ளவொ சாதகமும் இருக்கு. எங்க கொண்டு பாத்தாலும் காப்பாத்த முடியா. இரும்புப் பெட்டிக்குள்ள பூட்டி வச்சிருந்தாலும் தட்டிக்கிட்டு பெயிரும். எங்கயும் தூக்காண்டாம், வூட்டுலயே போட்டு வையிங்க”⁵⁵ என்று சோசியர் கணித்துக் கூறினார்.

இறப்பைப் பொருத்தவரையில் மருத்துவத்தைவிட சோதிடத்திற்கே முதன்மை தருவோருமுண்டு எனலாம்.

சாதகம்

நாட்டுப்புற மக்கள் அடுத்த குழந்தை எப்போது பிறக்கும் என்பதை சாதகம் மூலம் அறியலாம் என்று நம்பும் பழக்கத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதை சு. தமிழ்ச்செல்வியின் ஆறுகாட்டுத்துறை எனும் புதினத்தின் வழி அறியலாம். சான்றாக, “நாட்டாருக்கு முதல் ஆண் குழந்தை பிறந்து நான்கு ஆண்டுகள் ஆகியும் இரண்டாவது குழந்தை பிறக்கவில்லை. ஜாதகத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராய் பல ஜோதிடர்களிடமும் பார்த்தார்கள் அவரின் உறவினர்கள். பார்த்த இடத்திலெல்லாம் ‘ஒத்த வாரிசுதான் நாட்டாருக்கு. இன்னொரு வாரிசுக்கு எடமே இல்லை’ என்று கூறியிருக்கிறார்கள்”⁵⁶ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இறந்த குழந்தை தெய்வம்

தேடிய பொருளையெல்லாம் ஆண்டு அனுபவிக்க வேண்டுமென்று தீராத ஆசையுடன் இறந்தோர் பேயாக அலைவர் என்றும், பாவம் செய்யாத பச்சிளங் குழந்தைகள் இறந்தால் அவர்கள் தெய்வமாகிவிடுவர் என்றும் நம்புகின்றனர்.

செல்லாயியின் இளைய மகள் குளத்தில் முழ்கி இறந்துவிட்டதால், அவளை அளத்தில் புதைத்துவிட்டார்கள். அவளையே எண்ணி வருந்திய செல்லாயி, “ஆண்டு அனுபவிச்ச வயசானவ்வொ செத்தாதான் பேயா, ஆவியா அலைவாவொளாம், பழி பாவ மறியாத, பச்சப்புள்ளய செத்தா... தெய்வமாயிடுமாம்”⁵⁷ என்று தன் மனதில் எண்ணிக் கொண்டதன் மூலம் இந்நம்பிக்கைப் புலனாகிறது.

நிறைவாழ்வு வாழ்ந்தோர் பேயாக அலைவதில்லை என்ற கருத்தும் இதனாற் புலப்படும். பழியும் பாவமும் செய்யாதோர் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவர் என்ற உண்மையும் இதனுள் பொதிந்துள்ளது.

புதைத்த குழந்தை விளையாடும்

உப்பளத்தில் புதைத்த இறந்த குழந்தைகள் நள்ளிரவில் விளையாடுவர் எனவும் அவர்கள் விளையாடும் போது ஒலி எழுப்புவர் எனவும் தொண்டியக்காட்டு மக்கள் நம்பினர்.

இறந்துபோனத் தன் மகளையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த செல்லாயி, “அளத்தில் புதைத்த பிள்ளைகளெல்லாம் இரவு நடு சாமத்தில் விளையாடுவார்களாம். இரவில் சப்தம் பெரிதாய்க் கேட்குமாம்”⁵⁸ என்று ஊர்மக்கள் பேசிக்கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

குழந்தைகளை எரிப்பது வழக்கமன்று எனவும் புதைப்பதே வழக்கமாம் என்றும் இதன் மூலம் பிறிதோர் கருத்தும் புலனாகிறது. இங்கு, “காரண காரியத் தொடர்புக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கை (Belief) என்றும் சான்றுகளின் அடிப்படையிலே காரண காரிய தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை (Superstition) என்றும்”⁵⁹ வகைப்படுத்துவது நினைவு கூர்தல் தகும்.

இளையோரை பிடிக்கும் பேய்

உலகெங்கும் இன்றும் பேய்பிடித்தல், பேயோட்டுதல் என்ற நம்பிக்கை பரவலாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் நிராசையாக இறந்த மனிதனே பேயாகச் சுற்றுவதாகவும், அப்பேய் இளம் வயதினரையே பிடிக்கும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் ஆதனூர் கிழவி, பிரசவமான தன் பேத்தி செல்லாயியைப் பார்க்க வந்தாள். அப்போது சரசுவிடம் பேய் யார் யாரையெல்லாம் பிடித்துக் கொள்ளுமென்று ஒரு பட்டியலே போடுகின்றாள்.

“புள்ளத்தாச்சிய, புள்ள பெத்தவள, புள்ளய, வயசிக்கி வந்துருக்குற பொண்ணுவொள, தீட்டுக்காரப் பொண்ணுவொள புடிச்சிக்க எங்கன்னு காத்துக்கிட்டுருக்கும். புள்ள பெத்தவ்வொள பாக்க வாரவ்வொ கொட வந்தும் புள்ளயயும் தாயயும் புடிச்சிக்கிடும்”⁶⁰ என்றதனால் அறியலாம்.

இங்கு, மேற்குறித்தவர்களெல்லாம் இளவயதுடையோர் என்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

பேய் கண்டு அஞ்சும் பொருள்கள்

விளக்குமாறு, செருப்பு, இரும்பு போன்றவற்றைப் பார்த்தால் பேய்கள் அஞ்சி ஓடிவிடுமென்றும் இன்றும் நம்புகின்றனர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் ஆதனூர் கிழவி பிரசவமான தன் பேத்தி செல்லாயியைப் பார்க்க வரும்போது, “தன்னுடன் பேய், பிசாசு ஏதாவது வந்திருக்குமோ பிள்ளையையும் செல்லாயியையும் பிடித்து விடுமோ என்ற பயத்தில்... ஒரு இரும்பைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் வந்தாள்”⁶¹ மேலும் சரசுவிடம், “மசண்டை நேரத்தில்தான் தெருவுக்குத் தெரு பேய்கள் அலைந்து கொண்டிருக்குமாம். விளக்குமாறு, செருப்பு இவற்றைப் பார்த்தால் பேய்கள் பயந்து ஓடிவிடுமாம்”⁶² எனக் கூறி வாசலில் ஒரு விளக்குமாறு மற்றும் செருப்பைப் போடச் சொன்னாள்.

நாய்போல் விரட்டும் முனி

‘முனி’ என்ற ஒன்று உண்டென்றும் அதனை தெய்வமாக வணங்குவதும், அதைக் கண்டு அஞ்சுவதும் கோயில் தாழ்வு மக்களின் நம்பிக்கையாக இருக்கிறது. இதனை, மாலைப் பொழுதில் உப்பளத்தின் பக்கம் வந்த சுந்தரரம்பாளும் அஞ்சும்மாளும் அஞ்சினர். அதற்குக் காரணம்,

“உப்பளத்தில் அளத்துமினி இருப்பதாக எல்லோரும் நம்பினார்கள். உப்பளத்தில் வேலை செய்பவர்கள் உப்பள்ளிக் கொண்டு வருபவர்கள் எல்லோரும் அளத்து மினிக்கு வேண்டிக்கொண்டு ஏதாவது செய்வார்கள். அளத்தில் மினிக்கென்று ஒரு திடலும் அதில் இரண்டு மூன்று நதிய மரங்களும் இருக்கின்றது. அந்த நதிய மரத்தில்தான் மினி இருக்கும். உப்பளத்திற்கு வருபவர் போவோர் எல்லோரையும் கண்காணித்துக் கொண்டே இருக்குமாம். கம்பெனிக்காரர்களும் சொந்த அளம் உள்ளவர்களும் மினிக்குத் தேங்காய் உடைத்து பச்சை போட்டு சாமி கும்பிடுவார்கள். இப்படி எதுவும் செய்யாமல் அலட்சியப்படுத்துபவர்களை மினி சும்மா விடாதாம். வீடுவரை நாய்போல விரட்டிக் கொண்டு வந்து தனக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொண்டுதான் போகுமாம். அப்படி வரும்போது பின்னால் வந்து காலைக் கவ்வுமாம்”⁶³ என்ற சுந்தரரம்பாளின் எண்ணவோட்டத்தின் மூலம் அறியலாம்.

பூப்புக் குறித்த நம்பிக்கைகள்

‘பூ-பூத்தல்’ எனும் பொருளில் வழங்குவதே ‘பூப்படைதல்’ எனும் சொல்லாம். இது குறித்து,

“பிங்கல நிகண்டிலும் (நா. 1007) பெண்ணுறுப்பு பூப்பகம் என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. பூத்தல் என்ற வினைச்சொல் செழிப்பின் குறியீடாக அமைந்து பூப்பைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது”⁶⁴ என்ற கருத்தே வழங்கப்படுகிறது.

பூப்படைந்த பெண் தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றும் வரை ஆண்களைப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், அவர்கள் வீட்டிற்குள் எதையும் தொடக்கூடாது என்ற நம்பிக்கையும் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டதான் உள்ளது.

‘கீதாரி’ புதினத்தில் சிவப்பி வயதுக்கு வந்துவிட்டதால் அவளை வளர்த்தவர்கள் அவளை ஓர் அறைக்குள் உட்கார வைத்திருந்தார்கள். அதைப் பார்த்த கரிச்சா, சிவப்பியிடம் காரணம் கேட்க, சிவப்பியோ, “வயசிக்கி வந்த

பொண்ணுவொ தலக்கி தண்ணி வுத்தற வரக்கிம் ஆம்புளைவொ மொவத்தையே பாக்கக் கொடாதாம்”⁶⁵ எனக் கூறி, அதனால் தன்னைத் தனியாக உட்கார வைத்திருப்பதாகக் கூறினாள்.

மேலும் அவளை வளர்த்தோர், “கன்னித் தீட்டு வீட்டைத் துடைத்துவிடும். அவளை வீட்டிற்குள் விட்டால் அவர்களின் சாமிக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. வீட்டுச்சாமி வெளியேறி விடும் என்றெல்லாம் நம்பினார்கள்”⁶⁶ அதனால் அவளை வீட்டிற்குள் அனுமதிக்கவில்லை எனும் கூற்றின் மூலம் இந்நம்பிக்கைகள் புலப்படுகின்றன.

முதல் மாதவிடாயினைப் பூப்பு என்பர். இதுகுறித்து, “ஆதிமனிதர்கள் மாதவிடாய் குறித்து அருவருப்புக் கொள்ளவில்லை. மாறாகப் பெண்ணின் குருதியைக் கண்டே பயந்திருக்கின்றனர்”⁶⁷ என்று சாந்தி சச்சிதானந்தம் கூறும் கருத்து இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பூப்பும் தீட்டும்

பூப்படைந்த பெண்களும், மாதவிலக்கான பெண்களும் குறிப்பிட்ட நாட்கள் வரை தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அப்போது அவர்கள் தொடுகின்ற பொருள்களெல்லாம் கெட்டுப்போகும் எனவும் நம்புகின்றனர். இந்நம்பிக்கை ‘கீதாரி’ புதினத்திலும் வெளிப்படுகிறது.

சிவப்பியை மாதவிலக்கான காலங்களில் அவளை வளர்த்தவர்கள் அவளை வீட்டிற்குள் அனுமதிப்பதில்லை. காரணம் அவள் தொட்டதெல்லாம் கெட்டுவிடும் என்று அஞ்சினர். இதைப்பற்றி சிவப்பி கரிச்சாவிடம் தான் மாதவிலக்கான காலங்களில், “தொடக் கொடாதாம். எதையுமே தொடக் கூடாதாம். தானியத்த தொட்டா பூச்சி புடிச்சிருமாம். சட்டிபானைய தொட்ட ஓடஞ்சி பெயிருமாம். பயிறுபச்ச, செடி கொடிய தொட்டா செத்துப்பெயிருமாம்”⁶⁸ என்று வருந்துவதன் மூலம் புலப்படுகிறது.

தூய்மைக்கும் சுகாதாரத்திற்கும் அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தையும் முன்னுரிமையையும் உணரமுடிகின்றது. பூப்படைந்த பெண் விதை, செடி ஆகியவற்றைத் தொடுவது குறித்து, “மாதவிலக்கான பெண்கள் விதைவிதைக்க, செடி நட அனுமதிப்பதில்லை என்பதனால் தூய்மையான வேளாண்மைச் செயல் முறைகளை அறியமுடிகிறது”⁶⁹ என இரா.மனோகரன் கூறுகின்றார்.

ஆனால், நா.வானமாமலை இக்கருத்திற்கு மாறாக, “மாதவிடாய் பருவத்திலுள்ள பெண்களை விதை முளைக்கும் வயலைச் சுற்றிவரச் செய்தால் விதை வளர்ந்து நல்ல பயன் என்று நம்புகிறார்கள். இதற்கு அடிப்படையான காரணம் மனிதனது பிறப்புக்கு ஆண்-பெண் உறவு காரணமாவதுபோல உலகில் எல்லாம் தோன்றுவதற்கு உடலின் நிகழ்ச்சிகள் போன்ற வேறு பிரகருதி நிகழ்ச்சிகள் காரணம் என்ற நம்பிக்கையும், பிரகருதியின் செழிப்பை, பெண்ணின் செழிப்பு சக்தி வளர்க்கும் என்ற நம்பிக்கையுமே”⁷⁰ என்பர்.

இவ்விரண்டு கருத்துகளையும் ஒப்பிடுகையில் ஒரு நம்பிக்கைக்கு உடன்படுவதும் மறுதலிப்பதும் அவரவர் விருப்பஞ்சார்ந்ததாகும் என்ற முடிவிற்கே வரவேண்டியுள்ளது.

பூப்படைந்த பெண்ணின் உணவு

வயதின் அதிகரிப்பினால் உடற்கூறுகளுள் ஏற்படும் மாற்றங்களுள் ஒன்றே பூப்பு ஆகும். பூப்படைந்த மேனியின் வெப்பத்தைத் தணிக்க குளிர்ச்சி நிறைந்த உளுந்து, நல்லெண்ணெய் போன்றவற்றை, உண்டால் உடல்வலிகள் ஏற்படாது என்பது தமிழர்களின் தொன்றுதொட்ட நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாகும்.

வயதுக்கு வந்த சிவப்பி தனது அறையில் கரிச்சாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது,

“உளுத்தங்களியும் ஒரு கொட்டங்கச்சியில் நல்லெண்ணெயும் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் போனாள் ஒரு கிழவி... முணு வேளையும் இந்தக் களிதான் தங்கச்சி. இதுதான் உடம்புக்கு நல்லதாம். இடுப்புவலி, வயத்துவலி வராதாம்”⁷¹ என்று சிவப்பி கூறுவதன் மூலம் இந்நம்பிக்கையை அறியலாம்.

பேறுகாலம் குறித்த நம்பிக்கைகள்

மாந்தர் பெறும் பேறுகளுள் மகப்பேறு பெருமைக்குரிய ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே தான் திருவள்ளுவர்,

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த

மக்கட்பே றல்ல பிற”⁷²

என்றார் எனலாம். இக்குழந்தைப்பேறு குறித்த நம்பிக்கைகள் இங்கு கூறப்படுகின்றன.

கருவுற்றவரின் கையசைவும் காலசைவும்

கருவறைக்குள் இருக்கும் குழந்தை ஆணா? பெண்ணா? என்பதை அறியும் கருவி அறிவியல் உலகினரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அக்கருவி மூலம் அறிய முயலுதல் குற்றம் என அரசு தடைவிதித்துள்ளது.

கருவுற்ற பெண்ணின் இயக்கத்தைக் கொண்டும் அப்பெண் கூறும் அறிகுறிகள் குறித்தும் பிறக்கும் குழந்தையின் பாலினத்தை அறிய முடியுமென நம்பினர். கருவுற்ற பெண்ணின் கருவறையில் குழந்தையின் தலை இடப்பக்கம் இருந்தால் பிறக்கப்போவது பெண் குழந்தை என நம்பினர்.

கருவுற்றிருந்த சமுத்திரவல்லி தன் வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தாள். “குழந்தையின் தலை இடதுபக்கம் இருப்பது போலவேத்தான் தெரிந்தது. நிச்சயமாய் இது பெண்தான்...”⁷³ என்பதை உணர்ந்து தன் கணவனிடம், “எனக்கு வல்லாங்கையி பக்கத்துலதான் தல முட்டுறமேரி இருக்கு. பொறக்கப் போறது பொம்புள புள்ளமேரிதான் இருக்கு”⁷⁴ என உறுதியாகக் கூறினாள். இந்நம்பிக்கையின் மூலம் ஆசிரியரின் அறிவியல் அறிவு குறித்த நம்பிக்கை நன்கு புலப்படுகிறது.

கருவுற்றவர் தின்னத்தகாதது

பிரசவமான பெண்கள் பாலுள்ள பழங்களை தின்றால் பால் நிறைய பெருகும் என்றும், அதனால் மார்பு வலி உண்டாகும் என்றும் அதை உண்ணக் கூடாது எனவும் நம்பினர்.

‘அளம்’ புதினத்தில் சுந்தரரம்பாளுக்கு சருகு குத்திக் காயம் ஏற்பட்டதால், மல்லிகாவின் தாய்ப்பாலை கண்ணில் விடச் சொல்லி ஊற்றிக் கொண்டாள். பின் கிளம்பும் போது தன் மடியிலிருந்த பாலாப்பழத்தில் ஒருகை அள்ளி மல்லிகாவிற்கு கொடுத்தாள். அதை அவளுடைய மகனுக்குக் கொடுத்ததாகச் சொல்லி “பச்சப்புள்ளக்காரி பாலுள்ள பழம் திங்கக் கொடா”⁷⁵ என்று கூறி அதைத் தின்ன வேண்டாமெனக் கூறிவிட்டுக் கிளம்பிச் சென்றாள். இதன் மூலம் பாலாட்டும் தாய்மார்கள் பாலுள்ள பழங்களை உண்ணக் கூடாது என்பதை அறியலாம்.

குழந்தை நிலம் பார்த்தால் வளம் பெருகும்

பிறக்கும் குழந்தை நிலத்தைப் பார்த்தபடி கவிழ்ந்தநிலையில் பிறந்தால் செல்வவளம் பெருகும் என நம்பினர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயிக்கு பிரசவவலி ஏற்பட்டு, குழந்தை நிலத்தைப் பார்த்தபடியே கவிழ்ந்த நிலையில் பிறந்தது. அதைப் பார்த்த காசியம்மாள், “புள்ள கவுந்து பொறந்துருக்கு, செல்லாயி. நெலம் நீச்ச வாங்கிக்கிட்டு நீ நல்லாருப்ப இனிமே”⁷⁶ என்று வாழ்த்தினாள்.

இதன் மூலம் குழந்தை பிறக்கும் நிலையை வைத்து ஒருவரின் செல்வவளத்தைத் தீர்மானிக்கலாம் எனும் கருத்தை அறியலாம்.

கருவுற்ற பெண்ணும் அமாவாசை பெளர்ணமியும்

கருவுற்ற பெண்ணிற்கு அமாவாசை, பெளர்ணமி காலங்களில் இடுப்பு வலிக்கும் காரணம் குழந்தையின் அசைவுகள் அதிகமாகயிருக்கும் என நம்பினர்.

நிறைமாத கர்ப்பிணியான செல்லாயிக்கு லேசாக வயிறு வலிப்பது போன்றிருந்து. அதைப் பற்றி செல்லாயி தன் அக்காவிடம் கூறினாள்.

“அடிவயத்த லேசா வலிக்கிதுக்கா”

“இடுப்பெல்லாம் வெட்டுதா...”

“அம்மாசி, பெளர்ணமி மேரி மாத சந்திப்பாருந்தாலும்

அப்படித்தான் இருக்கும். புள்ள பேந்து பிரியுமுல்ல”⁷⁷

என்ற சரசுவின் கூற்றின் மூலம் இதை அறியலாம்.

இறப்புக் குறித்த நம்பிக்கைகள்

பிறப்பு என்பது எப்படி மாறாததோ அதுபோலவே இறப்பு என்பதும் மாறாதது. இறப்பை எண்ணி அழுவாரை நோக்கிக் கண்ணதாசன்,

“இறந்து போனவர்களுக்காக அழுது கொண்டிருப்பவர் கண்ணீரைத் துடையுங்கள். இதற்கு நீங்களும் தப்ப முடியாது என்பதை நினைவு கொள்ளுங்கள்”⁷⁸ என்றார்.

மனிதன் விரும்பிப் பிறக்கவில்லை. அவனது மரணமும் அவன் விரும்பி வருவதன்றாம். பத்தாம் மாதம் பிறப்பு என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்திய இறைவன் இந்நாளில் இறப்பு என்பதை மட்டும் இரகசியமாக வைத்தான். திருவள்ளுவரின், “உறங்குவது போலும் சாக்காடு”⁷⁹ என்ற குறட்கருத்து இறப்பின் மீது அச்சந்தேவையில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது.

இங்கு, “மரணம் என்பதுதான் யாது? என்ற வினாவிற்கு விஞ்ஞானம் பெருவளர்ச்சி அடைந்துள்ள இற்றை நாளிற்கூட விடை காண்பது அரிதாக உள்ளது. உடற்சாவு (Physical Death), மருத்துவர் அறிமுறைச் சாவு (Clinical Death), மனச்சாவு (Mental Death) எனப் பலவகைச் சாவுகள் பேசப்படுகின்றன”⁸⁰ என்று அ.ச.ஞானசம்பந்தன் கூறுவதும் சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

உயிர் பிரியும் போது பாலுற்றல்

உயிர் பிரியும் தருணத்தில் அவர்தம் பிள்ளைகள் இறக்கவிருப்போரின் வாயில் சிறிது பால் ஊற்றினால் பிரியும் உயிர் சொர்க்கம் செல்லும் என்பது நம்பிக்கை.

செல்லாயிக்கு உடல்நலம்குன்றி, அவளுக்கு உயிர் பிரியும் நிலை வந்துவிட்டது. “பெற்ற பிள்ளைகள் பக்கத்திலிருந்து சாகும்போது ஒருவாய் பால் ஊற்றினால், போகும் உயிருக்கு ‘நல்ல கதி’ கிடைக்கும்”⁸¹ என்பதால் செல்லாயியின் பிள்ளைகள் அவளுக்கு அருகிலேயே இருந்து மாற்றி மாற்றி பாலூட்டிக் கொண்டேயிருந்தனர், எனும் ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

காசைக் கரைத்து ஊற்றுதல்

எண்ணிய ஆசை நிறைவேறாத போது உயிர் உடலைவிட்டு எளிதில் பிரியாது. பணத்தாசை பிடித்தவராயிருப்பின் நாணயத்தை கல்லில் வைத்து அரைத்து சிறிது நீர் கலந்து வாயில் ஊற்றினால் உயிர் பிரிந்துவிடும் என்பது நம்பிக்கை.

‘அளம்’ புதினத்தில் வடிவாம்பாளின் கணவனான பொன்னையன் சாகும் தருவாயிலிருந்தான். உயிர் பிரியாமல் இழுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. இவனைப் பார்க்கவந்த மூத்த சகோதரி தில்லைக் கண்ணு, “நெஞ்சல ஆசயிருந்திச் சின்னாக்க உசுரு சீக்கிரம் அடங்காது. இளுத்துக் கிட்டேத்தாங் கெடக்கும்... மூத்தவள் தில்லைக்கண்ணு காசை கல்லில் வைத்து இழைத்து அவனுடைய வாயில் ஊற்றி, ‘காச கரதீவூத்துறங், குடிச்சிட்டு அடங்குடா பொன்னைய்யா அடங்குடா’ என்றாள்”⁸² இதன் மூலம் மேலே கூறிய நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

கருமாதிக்குமுன் பயணம் கூடாது

கருமாதி முடியுமுன் நெருங்கிய உறவுகள் நெடுந்தாரப் பயணம் மேற்கொள்ளக் கூடாது என்பதும் நம்பிக்கையாகும்.

சவரிமுத்துவின் மனைவி ஆரோக்கியம் இறந்து எட்டாம் நாளே அவன் தொழிலுக்கு கிளம்பிவிட்டான் அதைக் கண்ட சுப்பு சவரிமுத்துவிடம், “கருமாதி முடியிறுதுக்குள்ள ஆறு தாண்டக் கூடாதுங்குறது ஒனக்குத் தெரியாதா?... பொண்டாட்டி செத்து எட்டு நாளு முடியல. அதுக்குள்ள குத்துத் துணிய வரிஞ்சி கட்டிக்கிட்டு கௌம்பிட்ட?”⁸³ எனக் கூறி அவனைத் தொழிலுக்குச் செல்லவிடாமல் தடுத்துவிட்டார்.

தாலி இறக்குதல்

கணவனை இழந்த பெண்ணிற்கு, கருமாதி நாளன்று தாலி இறக்குதலை நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

‘அளம்’ புதினத்தில் கணவனை இழந்த வடிவாம்பாளுக்கு அவளுடைய நாத்திகள், “பதினாறாம் நாள் கருமாதி செய்தார்கள். வடிவாம்பாளுக்கு துக்கம் கொடுத்து அவள் தாலியை அறுத்துக் கொண்டார்கள்”⁸⁴ எனும் செயல் மூலம் இதை அறியலாம். தாலி இழந்த பெண்ணை அமங்கலி என்றும் இவளை நற்காரியங்களின்போது முன்னிறுத்தக் கூடாது என்றும் நம்புகின்றனர்.

விலங்குகள், பறவை குறித்த நம்பிக்கைகள்

விலங்குகள், பறவைகள் எனுமிரண்டின் செயல்கள், அவற்றைப் பார்த்தல் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் சு. தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் கூறப்படுகின்றன.

விலங்குகளுள் பசு, எருமை, பூனை, கழுதை, ஆடு, முயல், நரி என்பன குறித்த நம்பிக்கைகளும் ஆந்தை குறித்த நம்பிக்கையும் கூறப்படுகின்றன.

பசுவும் எருமையும்

பசுவும் எருமையும் எவ்வெவ் கிழமைகளில் கன்று ஈன்றால் நல்லது என்பதையும் அறிந்து வைத்துள்ளனர்.

‘மாணிக்கம்’ புதினத்தில் செல்லாயினுடைய பசு குட்டிபோடும் தருவாயில் இருந்தது. அப்போது செல்லாயி தன் மகளிடம், “பசுமாடு வெள்ளிக் கெழமயும், எருமமாடு ஞாயித்துக் கெழமயும் போட்டாக்க... வூட்டுக்கு நல்லது. அதே மாத்திப் போட்டாக் கெடுதான்”⁸⁵ என்று தனது விலங்கு பற்றிய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தினாள்.

மேலும் (பசு) மாட்டின் இளங்கொடியை அதுவே தின்றுவிட்டால் பால்கறக்காது எனும் நம்பிக்கையை, “மாடு இளங்கொடி போடும்வரை மாட்டிடமே நின்றுதானாக வேண்டும்... இளங்கொடியை போட்டவுடன் மாடே கூட தின்று விடுமாம். மாடு தின்றாலும் நாய் தின்றாலும் பால் கறக்காது. கன்றுக் குட்டிக்கூட பாலில்லாமல் வற்றிப்போய்விடும்”⁸⁶ எனும் செல்லாயி கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

பூனை பற்றிய நம்பிக்கை

வெளியே செல்லும் போது பூனை குறுக்கே போனால் நினைத்தது நடக்காது அது கெட்ட சகுனம் என்று நம்பினர்.

‘அளம்’ புதினத்தில் தொழிலுக்குச் சென்ற சுந்தரம்பாளின் கண்ணிற்குள் கட்டெறும்பு கடித்து அதனால் கண் வீங்கி மிகுந்த வேதனையை அனுபவித்தாள். காலையில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் போதே அவளுக்கு சகுனம் சரியில்லாமல் இருந்தது. “பூன குறுக்க ஓடுச்சி, அப்பவே நெனச்சங் இப்புடி எதாவது நடக்குமுன்னு”⁸⁷ என்று தன் மகளிடம் புலம்பியதன் மூலம் இதை அறியலாம்.

கழுதை குறித்த சிந்தனை

கழுதை முகத்தைப் பார்த்து விட்டுச் சென்றால் நல்லது நடக்குமென்பது நாட்டுப்புறத்தாரின் நம்பிக்கையாகும்.

இந்நம்பிக்கை சுந்தரம்பாளாக்கும் இருந்தது. தன் மகள் வடிவாம்பாளாக்கு திருமணதோஷம் கழிப்பதற்காக கோடியக்கரை கடலுக்கு முழுக்குப்போட சென்றார்கள். அப்போது, “சில கழுதைகள் குட்டிகளுடன் போய்க் கொண்டிருந்தன... நல்ல சவுனம்தாங்... ரெண்டு மூனு நட கழுதக் குறுக்கப் பெயிட்டு”⁸⁸ என்று கூறிய வடிவாம்பாள் இனி தன் மகளுக்கு நடப்பவை எல்லாமே நல்லபடியாக நடக்குமென நம்பினாள். மேலும், கழுதைகளின் மீது பொருள்களை ஏற்றிப் புறப்படுமுன் நிமித்தம் பார்த்துப் புறப்படுதலை நம்பிக்கையாய்க் கொண்டு பழந்தமிழர் விளங்கினர் என்பதனை,

“... புள் ஓர்த்துப்

படை அமைத்து எழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்

நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதை”⁸⁹

என அகநானூறு பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

ஆடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்

ஆடு, சுழியுள்ள குட்டியை ஈன்றால் தம்முடைய வறுமை நீங்கி வளம் பெருகும் என்பது இடையர்களின் நம்பிக்கையாகும்.

கணவனால் துரத்தியடிக்கப்பட்ட கரிச்சாவிற்கு இராமகீதாரியின் வீட்டில் ஓர் அழகான ஆண்குழந்தை பிறந்தது. அதே நேரத்தில் இராமகீதாரியின் கிடையில் ஓர் ஆட்டிற்கு பொன்னளந்தான் சுழியுள்ள குட்டி பிறந்தது. இச்சுழியுள்ள குட்டி பிறந்ததைப் பார்த்த இராமகீதாரி மிகவும் அகமகிழ்ந்தார்.

“கிடையில் நின்ற ஆடொன்று பொன்னளந்தான் சுழியுள்ள குட்டியை ஈன்றது... இனிமேல் தன்னுடைய கெடை பெருகும்; வறட்சி அற்றுப்போகுமென்று நினைத்தார்.”⁹⁰ என்பதனால் அறியலாம்.

இதனால் ஆட்டின் மேனியில் காணப்படும் அடையாளத்தைக் கொண்டு அதன் அதிர்ஷ்டத்தையும் அதற்குரியோரின் அதிர்ஷ்டத்தையும் அறியலாம் என்ற நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

முயல் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

முயல்கள் சிதறி ஓடினால் நல்லதன்று என்று நம்புதலை, அது நல்ல சகுனமாகாது என்பதும் இடையர்களின் நம்பிக்கை.

இராமுவின் சித்தாப்பாவும், பிற இடையர்களும் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த போது, புதருக்குள்ளிருந்து சில முயல்கள் சிதறி ஓடின. அதைப் பார்த்த அவனது சித்தப்பா பிற இடையர்களிடம், “எலைய் மொச செதறி ஓடுதுடோய்... மொசச்சவுனம் பொல்லாச் சவுனமுடோய் ஆடுவள பத்தரமா பாத்துகிருங்கடோய்”⁹¹ என்று எச்சரித்தார்.

இதன் மூலம் ஆடுகளுக்கு ஏற்படப்போகும் கெடுதலை முன்கூட்டியே அறியும் அவரின் முயல்கள் பற்றிய அறிவை அறியலாம்.

நரி

பொதுவாக விலங்குகள் நெருப்பைக் கண்டால் அஞ்சி ஓடும். இதனடிப்படையில், நரிகளும் நெருப்பைக் கண்டால் அஞ்சி ஓடிவிடும் என்றும் நம்பினர்.

‘அளம்’ புதினத்தில் காட்டு வழியில் செல்லும் தாய் சுந்தரம்பாளும் மகள் வடிவாம்பாளும் மனதிற்குள் அஞ்சியபடி நடந்தனர். அப்போது சுந்தரம்பாள் தன்

மகளிடம், “நெருப்பைக் கண்டால் நரி பயந்து ஓடிவிடுமாம்”⁹² அதனால் கையில் தீப்பெட்டியை எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினாள்.

சங்ககாலத்தில், நரி ஊளையிடுதலைத் தீ நிமித்தமாய் நம்பினர் என்பதனை,

“நீண்முக நரியின் தீவிளக் கூவும்”⁹³

என மணிமேகலை கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

ஆந்தை பற்றிய நம்பிக்கைகள்

ஆந்தை அலறுவதை கெட்ட சகுனமாக எண்ணினர். காரணம் ஆந்தை அலறினால் சாவு வரும் என நம்பினர். அதனால் இதன் அலறலை வெறுத்தனர்.

வறுமையால் வாடிய சுந்தரரம்பாள் தன் மூன்று பெண் குழந்தைகளுடன் வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளது வீட்டுக்கு முன்னுள்ள மரத்தில் ஓர் ஆந்தை அலறியது. அதைப் பார்த்த வடிவரம்பாள், “நாதியத்த ஆந்தை எங்கவந்து ஒக்காந்துக்கிட்டு அலறுதுபாரு... நாங்கதாம் பஞ்சத்துல பசிய கொட ஏலம் போட்டு வித்துக்கிட்டுருக்குறமே. இன்னமும் என்ன கெடனு முன்னுட்டு இஞ்சவந்து ஒக்காந்துக்கிட்டு அலறுது”⁹⁴ என்று திட்டிக்கொண்டே அதை விரட்டினாள்.

ஆந்தை அலறினால் சாவு நிகழும் என்ற நம்பிக்கையினை,

“அஞ்சவரு குரூஅல் குரலுந் தூற்றும்”⁹⁵

எனவரும் புறநானூற்று அடியாலும் அறியலாம்.

பல்பொருள் நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகளுள் ஏற்பனவும் உண்டு; மறுப்பனவும் உண்டு. ஒருவர் ஏற்பதைப் பிறிதொருவர் மறுப்பதும்; பிறிதொருவர் மறுப்பதை, மற்றொருவர் ஏற்பதும் அவரவர் அனுபவங்களைப் பொறுத்து அமைவதாகும். இங்கு பன்னோக்குப் பொருளில் அமைந்த நம்பிக்கைகள் பற்றி கூறப்படுகின்றன.

தண்ணீர்க் குடித்தல்

பிறர் வீட்டில் குடிநீர்க் குடித்தல் உறவினைப் பேணும் நம்பிக்கையாகக் கருதப்படும். மகிழ்ச்சியைப் பரிமாறிக் கொண்ட வீட்டில் எதையும் சாப்பிடாமல் செல்லக் கூடாது என்பது நம்பிக்கையாகும்.

‘ஆறுகாட்டுத்துறை’ புதினத்தில் கணவனை இழந்து வாழும் சமுத்திரவல்லியை அருள்தாசு மணக்க விரும்புகின்றான். இதற்குத் தாதாக

நண்பன் அழகேசன் தங்கலெட்சுமியின் மாமனார் நாட்டாரிடம் வருகின்றான். இதைப் பற்றி பேசி முடித்துவிட்டு, அழகேசன் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது தங்கலெட்சுமி, “நல்ல விசயத்தப்பத்தி பேசிட்டு ஒரு மொடரு தண்ணிக் கொட குடிக்காமப் போகக்கூடாது”⁹⁶ என்று கூறி தண்ணீர் கொண்டு வந்து தருவதன் மூலம் இந்நம்பிக்கையை அறியலாம்.

கல்யாணப் பெண்

திருமணம் நிச்சயிக்கப்பெற்ற பெண் தன் தெருவைத் தாண்டி செல்லக் கூடாது என்பது நம்பிக்கையாகும்.

நாட்டார் தன் மகன் சேதுபதிக்கும் தங்கலெட்சுமிக்கும் திருமணம் செய்துவைக்க ‘முகூர்த்த ஓலை’ எழுதிவிட்டார். ஊரைவிட்டு ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட சமுத்திரவல்லியை எப்படியாவது பார்த்துப் பேச வேண்டுமென தங்கலெட்சுமி எண்ணினாள். ஆனால், “கல்யாணத்திற்குத் தேதி குறிக்கப்பட்ட பெண் தெருமுனை தாண்டி போகக்கூடாதே”⁹⁷ என்றெண்ணி அமைதியாக இருந்துவிட்டாள்.

நம்பிக்கைகள் குறித்தும் அவை சார்ந்த நிகழ்வுகள் குறித்தும் ரூத்பெனிடிக்ட், “சடங்கென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விரிவான நடத்தைகளின் வடிவமாகும். இது தனி மனிதனின் சுயமான ஆக்கமாகவோ பண்பாட்டினுடைய தனிச் சிறப்புக் கூறாகவோ அமையும் பண்பாட்டின் ஏனைய அம்சங்கள் இன்றிச் சடங்குகளிலேயே வெவ்வேறு நாகரிகங்களின் நம்பிக்கைகளும் இலட்சியங்களும் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன”⁹⁸ எனக் கூறுவார்.

மாத நம்பிக்கைகள்

ஆடி மாதத்தில் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் குடும்பத்திற்கு ஆகாது என்பது நம்பிக்கையாகும்.

இராசாம்பாளாக்கு இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்குப் பிறகு ஆண் குழந்தை பிறந்த செய்தியை சகோதரி அஞ்சம்மாள் தன் இன்னொரு சகோதரியான சுந்தராம்பாளிடம் கூறினாள். அதைக்கேட்ட சுந்தராம்பாள், “ஆடி மாதத்தில் ஆம்புளபுள்ள பொறந்துருக்கே குடும்பத்த ஆட்டி வச்சிடுமே”⁹⁹ என மனதிற்குள் எண்ணி வருந்தினாள்.

‘மார்கழி’யில் வெயில் அடித்தால் உப்பு விளைச்சல் சிறக்கும் என்பதும் நம்பிக்கையாகும். வேதாரண்யத்தில் உள்ள உப்பளக்காரர்கள் உப்பளத்தில் நிற்குகொண்டு, “இந்த வருசம் உப்பு வெள்ளாம நல்லாருக்கும்’ என்று மார்கழி வெயிலை பார்த்து ஆளாளுக்கு பேசிக் கொண்டார்கள்”¹⁰⁰ என்ற ஆசிரியர் கூற்றின் மூலம் அறியலாம்.

தாலி இழந்த(வள்) அமங்கலி

நற்காரியங்களைச் செய்யும் போது அமங்கலிகள் எனக் கருதப்படும் கணவனை இழந்தோர் அதில் பங்குபெறக் கூடாது என எண்ணினர். கைம்பெண் வடிவாம்பாள், தன் நிலையினை மனதிற் கொண்டு உப்பளத்தில் உப்பெடுக்க மறுத்துவிட்டாள். “பொன்னுப்பு எடுக்குறன்னக்கி நா எதுக்கு, மூளி. நா மின்னால வந்து நின்னாலே ஒண்ணும் விடியா”¹⁰¹ என்ற தாயிடம் வருந்துவதன் மூலம் அறியலாம்.

முதன் முதலில் உப்பளத்தில் உப்பு எடுப்பதை, ‘பொன்னுப்பு எடுத்தல்’ என்பர். கரிப்புத் தன்மை உடைய உப்பினை முதலில் சுட்டாது, மகிழ்வைத்தரும், ‘பொன்’ என்ற சொல்லோடு இணைத்துக் கூறும் நயம் நினைக்கத் தக்கதாகும். இதுபோல ஏலத் தோட்டத்தில் முதன் முதலில் ஏலக்காய் எடுத்தலை ‘ஏலப்பழம்’ எடுத்தல் எனக் குறிப்பிடுவதும் வழக்கமாகும்.

செய்வினை குறித்த நம்பிக்கைகள்

செய்வினை என்பது வேண்டார்க்குத் தீயன எண்ணிச் செய்யும் இரகசியத் தீயசெயல்கள் ஆகும். தனக்குப் பிடிக்காத குடும்பத்தார் கெட்டழிய வேண்டும் என்பதற்காக செய்வினை செய்துவைப்பர் என்று நம்பினர்.

இராசாம்பாளின் கணவன் வேதப்பன் திடீரென்று மனம் மாறி தன் மனைவியை வெறுத்தான். எதற்கெடுத்தாலும் தேள் போன்று வார்த்தைகளால் கொட்டிக் கொண்டேயிருந்தான். இதைக் கண்ட சுந்தராம்பாள்,

“தாலி கட்டிப்போன பத்தாந்நாளே குடும்பத்தப் புடிச்சி நல்லபடியா வாழ்ந்துகிட்டுருந்திச்சே யாம் பொண்ணு. யாரு கண்ணு பட்டுச்சோத் தெரியலயே. பொச்சாப்பு பொறாம புடிச்ச யாராவது செய்வென செஞ்சிருப்பாவோளோ?”¹⁰² என்ற செய்வினை பற்றிய தனது அச்சத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

நம்பிக்கைகள் குறித்தும் அவை சார்ந்த நிகழ்வுகள் குறித்தும் ரூத் பெனிடிக்ட், “சடங்கென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விரிவான நடத்தைகளின் வடிவமாகும். இது தனி மனிதனின் சுயமான ஆக்கமாகவோ பண்பாட்டினுடைய தனிச் சிறப்புக் கூறாகவோ அமையும் பண்பாட்டின் ஏனைய அம்சங்கள் இன்றிச் சடங்குகளிலேயே வெவ்வேறு நாகரிகங்களின் நம்பிக்கைகளும் இலட்சியங்களும் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன”¹⁰² எனக் கூறுவார்.

இந்நம்பிக்கையுள், ‘கல்லடி பட்டாலும் கண்ணடிபடக் கூடாது’ என்ற பழமொழி பொதிந்துள்ளது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இங்கு, “இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும் மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவை நம்பிக்கையாக உருப்பெருகின்றன”¹⁰³ என்று க.காந்தி கூறுவதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பது பொருத்தமெனத் தோன்றுகிறது. இவ்வரையறை பொதுவாக மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கும், குறிப்பாக சு.தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளில் புலப்படும் நம்பிக்கைகளுக்கும் முற்றிலும் பொருந்துவதாக உள்ளது.

குறிப்புகள்

- 1 மேற்கோள்: க. வெங்கடேசன், ஆய்வு நோக்கில் நாட்டுப்புற மருத்துவம், ப. 129
- 2 சீ.வசந்தா, காப்பியங்களில் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப. 103
- 3 தமிழவன், நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள், ப. 5
- 4 அகநானூறு, பா. 351
- 5 கலித்தொகை, பா. 49
- 6 அகநானூறு, பா. 289
- 7 சீவகசிந்தாமணி, பா. 1909
- 8 குறுந்தொகை, பா. 10
- 9 நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம், பா. 1943
- 10 குறுந்தொகை, பா. 350
- 11 திருக்குறள், கு.எண். 1317
- 12 உ.வே.சாமிநாதய்யர் (பதி.), சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், 17:29-33
- 13 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 28
- 14 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 69
- 15 மேலது., ப. 113
- 16 சு. தமிழ்ச்செல்வி, கற்றாழை, ப. 81
- 17 மேலது., ப. 62
- 18 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 159
- 19 க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 73
- 20 தொல்-பொருள்-செய். நூ. 178
- 21 பேராசிரியர் (உரை.), தொல்-பொருள்-செய்., நூ. 178
- 22 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 172
- 23 மேலது, ப. 195
- 24 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், பக். 184-185
- 25 மேலது., ப. 39
- 26 மேலது., ப. 75
- 27 மேலது., ப. 76
- 28 சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புறஇயல், ப. 160

- 29 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **ஆறுகாட்டுத்துறை**, ப. 236
- 30 **மேலது.**, ப. 13
- 31 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 70
- 32 **மேலது.**, ப. 78
- 33 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, ப. 292
- 34 **மேலது.**, ப. 286
- 35 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கற்றாழை**, ப. 178
- 36 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 67
- 37 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கீதாரி**, ப. 137
- 38 **திருக்குறள்**, கு.எண். 555
- 39 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கற்றாழை**, ப. 167
- 40 **திருக்குறள்**, கு.எண். 942
- 41 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, பக். 184-185
- 42 **மேலது.**, ப. 160
- 43 மேற்கோள்: க. வெங்கடேசன், **ஆய்வு நோக்கில் நாட்டுப்புற மருத்துவம்**, ப. 151
- 44 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, ப. 131
- 45 **மேலது.**, ப. 209
- 46 **மேலது.**, ப. 160
- 47 பி.சுரேந்திரகுமார், **‘தஞ்சாவூர் மாவட்ட நாட்டுப்புற மருத்துவம்’**, நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுக்கோவை,II, ப. 1027
- 48 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, ப. 98
- 49 **மேலது.**, பக். 116-117
- 50 **மேலது.**, ப. 110
- 51 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **ஆறுகாட்டுத்துறை**, ப. 182
- 52 D.S. Georewis, **Folk Medicine**, p. 9
- 53 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, ப. 187
- 54 **மேலது.**, ப. 248
- 55 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கற்றாழை**, ப. 212
- 56 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **ஆறுகாட்டுத்துறை**, ப. 42
- 57 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **மாணிக்கம்**, ப. 317
- 58 **மேலது.**, ப. 316

- 59 சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 189
- 60 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 113
- 61 மேலது., ப. 113
- 62 மேலது., ப. 118
- 63 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 167
- 64 மேற்கோள்: ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், 'பூப்புச் சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும்', நாட்டார் வழக்காற்றியல், தொ. 3, 4, ப. 30
- 65 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 82
- 66 மேலது., ப. 70
- 67 சாந்தி சச்சிதானந்தம், பெண்களின் சுவடுகளில், ப. 40
- 68 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 67
- 69 இரா.மனோகரன், நாட்டுப்புற வேளாண்மை, ப. 185
- 70 நா.வானமாமலை, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 77
- 71 சு.தமிழ்ச்செல்வி, கீதாரி, ப. 68
- 72 திருக்குறள், கு.எண். 61
- 73 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 152
- 74 மேலது., ப. 150
- 75 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 130
- 76 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 250
- 77 மேலது, ப. 98
- 78 கண்ணதாசன், அர்த்தமுள்ள இந்து மதம், தொ.1, ப. 108
- 79 திருக்குறள், கு.எண். 339
- 80 அ.ச.ஞானசம்பந்தன், தத்துவமும் பக்தியும், ப. 70
- 81 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 327
- 82 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 184
- 83 சு.தமிழ்ச்செல்வி, ஆறுகாட்டுத்துறை, ப. 22
- 84 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 185
- 85 சு.தமிழ்ச்செல்வி, மாணிக்கம், ப. 244
- 86 மேலது., ப. 260
- 87 சு.தமிழ்ச்செல்வி, அளம், ப. 126
- 88 மேலது., ப. 77
- 89 அகநானூறு, பா. 207

- 90 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **கீதாரி**, ப. 171
- 91 **மேலது.**, ப. 127
- 92 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 77
- 93 **மணிமேகலை**, 6:74
- 94 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 170
- 95 **புறநானூறு**, பா. 280
- 96 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **ஆறுகாட்டுத்துறை**, ப. 227
- 97 **மேலது.**, ப. 127
- 98 Routh Benedict, **Ritual Encyclopaedia of the Social Sciences**, vols., 13, 14, p. 396
- 99 சு.தமிழ்ச்செல்வி, **அளம்**, ப. 227
- 100 **மேலது.**, ப. 197
- 101 **மேலது.**, ப. 213
- 102 Routh Benedict, **Ritual Encyclopaedia of the Social Sciences**, vols., 13, 14, p. 396
- 103 க.காந்தி, **தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்**, பக். 103-104

ஆய்வு நிறைவுரை

ஆய்வு நிறைவுரை

ஒரு படைப்பாளி என்ற நிலையில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் வாசகர்களின் கவனத்தைப் பெறுகின்றன. ஓர் பெண் படைப்பாளி என்ற பார்வையில் அவை முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. சமுதாயத்தின் கடைக்கோடி மனிதர்களையேப் பாத்திரங்களாகப் பெரும்பாலும் படைக்கின்றார். இத்தகைய மனிதர்களின் அவலங்களையும் போராட்டங்களையும் இவருடையப் புதினங்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றன. இவை, சமூக உண்மைகளின் உள்ளடக்கமாகவும்; சமூக உணர்வுகளின் ஆவணப் பதிவுகளாகவும் விளங்குகின்றன. புதினங்களின் கதைக் கருவிற்கு நிலைக் களங்களாக மனிதர்களின் இயல்புகளும் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளுமே உள்ளன. புதினப் பாத்திரங்களின் இயல்புகள் உலகியலோடு இணைந்தே காணப்படுதலால், இப்புதினங்கள் காலத்திற்கு ஏற்றக் கருத்தாக்கங்களொடு விளங்குகின்றன.

சு.தமிழ்ச்செல்வி, வாழ்வில் தாம் கண்ட நிகழ்ச்சிகளைத் தம் மனத்தில் பதிவு செய்து கொண்டு அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுத்தே தம் புதினங்களைப் படைக்கின்றார். இதற்காகத் தம்மைச் சுற்றி வாழும் மக்களின் இயல்புகளையும் செயல்பாடுகளையும் உற்று நோக்குகின்றார். இவர், தம் படைப்புகளில் இருந்து வேறுபட்டும் நிற்பதில்லை; விலகியும் நிற்பதில்லை. தம் பார்வையில் படுவதனை இதயத்திற்கு ஏற்றி அங்கிருந்து முளைக்குச் செலுத்தி அதனையே புதினமாகப் படைக்கின்றார். உண்மைகளைக் கூறவேண்டிய வரலாறு பல பொய்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், இவரால் புனையப்பட்ட புதினங்களோ பல சமூக உண்மைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது.

‘வாழ்வியலும் படைப்பியலும்’ என்னும் முதல் இயலில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டப் புதினங்கள் மலை, காடு போன்ற இயற்கைப் பொருள்கள் போல இயல்பாகத் தம் இயக்கத்தைத் தொடர்கின்றன. உண்மையை உள்ளபடி உரைக்கின்றன. அனுபவங்கள் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ப வடிக்கப்படுகின்றன. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளும் உணர்ச்சிகளும் மாந்தர் தம் குண இயல்புகளுக்கு ஏற்பத் தொகுக்கப்படுகின்றன என்பன போன்ற கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. சு.தமிழ்ச்செல்வி, கவிதை, சிறுகதை என்னும் துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க ஈடுபாடு உடையவர் ஆவார்.

இவருடையப் புதினங்கள், குடும்ப அமைப்பில் பெண்ணின் பாதுகாப்பற்றச் சூழல்களைப் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்ணின் போர்க் குணத்தைக் காவியத்

தன்மையுடன் விவரிக்கின்றன. குடும்பத் தலைவனின் தவறான போக்கால் குடும்பம் அடையும் சீர்கேடுகளைச் சித்திரிக்கின்றன. வாழ்விற்காக இடம் பெயரும் அனுபவத்தின் வேதனைகளையும் மனித குல வரலாற்றில் காணக் கிடைக்காத தீராத அலைச்சலையும் மனக்கொதிப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன. இவருடைய படைப்புகளில் செயற்கைத் தன்மைகள் மிகக் குறைந்தும் இயற்கை நிகழ்வுகள் மிகப் பெரும்பான்மையும் நிரம்பியுள்ளன. படைப்பாளரின் உள்ளப் பதிவுகள் பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் புதினமாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. படைக்கும் காலத்தின் சமூக உணர்வினைப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கணிதமாகவும், காலக் கண்ணாடியாகவும் மிளர்கின்றன என்பன போன்ற கருத்துகளும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

‘நாட்டார் பாடல்கள்’ எனும் இரண்டாம் இயலில், நாட்டார் பாடல்கள் நாட்டாரோடும் அவர்களின் வாழ்வோடும், ‘செம்புலப் பெயல்நீர் போல்’ப் பின்னிப் பிணைந்தவை. இவை சிந்தையில் உதித்தனவேயன்றி சிந்தித்து எழுதி பாடப்பட்டவை என்று கூற இயலாத தன்மை உடையன.

‘கதைப்பாடல்கள்’ தவிர பிற பாடல்கள் பெரும்பாலும் நாட்டாரின் அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் நிகழ்வுகளையே மையப் பொருளாகக் கொண்டவை. இவை, மேலோட்டப் பொருளில் காணின் பொழுது போக்காகத் தெரியும். ஆழ்ந்து நோக்கின் நாட்டார் வாழ்வியலின் உள்ளீடுகளைக் குறியீடாகக் கொண்டிலங்கும்.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளில் இடம்பெற்ற குழந்தைப் பாடல்கள் பொருள் நிரம்பியன; தாளமும் ஓசையும் உடையன; நாட்டுப்பற்றைப் புலப்படுத்துவன. தாலாட்டுப் பாடலில் பாடுபவரும் பாடப்படுபவரும் பாடலைப் புதினத்தில் சுட்டியவரும் பெண்ணாகவே அமைவது ஒற்றுமை ஆகும். இப்பாடல்கள் சமய நல்லிணக்கக் கருத்துகளை உள்ளீடாகக் கொண்டுள்ளன. தவிர பொருளற்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும் இடம் பெறுகின்றன.

‘விளையாட்டுப் பாடல்கள்’ கேலி உணர்வு, நகைச்சுவை உணர்வு, உறவுகளுக்கு இடையிலான உரிமை உணர்வு, நாட்டார் சிறுவர்களின் ஒற்றுமை உணர்வு, புத்திக் கூர்மை, உழைத்து உண்ணல் என்னும் கொள்கை, ஆகிய இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இப்பாடல்கள் சிறுவர்களின் மனம், குணம், எண்ணம், விருப்பம் ஆகியனவற்றைப் புலப்படுத்தும் வகையிலும் அமைகின்றன.

‘குடும்பப்பாடல்கள்’ தனிமனிதப் பழக்க வழக்கங்களால் பாதிப்படைதல், சமூக மீறல்களால் துன்பப்படல் ஆகியனவற்றை பாடு பொருள்களாகக்

கொண்டுள்ளன. புராணம், விலங்கு, மரம், பறவை, மலர், அணிகலன் போன்றவைகளை மூலக்கூறுகளாகக் கொண்டு நாட்டார் வாழ்வியல் கூறுகளைச் சித்திரிக்கின்றன.

‘ஒப்பாரிப் பாடல்கள்’ பாடுவது பெண்மைக்கு உயர்வையும் ஆண்மைக்குத் தாழ்வையும் தரும் எனும் கருத்துப் புலப்படுகின்றது. இப்பாடல்கள் பிறரின் இறப்பிற்காக மட்டும் பாடப்படுவதில்லை. பெண்ணின் தனிப்பட்ட வாழ்வின் அவலங்களைப் புலப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றது. பெண்டிரின் உள்ளக் குமுறல்களின் வடிகாலாக அமையும் இப்பாடல்கள் பெண்டிர்க்குரிய தனித்துறையாகத் திகழ்கின்றது.

‘விவசாயப்பாடல்’, ‘ஆடிப்பாடி வேல செஞ்சா அலுப்பிருக்காது’ என்ற முதுமொழியினையும் நாட்டார் நடவுப் பெண்ணின் வாய்மொழி வளத்தினையும் புலப்படுத்துகின்றது. ‘நாடகப்பாடல்கள்’ ஊடகங்கள் இல்லாக் காலங்களில் மக்களை எவ்வாறு மகிழ்வுட்டியது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெற்ற ‘நாட்டார் பாடல்கள்’ இவருடைய பாடல்கள் தேடும் திறனையும் அவைகளை இரசிக்கும் ஆர்வத்தினையும், கதைப்போக்கிற்கு ஏற்ப பயன்படுத்தும் புலப்பாட்டுத் திறனையும் பறை சாற்றுகின்றன. மறைந்தும் அழிந்தும் போகும் நிலையை நோக்கிப் பயணிக்கும் நாட்டார் பாடல்களை இந்நாவல்களில் இடம்பெறச் செய்வது அவற்றை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியாகவே தோன்றுகின்றது.

இப்பாடல்கள் பெண்களின் ஆதரவுக் குரலாகவும் ஆண்களின் எதிர்ப்புக் குரலாகவும் பிரதிபலிக்கின்றன. சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெற்ற நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டாரின் உணர்ச்சிகள், கனவுகள், சவால்கள், கற்பனைகள் போன்றவற்றை வெளிக்கொணரும் அகப்பரிமாணங்களாக அமைகின்றன எனலாம்.

‘உவமைகள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில் சு.தமிழ்ச்செல்வி தம் படைப்புகளில் இயற்கைப் பொருள் உவமைகளையும் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளையும் மிகுதியாகப் படைத்துள்ளார். வழக்கிலுள்ள இலக்கியச் சொற்களைக் கொண்டும் கொச்சைச் சொற்களைக் கொண்டும் உவமைகளைப் படைக்கின்றார். பழமொழிகளையும் மரபுத் தொடர்களையும் உவமைகளில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

இவருடைய உவமைகள் கிராம மக்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடிக்கின்றன; இவர்தம் உலகியலறிவிற்குச் சான்றாக அமைகின்றன; மொழித்திறனைப் பறைசாற்றுகின்றன. சமூகத்தின் வறுமைநிலை, ஏழைமைநிலை,

தொழிலாளர்களின் அவலநிலை ஆகியன உவமைகள் மூலம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. மரபுவழி உவமைகளோடு புதிய நோக்கிலான உவமைகளையும் படைத்துள்ளார். இது இவருடைய புதிய பார்வைக்குச் சான்றாகும்.

இயற்கைப் பொருள்களுள் கடல், கடல் சார்ந்த பகுதிகள், கடலில் கிடைக்கும் பொருள்கள் ஆகியனவற்றை மிகுதியாகத் தம் உவமைகள் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளார். இயற்கை ஈடுபாடும், கடல் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைத் தம் படைப்புகளில் சித்திரிப்பதும் இதற்குக் காரணங்கள் எனலாம்.

மனித குலத்தின் அவல நிலைகளையும் மனித மனத்தின் துயர நிலைகளையும் இவருடைய வாழ்வியலைச் சுட்டிக்காட்டி விழிப்புணர்வினை ஊட்டுவது இவருடைய உவமைகளின் தலையாய பண்பாகும்.

உவமைகளைப் போலவே உருவகங்களையும் சிறப்புறப் படைத்துள்ளார். ஒரு பொருளுக்கு ஓர் உருவகம் என்ற நிலையே இவருடைய படைப்புகளில் மிகுந்துள்ளன. பல பொருள்களை வடிவத்தாலும் வண்ணத்தாலும் பண்பாலும் உவமைப்படுத்தியிருப்பது நயமானதாகும்.

இறைவனைப் பொது நிலையிலும் கிராமத் தெய்வம், சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்ற நிலைகளிலும் போற்றி உவமைகளைப் படைத்துள்ளார்.

விதவைப் பெண்ணை வேளாண்மை செய்யப்படாத வீணாக்கப்பட்ட நிலத்திற்கு உவமை காட்டுவது நிலத்தைத் தாயாகப் போற்றும் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு மிகப் பொருத்தமான ஒன்றாகும்.

பஞ்சபூதங்களுள் நிலம் குறித்த உவமைகளைக் கூறுகையில் கல், மலை, நிலத்தில் தோன்றும் வைரம், பொன் ஆகியவைகளை மையமாகக் கொண்டு உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

நீர்ப்பொருள்களுள் கடல், வெள்ளம், பனிக்கட்டி, அலை ஆகியனவற்றைக் கொண்டு உவமைகளைப் படைத்துள்ளார். கடலில் கிடைக்கும் தூசி, அழுக்கு போன்றவைகளைச் 'சக்கி' என்ற சொல்லால் சுட்டுவது இவருடைய கடலியல் அறிவினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

நெருப்பினை உவமை காட்டி மனிதர்களின் வெறுப்பு, எதிர்பார்ப்பு, வேதனை போன்ற பண்புகள் விளக்கப்படுகின்றன. காற்றினைக் குறித்த உவமைகள் தென்படவில்லை என்றே கூறலாம்.

வானியலைப் பொருத்தவரையில் நிலா, நட்சத்திரம், இடி, மின்னல், மேகம், வானம் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டு உவமைகள் சுட்டப்பெறுகின்றன.

‘மாட்டின் முத்திரைக் ‘கசவு’ கலைந்த மேகத்தைப் போல’ இருந்தது என்று கூறுவதன் மூலமும் ‘நெருப்புத் துண்டங்களை அள்ளிவீசுவதைப் போல தண்ணீருக்கும் மேலே பாய்ந்து ஒளிர்ந்தன மீன்கள் கூட்டம் (பறவைக் கோலா) என்று அரிய வகை மீன் இனத்தைப் பற்றிக் கூறுவதன் மூலமும் இவருடைய விலங்கியலறிவு புலப்படுகின்றது.

பயிரினங்களுள் மரம், செடி, கொடி, மலர், புல் ஆகியனவற்றை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட உவமைகள் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியலைச் சூட்டுவனவாக உள்ளன.

மாந்தர் குறித்த உவமைகள் குழந்தை, ஆண், பெண் என்ற நிலைகளில் அமைகின்றன. மரத்துப்போதல், கலக்கம் அடைதல், கிலி அடைதல், பித்துப்பிடித்தல் ஆகிய இயல்புகள் உவமைகளால் விளக்கப்படுகின்றன. ஆடைகளுள் வேட்டி, சட்டை குறித்த உவமைகள் இடம்பெறுகின்றன.

உடல் உறுப்புகளுள் கண், கழுத்து, வாய், தொந்தி, நெஞ்சு, வயிறு, உள்ளங்கால், உச்சத்தலை போன்றன உவமைகளால் விளக்கப்படுகின்றன. ‘வாய் வங்காளப் பொட்டியாட்டம் தொறந்துகிட்டு’ என்ற உவமை புதிய பொருளை அறிமுகஞ்செய்வதாக உள்ளது.

ஊர்வனவற்றுள் அட்டை, பாம்பு, தலைப்பேன் ஆகியனவும் பறப்பனவற்றுள் கிளி, கோழி, காக்கை என்பனவும் விலங்குகளுள் மான், கன்று, எருமை, காளை, பூனை, நாய், ஆடு ஆகியனவும் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கடற்பொருள்கள் உயிரினங்களுள் இறால், வலை, கருவாடு, மிதப்புக்கட்டை ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தி உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. உண்பொருள்களுள் கண்டங்கத்திரி, ஆட்டுக்கறி, மாங்கொட்டை ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தி உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

மரப்பொருள்களுள் பனங்காய், பனை மட்டை, பனம்பாளை, தென்னை ஓலை, தென்னைமரம், குடுக்கை, பன்னாடை ஆகியன உவமைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. மண்சட்டி, அரிக் கேன் விளக்கு, தோசைக் கரண்டி, வில், சுட்டி ஆகிய பாத்திரங்களும், கருவிகளும் உவமை காட்ட பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளே பெரும்பாலும் உவமைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. உவமைகளின் மொழிநடை முழுவதும் பேச்சுநடையிலே அமைந்துள்ளது.

தமிழர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் முதலியனவே பெரும்பாலும் உவமைகள் வழியே விளக்கப்படுகின்றன.

உவமை காட்டும் பொருள்கள் எல்லார்க்கும் தெரிந்த, கண்டும் கேட்டும் அறிந்த எளியனவாகவே அமைகின்றன.

உவமைகளைவிட உருவகங்கள் மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றன. உருவகங்களைவிட உவமைகளை கையாள்வதற்கு எளியன என சு.தமிழ்ச்செல்வி கருதுகின்றார் எனலாம். எல்லார்க்கும் எளிதில் சென்று அடைவதும் எளிமையாக விளங்குவதும் உவமைகளே என்பதனால்தான் உருவகங்களைவிட உவமைகளே சு.தமிழ்ச்செல்வியால் அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம்.

புதினத்தின் போக்கினைப் புலப்படுத்தவும், பாத்திரங்களின் இயல்புகளைச் சித்திரிக்கவும், படிப்போர்க்குச் சோர்வினை ஏற்படுத்தாத தன்மையினை நிலைநிறுத்தவும், மொழிநடையின் சுவை குன்றா நிலையினை நிலைபெறச் செய்யவும் இவருடைய உவமைகள் பயன்படுகின்றன.

‘பழமொழிகள்’ என்னும் நான்காம் இயலில் சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பழமொழிகள் பாட்டாளி மக்களின் வாழ்வில் நிகழும் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளன. இப்பழமொழிகளில் அறிவும் அனுபவமும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன.

ஒரு கருத்தைக் கேட்போனுக்கு விளங்குமாறு புலப்படுத்த பல்வேறு புலப்பாட்டு நெறிகள் உள்ளன. அவற்றுள் பழமொழியும் ஒன்றெனலாம். சொல்லும் கருத்தைச் சுவைபடச் சொல்லவும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லவும் நயம்படச் சொல்லவும் பழமொழிகள் பயன்படுகின்றன. இவர் கையாண்ட பழமொழிகள் மக்களின் வழிபாடு, பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், நம்பிக்கை, மரபு போன்றவற்றைப் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. இவர் பயன்படுத்திய பழமொழிகள் எல்லாரும் ஏற்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்துவனவாய் உள்ளன. மக்கள் வழக்கில் உள்ளனவாகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்தனவாகவும் உள்ளன.

இவர் சுட்டும் பழமொழிகள் சரியான கருத்தை வலியுறுத்தவும் தவறான கருத்தை இடித்துரைக்கவும் பயன்படுகின்றன. பழமொழிகளுள் சில ‘செய்’ என

ஆணையிட்டும் சில ‘செய்யக்கூடாது’ எனக் கட்டளையிட்டும் அமைகின்றன. தமிழர்களின் உணர்வு, உணர்ச்சி, எண்ணம், ஏக்கம், எதிர்பார்ப்பு, வாழ்வியல், மானுடவியல் போன்ற எல்லாத் தன்மைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. புதினத்தின் பாத்திர இயல்பு, கதைப்போக்கு, சூழல் போன்றவற்றிற்கு ஏற்பவே பழமொழிகள் அமைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் தம் பொருளதிகார மரபியலில் நூலிற்குரிய முப்பத்திரண்டு வகை உத்திகளுள் ஒன்றாக, ‘உய்த்துக் கொண்டுணர்தல்’ (நூ. 110) என்பதனைக் குறிப்பிடுவார். இதற்கு, ‘ஒருமுறை பொருள் சொல்லிய வழியிலேயே மற்றொரு பொருளையும் உணருமாறு செய்தல்’ என்பது பொருளாகும். இந்நெறியினை இவர் பயன்படுத்திய பழமொழிகளில் காணமுடிகிறது.

இவருடைய பெரும்பாலான பழமொழிகள் அல்லன நீக்கி நல்லன இணைந்த சுண்டக்காய்ச்சிய பாலுக்கு நிகரானதாகும். இத்தகையப் பாலில் காணப்படும் இனிமை, திண்மை, செழுமை, வளமை போன்றவை இப்பழமொழிகளிலும் இடம்பெறுகின்றன. பாலுக்குள்ளே தயிர், வெண்ணெய், நெய், மோர் போன்ற கூறுகள் காணப்படுவதைப் போல இவருடைய பழமொழிகளுக்குள் சாதி, சமயம், கடவுள், தொழில், அன்பு, பண்பு, காமம், காதல், உறவு, பகை, துணிவு போன்ற வகைமைகளைக் காணமுடிகிறது.

இவருடைய புதினங்கள் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியலையே முழுமையாகச் சித்திரிப்பதால் வழக்கிறந்த சொற்கள், பொருள் புரியாச் சொற்கள், கொச்சைச் சொற்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டே இதன் பழமொழிகள் அமைகின்றன. இவர்தம் பழமொழிகளில் வாழுகின்ற மக்களுக்கு வாழ்ந்தவர்கள் பாடமாகும் இயல்பினைக் காண முடிகின்றது. புரிந்து கொள்ளக் கடினமான சூழல், கருத்தாக்கம், பழமொழிகள் ஆகியன மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. ‘கருகு சிறுத்தாலும் காரம் குறையாது’ எனும் பொன்மொழிக்கேற்ப சில சொற்களில் அமைந்த பழமொழிகள் பற்பல கருத்துகளை மிக எளிமையாக விளக்கி விடுகின்றன.

பிறர் உபயோகிக்கத் தயங்கும் சொற்களையும் கூறத் தயங்கும் கருத்துகளையும் கையாண்டு சொல்ல வந்த செய்திகளைச் சுவைபடவும் நேர்படவும் அச்சமின்றியும் கூறிச் செல்கின்றார். இதன் மூலம் கருத்துகளைப் புலப்படுத்தும் நிலையிலிருந்து சற்றும் பின்னாக்கிச் செல்லுதலோ சமரசம் செய்து கொள்ளுதலோ இவரிடம் இல்லை என்றே கருதத் தோன்றுகின்றது. இதுவே,

இவரைப் பிற்படைப்பாளரிடம் இருந்து தனித்து நோக்கச் செய்கின்றது. இது தவிர படைப்பாளிகளுள் ஆண்-பெண் பேதமில்லை என்ற கருத்தையும் ஆழமாய்ப் பதியச் செய்கின்றது.

‘நம்பிக்கைகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், மனித வாழ்விற்கு நம்பிக்கைகள் உதவும் நிலைகளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. மனித வாழ்வின் நோக்கம் அமைதியும் மகிழ்வுமே ஆகும். அமைதியற்ற இடத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவ முடியாது. மகிழ்ச்சி குன்றும் போது வன்மமும் சினமும் தலையெடுத்தல் இயற்கையாம். இச்சூழல்களில் குழப்பமும் கலவரமும் தலையெடுக்கச் சமூகத்தின் நல்லுறவு சிதைந்துவிடும். எனவே, மனிதன் தனக்குத்தானே அமைதி அடையவும், குடும்பம், சுற்றம் என்னும் தளங்களில் அமைதி கொள்ளவும் இத்தகைய நம்பிக்கைகள் அவனுக்கு உதவுகின்றன.

தனக்கு இழப்பு வந்த போதும் இன்னல் வந்தபோதும் இழந்த பொருள்கள் மீண்டும் கைக்கு வராத போதும் இவைகளைச் செய்தாரை எதிர்கொள்ள முடியாத, கட்டுப்படுத்த முடியாத வலிமையற்ற நிலையைக் கண்டு, கவலையும் துன்பமும் கொள்ளும் மனிதன் தன் தெய்வத்திடம் முறையிடுகின்றான்; நேர்ச்சைகளை நிகழ்த்துகின்றான்; இவைகளினால் அமைதியடைகின்றான். ‘தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ நாளை நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்துப் பிற கடமைகளில் ஈடுபடுகின்றான். பகுத்தறிவினால் சிந்திக்க முடியாத மனிதனுக்கு மனித மனத்தைச் சமன்படுத்த இத்தகு நம்பிக்கைகள் மருந்தாகப் பயன்படுகின்றன.

இயற்கைப் பொருள்கள் மீதான நம்பிக்கைகள், இயற்கை மீதான பணிவு கலந்த அச்சத்தையும் மரியாதையினையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. மனிதனின் செயற்கை நம்பிக்கைகளுக்கு இயற்கை ஒத்துழைப்பு நல்கவே செய்கிறது எனலாம்.

எதிர்பார்ப்பும், வறுமை நீங்கிய வாழ்வை வாழ்விரும்புதலும் விவசாய நம்பிக்கைகளாகப் புலப்படுகின்றன. இதற்காக, பணிவும், விசுவாசம் கலந்த பண்பும் இந்நம்பிக்கைகளை மேலும் வலுவான நம்பிக்கைகளாக மாற்றிவிடுகின்றன.

மருத்துவ நம்பிக்கைகள் கிராம மக்களின் வாழ்வோடு வாழ்வாகப் பின்னிப் பிணைந்தவையாகும். பழமை என்று முழுக்கமுழுக்கப் புறக்கணிக்க இயலாதவையாகும். இந்நாளிலும் மஞ்சள் காமாலைக்கும், எலும்பு முறிவிற்கும் நாட்டுப்புற மருத்துவமே சிறந்தது என நம்புகின்றனர். அம்மை நோய்க்கு ஆங்கில மருத்துவத்தை நாடக்கூடாது எனவும் எண்ணுகின்றனர்.

நோய்கள் உண்டாவதற்குப் பெரும்பாலும் தெய்வத்தின் சினம், தீய ஆவிகளின் செயல்கள், மந்திரவாதிகளின் தீவினைகள், தீய பார்வைகள் ஆகியனவே காரணங்களாக நம்பப்படுகின்றன. உளவியல் அடிப்படையில் நம்பிக்கையூட்டுவதும் மக்கள் தமக்கு வந்த நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கு மந்திரம், மனக் கட்டுப்பாடு, இறைவழிபாடு, விரதம் போன்ற செயல்களைக் கையாளுதல் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தின் பிற நம்பிக்கைகளாக அமைகின்றன.

குறி, சோதிடம், சாதகம் குறித்த நம்பிக்கைகள் முன்னர் நிகழ்ந்தனவற்றின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் காரணமாக, 'வருபொருள் உரைத்தல்' என்ற நிலையில் பின்னர் நிகழப்போவதை எதிர்நோக்கும் மனத் தூண்டுதல்களாக உள்ளன. விண்ணியல் நிகழ்வுகளே வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை நிச்சயிக்கின்றன என்று மக்கள் நம்பத் தொடங்கிய நிலையில் குறி, சோதிடம், சாதகம் போன்றன வளர்ச்சி பெற்றன எனக் கருத இடம் இருக்கின்றது.

பேய் குறித்த நம்பிக்கைகள் மக்களின் கற்பனைத் திறத்திற்கும், வாழ்வில், துன்பங்களைச் சந்திக்காமல் இன்பமாகவே வாழவேண்டும் என எண்ணும் பாமர மக்களின் இயல்புகளை பறை சாற்றுவனவாக உள்ளன. அறியாமை, இவ்வகை நம்பிக்கைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது என்று உறுதியுடன் கூறலாம்.

பூப்புக்குறித்த நம்பிக்கைகள், பெண்ணின் உடற்கூறில் ஏற்படும் மாற்று நிகழ்வுகளுள் ஒன்றாகக் கருதாமல், இயற்கைக்கு மாறான நிகழ்வாக கருதப்படுகின்றது. செழிப்பின் குறியீடாகக் கருதப்பட வேண்டிய பூப்பு, மாற்றுப் பொருளில் கருதப்பட்டு பெண்ணை விலக்கி வைக்கக் காரணமாக அமைதல் வருத்தத்திற்குரியதெனக் கூறலாம்.

பேறுகாலம் குறித்த நம்பிக்கைகள் அறிவியலின் கண்டுபிடிப்பு உண்மைகளை தம் அனுபவ அறிவின் மூலம் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் மிக்கவைகளாகத் திகழ்கின்றன. பெண்ணிற்கு பெரும்பேற்றினைத் தரும் குழந்தைப்பேறு அவள், சமுதாயத்தை உருவாக்கம் செய்வதிலுள்ள பெரும்பங்கினைச் சுட்டுகின்றது.

நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு வகையிலும் தனித்தன்மை கொண்டு விளங்குகின்றன. எனினும் இறப்புத் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் அவற்றினின்று தனித்தும் உயர்ந்தும் நிற்கின்றன. ஓர் இனத்தின் பண்பாடு, வழிபாடு, வாழ்வியல் வரலாறு ஆகியனவற்றை உள்ளடக்கியனவாக இறப்புக் குறித்த நம்பிக்கைகள்

அமைந்துள்ளன. மனிதவாழ்வின் நிலையாமையைக் காட்டி மனிதனை நெறிப்படுத்தும் ஆற்றலுள்ள உண்மை நிலையை நிலைநிறுத்துவன மனிதனின் இறப்பே எனலாம்.

விலங்குகள், பறவை குறித்த நம்பிக்கைகள் நிமித்தங்களை மையமாய்க்கொண்டு விளங்குகின்றன. இயல்பான நிகழ்வுகளில் பிறழ்வு ஏற்படுகையில் இவை நிமித்தம் உணர்த்துவன எனக்கூற வாய்ப்புண்டு. இருப்பினும் இயல்பாக நிகழும் காகம்கரைதல், பல்லிஒலியெழுப்புதல், ஆந்தைஅலறல் போன்றவற்றை நம்பிக்கைகளாகக் கருதப்படுவதற்குக் காரணங்களைக் கண்டு தெளிதல் வேண்டும்.

ஆண்களிடம் காணலாகும் நம்பிக்கைகளைவிட பெண்களிடம் காணலாகும் நம்பிக்கைகளே மிக அதிகமாகவுள்ளன. நம்பிக்கைகள், சாதி, சமயம், இனம், கிராமம், நகரம் போன்றவைகளுக்கேற்ப மாறுந் தன்மையுடையனவாய் உள்ளன.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புகளில் காணும் பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் சங்க காலந்தொட்டே மக்களிடம் இருந்து வந்துள்ளன என்ற கருத்திற்குச் சங்க இலக்கியங்களே சான்றாக அமைகின்றன.

இவருடைய மிகப்பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள், பெண்களின் நெஞ்சோடு கிளத்தலாகவும், மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்களாகவுமே உள்ளன எனலாம்.

சு.தமிழ்ச்செல்வி, நம்பிக்கைகளை தம் படைப்புகளின் வழி கையாண்டு புலப்படுத்தியதன் மூலம், கிராம மக்களுக்கு மட்டும் உரியனவாக இருந்தனவற்றை, நகர்ப்புற மக்களுக்கும் உரிமையாக்கி விரிவாக்கம் செய்து, மொழிச்சேவை செய்துள்ளார் எனலாம்.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்களில் காணப்படும் பன்முகத் தன்மைகள் உள்ளதை உள்ளவாறும், உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறும் சுட்டுவதோடு மட்டுமின்றி, உள்ளத்தில் பதியுமாறும் அமைந்துள்ளன. புதினப் பாத்திரங்களின் மீது பரிதாபத்தினையும், படைப்பாளர் மீது வியப்பினையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

‘சு.தமிழ்ச்செல்வியின் புதினங்கள் - பன்முக ஆய்வு’ என்னும் பொருளில் அமைந்த இவ்ஆய்வு எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்கும் பல்வேறு ஆய்வுக் களங்களில் ஆய்வு நிகழ்த்த வாய்ப்புகள் உள்ளன என்பதையும் சுட்டிநிற்கின்றது.

துணை நூற்பட்டியல்

துணை நூற் பட்டியல்

<p>1 அகத்திய லிங்கம், ச. }
இராமநாதன், ஆறு. } (பதிப்.)</p>	<p>— நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுக் கோவை.
தொகுதி –I,
இந்தியத் தமிழ் நாட்டுப்புறவியல்
கழகம்,
அண்ணாமலை நகர், சிதம்பரம்,
1987.</p>
2 அண்ணாமலை, சுப. (உரை.)	<p>— கலித்தொகை.
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், முதற்பதிப்பு,
ஏப்பிரல் 2003.</p>
3 அனாராதா, நா.	<p>— தமிழ் நாவலில் மனிதமனம்.
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர், 2001.</p>
4 அரவிந்தன், மு.வை	<p>— தமிழக நாட்டுப்பாடல்கள்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
அக்டோபர் 1998.</p>
5 _____,	<p>— சிறுபாணாற்றுப் படையில்
உவமைகள்.
தமிழ்ப்பொழில்,
துணர் 47, மலர் 6, 7,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை,
செப்டம்பர் – அக்டோபர், 1973.</p>
6 அழகப்பன், ஆறு.	<p>— நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் திறனாய்வு,
பாரிநிலையம், சென்னை,
முதற்பதிப்பு, 2009.</p>

- 7 இசக்கியப்பன், எம். — பழமொழி ஒரு வழக்காறு.
ஆய்வுச் சிந்தனைகள்,
தொகுதி-II,
ஐந்தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு, 2010.
- 8 இந்திரா சுபலட்சுமி, வெ. — காப்பிய உவமை.
வையை, மலர்-2,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு, மார்ச், 1975.
- 9 இராமநாதன், ஆறு. — நாட்டுபுறக் கதைகள்.
மணிவாசகர் நூலகம்,
சிதம்பரம், 1986.
- 10 _____ — நாட்டுப்புறவியல், ஆய்வுகள்.
தொகுதி-II,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர், 1990.
- 11 _____ — நாட்டுப்புறப்பாடல் களஞ்சியம்,
தொகுதி -I,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர், 2001.
- 12 இளம்பூரணர், (உரை.) — தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்.
கழக வெளியீடு, சென்னை,
முதற் பதிப்பு, ஜூன், 1953.
- 13 இளந்திரையன், சாலை. — சமுதாய நோக்கில் பழமொழிகள்.
பாரி நிலையம், சென்னை,
1975.

- 14 இளம்பரிதி, மொ. (தொகு.) — **நாவல் : நவீனப் பார்வைகள்.**
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
ஆகஸ்ட், 2007.
- 15 இளைய பெருமாள், மா. — **உவமை என்ற சொல் விளக்கம்.**
இளவேனில், தொகுதி -3,
இளங்கோ மன்றம் வெளியீடு,
கேரளப் பல்கலைக் கழகம்,
கேரளா, 1974.
- 16 ஏங்கல்ஸ், பி. — **குடும்பம் – தனிச்சொத்து – அரசு**
ஆகியவற்றின் தோற்றம்.
முன்னேற்ற பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ, 4, பதிப்பு, 1987.
- 17 கருணாநிதி, அ. (பதி.) — **நாட்டுப்புறப்பாடல் களஞ்சியம்.**
தொகுதி 4,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம், முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர், 2001.
- 18 கருணாகரன், மா. (பதி.) — **ஆய்வுச் சிந்தனைகள்.**
தொகுதி 2,
ஐந்தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு, 2009.
- 19 கண்ணதாசன். — **அர்த்தமுள்ள இந்துமதம்.**
முதல் பகுதி,
வானதி பதிப்பகம்,
பதினாறாம் பதிப்பு, 1982.
- 20 _____ — **கண்ணதாசன் திரை**
இசைப்பாடல்கள். முதல் தொகுதி,
வானதி பதிப்பகம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.

- 21 கண்ணப்பன், இராம. (தொகு.) — **கண்ணதாசன் திரை இசைப்பாடல்கள்.**
தொகுதி –II
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை, 1972.
- 22 கார்த்திகேச சிவத்தம்பி. — **பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம்.**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு,
பிப்ரவரி, 2011.
- 23 காந்தி, கா. — **தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்.**
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1980.
- 24 காந்தி, க. (தொகு.) — **தமிழர் எண்ணங்கள்.**
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, மார்ச், 1983.
- 25 கைலாசபதி, க. — **பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்.**
நியூ செஞ்சுரி ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, மறுபதிப்பு, 2004.
- 26 _____, — **தமிழ் நாவல் இலக்கியம்.**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, 1987.
- 27 கோதண்டபாணிப்பிள்ளை, கு. — **முதற்குறள் உவமை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு,
டிசம்பர், 1965.
- 28 கோதண்டராமன், மா. — **வட ஆற்காடு மாவட்ட நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்.**
பாரி நிலையம், சென்னை,
1982

- 29 சக்திவேல், சு. — நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, ஒன்பதாம் பதிப்பு,
சனவரி, 2010.
- 30 சரசுவதி வேணுகோபால். — தமிழக நாட்டுப்புறவியல்.
தாமரை வெளியீடு,
மதுரை, 1981.
- 31 சண்முக சந்திரன், சு. — நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
1990.
- 32 _____, — நாட்டுப்புற இயல்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு,
1996.
- 33 _____, — மூங்கில் இலைமேலே.
காவ்யா, மதுரை,
1992.
- 34 _____, — திருநெல்வேலி மாவட்ட
நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்.
காவ்யா, சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு,
டிசம்பர், 2009.
- 35 சண்முகநாதன், குரு. — நாட்டுப்புறப்பாடல்களும்
நல்லெண்ணெயும்.
சங்கீதா வெளியீட்டகம்,
திருநெல்வேலி,
டிசம்பர், 2010.

- 36 சரவணன், ச. (மொழி.) — இந்தியச் சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும். முதல் தொகுதி, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2011.
- 37 சாந்தி சச்சிதானந்தம். — பெண்களின் சுவடுகளில். வயல், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1989.
- 38 சாமிநாதய்யர், உ.வே. (பதி.) — சிவப்பதிகாரம் மூலமும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 1985.
- 39 _____, — சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கியர் உரை. ஸ்ரீ தியாகராச விலாச வெளியீடு, ஏழாம் பதிப்பு, 1963.
- 40 சாமிமுத்து, ச. — தமிழ் வளர்த்த வேதநாயகர். பிரியா பதிப்பகம், திருச்சி, 1992.
- 41 சிங்கார வடிவேலன், அர. (உரை.) — ஐங்குறுநூறு. கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர், முதற்பதிப்பு, ஏப்பிரல், 2003.
- 42 சித்பவானந்தர். (உரை.) — திருவாசகம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம், திருப்பாய்த்துறை, நான்காம் பதிப்பு, 1982.

- 43 சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. — **மந்திரம் சடங்குகள்.**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி,லிட்.,
சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1988
- 44 சிவத்தம்பி, கா. — **தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும்
மானுடமும்.**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1983.
- 45 சுந்தரமூர்த்தி, இ. — **திருக்குறள் அணிநலம்.**
சென்னைப் பல்கலைக் கழகக்
தமிழ்த்துறை,
ஆராய்ச்சிப் பகுதி,
முதற் பதிப்பு, 1971.
- 46 _____, — **தமிழில் அணி இலக்கண நூல்கள்.**
தமிழாய்வு,
தொகுதி 2,
சென்னைப் பல்கலைக் கழக
வெளியீடு,
சென்னை, 1973.
- 47 சுப்பிரமணிய தேசிகர். (உரை) — **தண்டியலங்காரம்.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, சூலை, 1978.
- 48 சுப்பிரமணிய பாரதி. — **பாரதியார் கவிதைகள்.**
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்,
தமிழ்நாடு, 1963.
- 49 சுப்பிரமணியன், ச.வே. — **கம்பன் இலக்கிய உத்திகள்.**
தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
ஜூன், 1999.

- 50 சுப்பிரமணியன், க. நா. — **நாவல் கலை.**
அல்லயன்ஸ் பதிப்பகம்,
சென்னை – 3, ப.ஆ.இ.
- 51 சுப்பிரமணியன், ச. வே. (உரை.) — **தொல்காப்பியம் – தெளிவுரை.**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு,
ஜூலை, 1999.
- 52 சுப்பு ரெட்டியார், நா. — **தொல்காப்பியம் காட்டும்**
வாழ்க்கை.
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
மார்ச், 1964.
- 53 ----- — **கவிதை அனுபவம்.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
முதற்பதிப்பு, மே, 1961.
- 54 சுரேந்திர குமார், பி. (பதி.) — **நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுக் கோவை**
-II. நாட்டுப்புற ஆய்வு மன்றம்,
தஞ்சாவூர், முதற் பதிப்பு,
1999.
- 55 செயபால், இரா. (உரை.) — **அகநானூறு.**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, முதற் பதிப்பு,
ஏப்ரல், 2004.
- 56 செயராமன், ந.வீ. — **தமிழ் இலக்கியத்தில் வேளாண்மை**
அறிவியல்.
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, 1987.
- 57 சோமசுந்தரனார், பொ. வே. (உரை.) — **அகநானூறு.**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, மறுபதிப்பு, 1973.

- 58 _____, — **ஐங்குறுநூறு.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1972.
- 59 _____, — **கலித்தொகை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1973.
- 60 _____, — **குறுந்தொகை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1972.
- 61 _____, — **பெருங்கதை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1967.
- 62 _____, — **பொருநராற்றுப் படை.**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
செப்டம்பர், 1956.
- 63 செளந்திரபாண்டியன், எஸ். — **தமிழில் பழமொழி இலக்கியம்.**
குறிஞ்சி, சென்னை,
முதற்பதிப்பு, 1997.
- 64 ஞான சம்பந்தன், அ.ச. — **இலக்கியக் கலை.**
முல்லை நிலையம்,
சென்னை, முதற் பதிப்பு,
2009.
- 65 ----- — **தத்துவமும் பக்தியும்.**
தெய்வத் தமிழ் மன்றம்,
மாயூரம், 1977.

- 66 ஞான மூர்த்தி, தா.ஏ. — இலக்கியத் திறனாய்வியல்.
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு,
செப்டம்பர், 1986.
- 67 தங்கமாரி, சு. — பண்முக நோக்கில் திரு.வி.க.
படைப்புகள்.
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
நவம்பர், 2010.
- 68 தட்சிணா மூர்த்தி, அ. (உரை) — ஐங்குறுநூறு.
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல், 2004.
- 69 தண்டாயுதம், இரா. — ஓர் இலக்கிய ஆய்வு (தற்காலம்).
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1983.
- 70 _____ — தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்.
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1983.
- 71 _____ — நாவல் வளம்.
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1979.
- 72 தர்மராசன், நா. (மொழி.) — குடும்பம் – தனிச் சொத்து.
அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்.
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ, 1989.
- 73 _____ — பெண்ணே கேள்.
அம்ருதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2009.

- 74 தமிழண்ணல், — **காதல் வாழ்வு.**
பாவை நிலையம்,
காரைக்குடி, 1962.
- 75 _____, — **தாலாட்டு.**
பாவை நிலையம்,
காரைக்குடி, 1963.
- 76 _____, — **தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்.**
தொகுதி 2,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு,
சூலை, 2005.
- 77 தமிழண்ணல், (பதி.) — **அகநானூறு – நித்திலக் கோவை.**
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், முதற்பதிப்பு,
செப்டம்பர், 2004.
- 78 தமிழவன். — **நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள்.**
சர்வோதய இலக்கிய பண்ணை,
மதுரை, 1976.
- 79 திருஞானசம்பந்தம், பெ. — **இந்திய எழிற்கலை.**
மெய்யுணர்வு மேல்நிலைக்கல்வி
நிறுவனம்,
முதற்பதிப்பு, 1977.
- 80 திருவரசன், சு. — **பன்முகப் பார்வையில் சிற்பியின்
கவிதைகள்.**
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
நவம்பர், 2010.
- 81 தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. — **மலரும் மாலையும்.**
பாரி நிலையம், சென்னை,
மறு பதிப்பு, மார்ச், 1986.

- 82 தோதாத்ரி, எஸ். — **தமிழ் நாவல்களில் சில ஆய்வுகள்.**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, 1988.
- 83 நடராசன், அ. (பதி.) — **ஆய்வுச் சிந்தனைகள்.**
வரிசை -10, தொகுதி-II,
ஐந்தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம்,
மதுரை,
முதல் பதிப்பு, 2010.
- 84 நாகராசன், வி. (உரை.) — **குறுந்தொகை.**
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி.லிட்.,
சென்னை, முதல் மதிப்பு
ஏப்ரல், 2004
- 85 நாயுடு, அ.கி. — **திருதொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர்**
சமுதாயம்.
முப்பால் நிலையம்,
கோயமுத்தூர், முதற்பதிப்பு,
1962.
- 86 நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்.
(உரை.) — **திருக்குறள்.**
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
ஜூலை, 2010.
- 87 பரிமேலழகர். (உரை.) — **திருக்குறள்.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1982.
- 88 பவணந்தி முனிவர். — **நன்னூல் (காண்டிகையரை).**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, ஆகஸ்ட், 1981.

- 89 பாரதிதாசன். — **பாரதிதாசன் கவிதைகள்.**
பூம்புகார் பிரசுரம்,
சென்னை, 1980.
- 90 பிரேமா, இரா. (உரை.) — **குறுந்தொகை.**
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதல் பதிப்பு, 1999.
- 91 பிள்ளை, கே.கே. — **தமிழக வரலாறும் மக்களும்
பண்பாடும்.** உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு,
2009.
- 92 பூலோகரம்பை, ஆ. (பதி.) — **நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள்.**
ஞாலத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு
ஆய்வு மையம், மதுரை,
முதற்பதிப்பு, மே, 2004.
- 93 பெரியகருப்பன், இராம. — **சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு.**
சோலை நூலகம், மதுரை,
நான்காம் பதிப்பு,
நவம்பர், 1979.
- 94 பெரியார். — **பெண் ஏன் அடிமையானாள் ?.**
பெரியார் சுயமரியாதைப்
பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு,
சென்னை,
இருபத்து நான்காம் பதிப்பு, 2008.
- 95 பெருமாள். அ.ந. (தொகு.) — **தமிழக நாட்டுப்புறக் கதைகள்.**
சாகித்திய அக்காடெமி,
புதுதில்லி, இரண்டாம் பதிப்பு,
2003.

- 96 பெருமாள். வ. — பலநோக்கில் பழமொழிகள்.
இலக்கியா பதிப்பகம்,
சென்னை, 1987.
- 97 பேராசிரியர் (உரை.) — தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு,
செப்டம்பர், 1966.
- 98 மனோகரன், இரா. — நாட்டுப்புற வேளாண்மை.
தன்னானே பதிப்பகம்,
பெங்களூர், டிசம்பர்,
முதல் பதிப்பு, 2001.
- 99 மறைமலை, சி.இ. — திறனாய்வில் வரிசை இலக்கியமும்
சமூகவியலும்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1991.
- 100 மீனவன், நா. }
அண்ணாமலை, சு.ப. } (உரை.) — அகநானூறு – மணிமிடைப்பவளம்.
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், முதற்பதிப்பு,
செப்டம்பர், 2004.
- 101 மீனவன், நா. }
முருகசாமி, தெ. } (உரையா.) — அகநானூறு – களிற்றியானை நிரை.
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், முதற்பதிப்பு,
செப்டம்பர், 2004.
- 102 மெய்யப்பன், ச. (பதி.) — பாரதியார் கவிதைகள்.
தென்றல் நிலையம், சிதம்பரம்,
மூன்றாம் பதிப்பு,
பிப்ரவரி, 2002.
- 103 _____ — பாரதியார் பாடல்கள்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு,
செப்டம்பர் 2006.

104	மோகன், இரா.	—	பண்டிதமணியின் நடைநயம்.
பண்டித மணியின் நூற்றாண்டு
விழா வெளியீடு, சென்னை,
1983.
105	ராஜநாராயணன், கி.	—	கரிசல் காட்டுக் கடுதாசி.
அன்னம், தஞ்சாவூர்,
ஐந்தாம் பதிப்பு,
ஏப்ரல், 2010.
106	ராஜ்குமார், எச்.பி. (பதி.)	—	தற்காலத் தமிழிலக்கியங்களில்
வறுமையும் சாதீயமும்.
கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம்,
சென்னை, 1982.
107	லட்சுமணன், இராம. (பதி.)	—	நீதிநூல்கள் – உலகநீதி.
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை, பனிரெண்டாம் பதிப்பு,
சனவரி, 2009.
108	_____	—	பாரதியார் கவிதைகள்.
உமா பதிப்பகம், சென்னை,
பத்தாம் பதிப்பு,
மே, 2006.
109	லூர்து, தே.	—	நாட்டார் வழக்காற்றில் சில
அடிப்படைகள். பாரிவேள் பதிப்பகம்,
திருநெல்வேலி, 1986.
110	-----	—	நாட்டார் வழக்காறுகள்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
டிசம்பர், 1988.

- 111 வசந்தா,சீ. — **காப்பியங்களில் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்.**
ஸ்ரீ வித்யா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, டிசம்பர், 2001.
- 112 வரதராசன், மு. — **இலக்கியத் திறன்.**
தாயக வெளியீடு, சென்னை, மறு பதிப்பு, சனவரி, 1979.
- 113 _____, — **இலக்கிய மரபு.**
பாரி நிலையம், சென்னை, 1987.
- 114 _____, — **நற்றிணை விருந்து.**
பாரிநிலையம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல், 1953.
- 115 _____, — **பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை.**
பாரிநிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 2006.
- 116 வரதராசன், மு. (உரை.) — **திருக்குறள் தெளிவுரை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை, மறு பதிப்பு, 1983.
- 117 வடவீரபொன்னையா. — **வருசநாட்டு ஜமீன்கதை.**
விகடன் பிரசுரம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, மே, 1999.
- 118 வானமாமலை, நா. — **தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்.**
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட், ஆறாம் அச்சு, ஜூலை, 2007.
- 119 வானமாமலை, நா. (தொகு.) — **தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்.**
தென்னக ஆய்வு மையம், சென்னை, எட்டாம் பதிப்பு, அக்டோபர், 2010.

- 120 விமலானந்தன். — **பாரதி பா நலன்.**
வெள்ளி விழா மலர்,
தில்லித் தமிழ்ச்சங்கம்,
தில்லி, 1971.
- 121 விஜயலட்சுமி. ர. — **தமிழக மகளிர்.**
சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 2010
- 122 வீராசாமி, தா.வே. — **தமிழ் நாவல் இயல்.**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1979.
- 123 ----- — **தமிழ் நாவல் வகைகள்.**
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1979
- 124 வீரபாகு பிள்ளை. — **தமிழும் தமிழரும்.**
மலர் வெளியீட்டகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1972.
- 125 வெங்கடேசன், க. — **ஆய்வு நோக்கில் நாட்டுப்புற
மருத்துவம்.**
சித்தர் கோட்டம், சென்னை,
1976.
- 126 வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. (உரை.) — **மணிமேகலை.**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1969.
- 127 வையா புரிப்பிள்ளை, எஸ். — **காப்பிய உவமை.**
பாரிநிலையம், சென்னை,
1968.

- 128 _____, — **தமிழர் பண்பாடு.**
பாரிநிலையம், சென்னை,
முதற்பதிப்பு, 1971.
- 129 ஜகந்நாதன், கி.வா. (தொகு.) — **மலையருவி – ‘கி.வா.ஜ
நாடோடிப் பாடல்கள்’.**
தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடு,
தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு,
1975.
- 130 ஜான்சாமுவேல், ஜி. — **இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை.**
ஐந்தினைப் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு,
நவம்பர், 1984.
- 131 ஜோதிராணி, க.அ. — **தமிழர் பண்பாட்டுத் தளத்தில்
சடங்குகள்.**
தன்னனானே,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, டிசம்பர், 2004.
- 132 ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் (பதி.) — **நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம்.**
ஆல் இந்தியா பிரஸ்,
புதுவை, முதற் பதிப்பு,
1988.

இதழ்கள், அகராதிகள், கலைக் களஞ்சிங்கள்

- 1 — சித்திர மீடாம்பை (வடமொழி நூல்).
செந்தமிழ், தொகுதி 7,
தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப் பதிப்பு,
மதுரை, 1908–1909.
- 2 — கழகத் தமிழ் அகராதி.
கழக வெளியீடு, சென்னை,
முதற் பதிப்பு, ஏப்ரல், 1964.
- 3 — கழகப் பழமொழி.
கழக வெளியீடு, சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1969.
- 4 — தமிழ் அகராதி.
நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை,
ஏப்ரல், 2008.
- 5 — தமிழ்ப் பேரகராதி.
தொகுதி –IV,
மொழி வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை, 1962.
- 6 — தமிழ் அகராதி. தொகுதி – I,
சென்னைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1936
- 7 — கலைக் களஞ்சியம்.
தொகுதி – 6, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை, 1961.
- 8 — கலைக் களஞ்சியம்.
தொகுதி – 10, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை, 1961.
- 9 — தமிழ் ஓசை (நாளிதழ்).
“களஞ்சியம்”,
ஞாயிறு இலவச இணைப்பு,
சென்னை,
11, மார்ச், 2007.

ஆங்கில நூல்கள்

1	Betrand Russell.	– Marriage and Morals.
Penguin books, London,
1961.
2	Durga Bhagawat.	– An outline of Indian folklore.
Popular prakasam,
Bombay, 1958.
3	Georewis, D.S.	– Place Name of South India.
Univerisity Book stall,
Trivandrum, 1986.
4	Henry James	– The art of Fiction.
Asia publishing House,
Bombay, 1967.
5	Marjorie Boulton.	– The Anatomy of the Novel.
Book land ltd.,
Calcutta, 1952.
6	Nataraja sarma, T.	– The Smile in Tamil.
Barathiya Vidya Bavan,
Bombay, 1966.
7	Ray B. Browne.	– The Wisdom of many The Proverb
and Proverbial Expressions
American Folklore.
Harcourt Brace & Co.,
Newyork, 1924.
8	Richard M. Dorson.	– Folklore and Folklife - An Introduction.
The University press,
Chicago, 1972.

- 9 Sachdeva, Vidya, Bhushan — **An Introcuention to Sociology.**
Kitabmahal,
Allahabad, First Edition,
1974.
- 10 Sankar Sen Gupta — **Folklore and Folklife in**
India – A Guide to Field study.
Indian Publications,
Calcutta, 1965.
- 11 Viswanatha Pillai, V. — **A Tamil English Dictionary.**
Sadu Press, Madras,
6th Edition, 1951.

